

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์)

ปริญญา

พัฒนสังคมศาสตร์	สังคมศาสตร์
สาขา	คณะ
เรื่อง	ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีวันเบอร์วัน Emotional Quotient, Family Relationship and Suicide At-Risk Prevention of the TO BE NUMBER ONE Project's Members
นามผู้วิจัย	นางสาวสุชมาลย์ สมสุขเจริญ
ได้พิจารณาเห็นชอบโดย	
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	(รองศาสตราจารย์ไฉไล ศักดิ์วิระพงศ์, น.ม.)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	(อาจารย์ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน, กศ.ด.)
ประธานสาขาวิชา	(รองศาสตราจารย์สากล สถิตวิทยานันท์, วท.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
ของสมาชิกโครงการทูบีวัน

Emotional Quotient, Family Relationship and Suicide At-Risk Prevention of the
TO BE NUMBER ONE Project's Members

โดย

นางสาวสุพมาลย์ สมสุขเจริญ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์)

พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุขุมมาลัย สมสุขเจริญ 2554: ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์) สาขาพัฒนสังคมศาสตร์ คณะ
สังคมศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์ไฉไล ศักดิ์วิรพงษ์,
น.ม. 177 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน
2) เปรียบเทียบการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิก
โครงการทูปีนัมเบอร์วัน 3) ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับการป้องกันความ
เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน 4) ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพ
ในครอบครัว กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่มาใช้บริการศูนย์
เพื่อนใจวัยรุ่น สาขาฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต จำนวน 318 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test LSD และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ
เพียร์สัน โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1) สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์
สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายอยู่ในระดับสูง 2) สมาชิก
โครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีปัจจัยบุคคลแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์
ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4) สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Sukhumarn Somsukcharoen 2011: Emotional Quotient, Family Relationship and Suicide At-Risk Prevention of the TO BE NUMBER ONE Project's Members. Master of Arts (Development Social Sciences), Major Field: Development Social Sciences, Faculty of Social Sciences. Thesis Advisor: Associate Professor Chailai Sakdivorapong, N.M. 177 pages.

The objectives of this research were to study: 1) the level of emotional quotient, family relationship and suicide at-risk prevention of the TO BE NUMBER ONE project's members, 2) comparison of suicide at-risk prevention of the TO BE NUMBER ONE project's members classified by personal factor, 3) the relationship between emotional quotient with the suicide at-risk prevention and 4) family relationship with the suicide at-risk prevention of the TO BE NUMBER ONE project's members.

The samples of this study were 318 members of TO BE NUMBER ONE project who obtained service at Friend Corner Future Park Rangsit Branch. Data were collected by questionnaire and analysed by using computer program package. Statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, Least Significant Difference (LSD) and Pearson's Product Moment Correlation Coefficient. Statistically significant was at .05 level.

The results of this research indicated that 1) the emotional quotient, family relationship and suicide at-risk prevention were at high level, 2) the members of the TO BE NUMBER ONE project who had difference personal factors did not difference suicide at-risk prevention with statistical significance at .05 level, 3) the emotional quotient had positively related to suicide at-risk prevention with statistical significance at .05 level and 4) family relationship had positively related to suicide at-risk prevention with statistical significance at .05 level.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของคณะกรรมการผู้ดูแลวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ. ดร.สาทล สถิตวิทยานันท์ ประธานสาขาพัฒนสังคมศาสตร์ รศ. ไฉไล สักดิวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอ.ดร.ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมเป็นอย่างยิ่ง จากวันแรกที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเล่าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แห่งนี้จนถึงวันที่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความเข้าใจจากอาจารย์ทั้งในด้านเนื้อหาวิชาการและข้อคิดมุมมองต่างๆมากมายในชีวิต นอกจากนี้ อาจารย์ทุกๆท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งคอยอบรมสั่งสอนและให้คำแนะนำช่วยเหลือลูกศิษย์แล้ว อาจารย์ทุกๆท่านยังเป็นผู้ที่คอยให้ความเมตตาและกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสิ้นลงด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พันตรีหญิง ดร.พนมพร พุ่มจันทร์ คุณชนิดา ชนินทยุทธวงศ์ และคุณรวีวรรณ ศรีสุชาติ ที่ได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณมารดา ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆทุกคนที่ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดมา และขอบคุณคุณมานพ ภูสุวรรณ ที่ให้กำลังใจและให้คำปรึกษาทำให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณความดี และประโยชน์ที่พึงได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบแต่ บิดามารดา ครอบครัว ผู้มีพระคุณทุกท่านดังกล่าวข้างต้นและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับข้อบกพร่องใดที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยขอน้อมรับแต่เพียงผู้เดียว

สุขุมาลัย สมสุขเจริญ
กันยายน 2554

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	9
แนวคิดเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว	16
แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	24
โครงการทูปีนัมเบอร์วัน (TO BE NUMBER ONE)	46
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
กรอบแนวคิดในการวิจัย	52
สมมติฐานการวิจัย	53
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	63
ผลการวิจัย	63
ข้อวิจารณ์	112
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	132
สรุปผลการวิจัย	132
ข้อเสนอแนะ	145
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	149
ภาคผนวก	157
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	158
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	160
ภาคผนวก ค การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น	171
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	176

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล	64
2	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับ ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	67
3	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของความฉลาด ทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน	73
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับ สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	74
5	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของสัมพันธภาพ ในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน	79
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับ การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	80
7	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการป้องกัน ความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
8	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามเพศ	85
9	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ	86
10	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	87
11	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา	88
12	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	89
13	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา	90
14	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	91
15	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา เป็นรายคู่ โดยใช้วิธี LSD (Least Significant Difference)	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	93
17	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	94
18	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามลำดับการเกิด	95
19	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามลำดับการเกิด โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	96
20	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามการพักอาศัย	97
21	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามการพักอาศัย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	98
22	จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม	99

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
23	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันจำแนกตามประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	100
24	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ โดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของ สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	101
25	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ด้านตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการ ฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	102
26	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	103
27	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการ ฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	104
28	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	105

สารบัญตาราง (ต่อ)

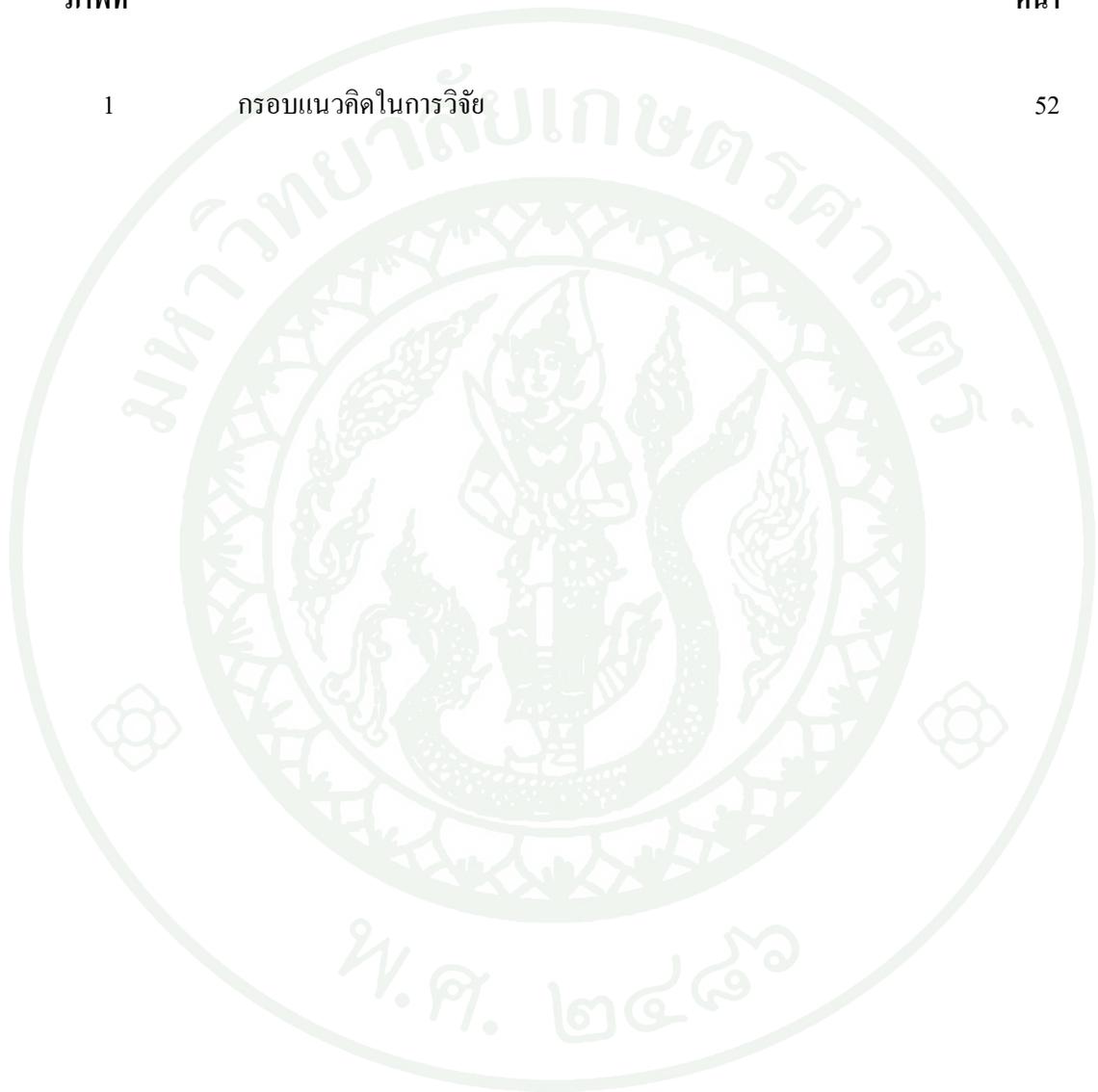
ตารางที่		หน้า
29	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	106
30	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	107
31	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	108
32	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	109
33	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวกับความเสี่ยงต่อการป้องกันการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	110
34	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน	111
35	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	144

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
1	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความฉลาดทางอารมณ์รายข้อ	172
2	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม สัมพันธภาพในครอบครัวรายข้อ	174
3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม การป้องกันความเสี่ยงต่อการ ฆ่าตัวตายรายข้อ	175

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	52

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การฆ่าตัวตายเป็นสาเหตุการตาย 10 อันดับแรกในทุกกลุ่มอายุเกือบทุกประเทศทั่วโลก (ประเวช ตันติพิวัฒนสกุล, 2543: 7) อีกทั้งยังเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญของประเทศไทย ซึ่งแนวโน้มการฆ่าตัวตายของประชากรในประเทศไทยตั้งแต่ปีพ.ศ. 2524 – 2551 แตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลา เพิ่มขึ้นและลดลงตามสภาวะเศรษฐกิจของประเทศ (ชรินทร์ ลิ้มสนธิกุล, 2552: 52) กรมสุขภาพจิตได้ระบุว่า ข้อมูลการฆ่าตัวตายของคนไทยในปีพ.ศ. 2553 พบว่ามีคนไทยฆ่าตัวตายกว่า 3.7 พันคน คิดเป็น 5.9 คนต่อแสนประชากร ซึ่งเฉลี่ยวันละ 10 ราย (กรมสุขภาพจิต, 2554) สถานการณ์การฆ่าตัวตายในปัจจุบันจึงน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

ในประเทศไทยในอดีต สถิติการฆ่าตัวตายส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่อยู่ในวัยกลางคน เดิมคือ ช่วงอายุ 35-51 ปี เปลี่ยนมาเป็น 15-24 ปี (ทัศนีย์ ศรีจันทร์ และ รุ่งระวี แก้วดี, 2549: 26) ซึ่งปัจจุบันสถิติการฆ่าตัวตายของเด็กและวัยรุ่นมีสูงขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้สำนักสุขภาพจิตสังคม กรมสุขภาพจิตได้ศึกษาปัญหาการฆ่าตัวตายในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปีจากข่าวหนังสือพิมพ์ ปี 2552 จากการรวบรวมข้อมูลการฆ่าตัวตายจากหนังสือพิมพ์ 13 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม-31 ธันวาคม 2552 ยังพบว่า ข่าวการฆ่าตัวตายจนสำเร็จในเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี มีทั้งหมดจำนวน 9 ข่าว โดยอายุต่ำที่สุดที่พบคืออายุ 10 ปี สาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการฆ่าตัวตายของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี คือ น้อยใจ ร้อยละ 56.9 จากสถานการณ์ดังกล่าว จะพบว่าการฆ่าตัวตายเกิดขึ้นในสังคมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกลุ่มอายุที่เริ่มพบสถิติฆ่าตัวตายมากขึ้นคือ 10-24 ปีโดยสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น ปัญหาภายในครอบครัว ปัญหาเพื่อน ปัญหาการเรียน ปัญหาการสูญเสียคนรัก ปัญหาสุขภาพกาย โรคจิตเวช และความเครียด ทำให้มีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายได้ (มาโนช หล่อตระกูล และ ปราโมทย์ สุขนิษฐ์, 2548: 31) บางรายพบว่าฆ่าตัวตายด้วยอารมณ์ชั่ววูบ (สุภรัตน์ เอกอัสวิน, 2547: 42) จากข้อมูลดังกล่าว จึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่า การกระทำหลายครั้งในชีวิตของเรา บางทีก็มีมาจากสภาวะอารมณ์ มากกว่าเรื่องเหตุผลเพียงอย่างเดียว อารมณ์จึงถือว่าเป็นส่วนสำคัญของชีวิต ซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของมนุษย์ ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) เป็นเรื่องของความสามารถทางอารมณ์ในการเรียนรู้และเข้าใจตนเอง เข้าใจ เห็นใจผู้อื่น มีความมุ่งมั่น มี

ความสามารถในการหาทางออกที่เหมาะสมที่สุดที่จะจัดการกับตนเอง บุคคล หรือสถานการณ์ต่างๆ รอบตัวได้อย่างดี (กรมสุขภาพจิต, 2548ก: 3) ซึ่งถ้าบุคคลมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ที่ดี ก็จะมีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ชัดเจน สามารถแก้ไขความขัดแย้ง ความคับข้องใจ และหาทางแก้ปัญหาอย่างมีหลักเกณฑ์ (เทอดศักดิ์ เดชคง, 2543: 18) นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยครอบครัวมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงฆ่าตัวตายของวัยรุ่น (Wang, 2000) อีกทั้งยังพบการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพยายามฆ่าตัวตาย กรณีศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ที่พบว่า ผู้ป่วยที่พยายามฆ่าตัวตายมีปัญหาด้านสัมพันธภาพในครอบครัว (บัวลอย นนทะน้า, 2545: 129) จึงต้องให้ความสำคัญต่อปัจจัยส่วนบุคคล และครอบครัว (Cleary, 2002) ดังนั้นสัมพันธภาพในครอบครัวจึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งจะทำให้คนในครอบครัวช่วยเหลือ ดูแล เกื้อกูลในยามที่สมาชิกในครอบครัวเผชิญปัญหา สัมพันธภาพในครอบครัวที่ดี จึงเป็นรากฐานที่สำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาให้มีการปรับตัวที่เหมาะสม สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม รวมทั้งมีภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ตลอดจนสามารถป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายทั้งตนเองและผู้อื่นได้

โครงการทูปีนัมเบอร์วัน (TO BE NUMBER ONE) เริ่มดำเนินการเมื่อปีพ.ศ.2545 เป็นต้นมา ซึ่งโครงการได้ก่อตั้งศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นขึ้น กิจกรรมของศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นนั้นเน้นการให้คำปรึกษา เพิ่มทักษะแก้ปัญหา การตัดสินใจ การเคารพกฎระเบียบ การเห็นคุณค่าในตนเองผ่านการทำกิจกรรมที่หลากหลาย โดยศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นนี้ให้บริการแบบระบบเปิดโดยที่เยาวชนสามารถเข้าร่วมได้เมื่อสะดวกและไม่คิดค่าบริการ กลุ่มเป้าหมายคือเยาวชนอายุ 10-24 ปี ซึ่งเด็กและเยาวชนในช่วงวัยนี้มักเกิดภาวะสับสนทั้งด้านความต้องการภายในตนเองและการแสดงออกสู่ภายนอก มีความต้องการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นของตนให้ผู้อื่นยอมรับ ต้องการอิสรภาพสูง หากไม่ได้รับการพัฒนาและดูแลเป็นพิเศษ อาจหลงผิดและหาทางออกที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นปัญหาครอบครัวและสังคมต่อไปได้ (กรมสุขภาพจิต, 2548ก: 1-3)

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกทูปีนัมเบอร์วัน ที่มาใช้บริการในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นสาขา ฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต สมาชิกที่มาใช้บริการนั้นมาจากหลากหลายชุมชน เนื่องจากเป็นศูนย์ให้บริการที่มีที่ตั้งอยู่ในย่านชุมชน เป็นจุดเชื่อมต่อของต่างจังหวัดและกรุงเทพมหานคร และอยู่ในย่านที่เป็นแหล่งรวมความเจริญในด้านต่างๆ อาทิ โรงงานอุตสาหกรรม ศูนย์การค้า สถาบันการศึกษา สถาบันเทิดทูนวัฒนธรรมประเภทผับ ร้านอาหาร เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ ระดับสัมพันธภาพในครอบครัว และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับความฉลาดทางอารมณ์ ระดับสัมพันธภาพในครอบครัว และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน
3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย และความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน
4. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ในการนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการทำให้ครอบครัวได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเสริมสร้างสัมพันธภาพในครอบครัว และการส่งเสริมพัฒนาสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ให้มีความฉลาดทางอารมณ์ อีกทั้งยังเป็นแนวทางให้สถาบันการศึกษา นักจิตวิทยา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำไปใช้ในการวางแผนป้องกันและลดปัจจัยเสี่ยงของการฆ่าตัวตาย

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น ณ ฟิวเจอร์พาร์ครังสิต ในช่วงเดือน มกราคม 2552 – ธันวาคม 2553 จำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 1,839 คน (สำรวจข้อมูล ณ วันที่ 29 ธันวาคม 2553)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด การพักอาศัย และประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม

2.1.2 ความฉลาดทางอารมณ์ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น และด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น

2.1.3 สัมพันธภาพในครอบครัว ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว และด้านการพูดคุยปรึกษาหารือและตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านต่อตนเอง และด้านต่อผู้อื่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวทางเดียวกันภายใต้ขอบเขตการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอ กำหนดความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยดังต่อไปนี้

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน หมายถึง บุคคลอายุตั้งแต่ 10-24 ปี ที่เป็นสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน และมาใช้บริการในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นศูนย์ฟูเจอร์พาร์ค รังสิต

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะส่วนบุคคลของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ลำดับที่เกิด การ พักอาศัย และประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม

เพศ หมายถึง เพศของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน แบ่งออกเป็น เพศชายและ เพศหญิง

อายุ หมายถึง ระยะเวลา นับตั้งแต่ที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันเกิด จนถึง วันที่ตอบแบบสอบถาม นับเป็นจำนวนปีบริบูรณ์ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 10-13 ปี 14-16 ปี และ 17-24 ปี ตามแนวคิดการแบ่งพัฒนาการของวัยรุ่นของสุริยเดว ทรีปาตี (2551)

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์ วัน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และ อนุปริญญา/ปวส./ปริญญาตรี

สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา หมายถึง สถานภาพการครองคู่ของบิดา มารดาของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่/หย่า ร้าง บิดาหรือมารดาเสียชีวิต และ บิดาและมารดาเสียชีวิต

จำนวนพี่น้อง หมายถึง จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน โดยนับรวมตัว สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันเองด้วย

ลำดับการเกิด หมายถึง ลำดับการเกิดของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ บุตรคนโต บุตรคนกลาง บุตรคนเล็ก และบุตรคนเดียว

การพักอาศัย หมายถึง การพักอยู่อาศัยของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ อยู่ร่วมกับบิดาและมารดา อยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และอยู่ร่วมกับญาติ

ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม หมายถึง ขอบเขตของงานบริการที่โครงการทูปีนัมเบอร์วัน ให้บริการแก่สมาชิก แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ศิลปะ ดนตรี กีฬา และภาษา

ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง และผู้อื่น สามารถควบคุมและบริหารจัดการอารมณ์ และแสดงออกมาได้อย่างเหมาะสม เพื่อการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข ตามแนวคิดของ Goleman (1995) แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้เท่าทันอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง รู้สาเหตุที่ทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึก สำรวจและประเมินตนเองได้ตรงตามความเป็นจริง ยอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเอง เชื่อมั่นในความสามารถและความมีคุณค่าในตนเอง
2. การจัดการอารมณ์ของตนเอง หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกของตนให้อยู่ในสภาพปกติ สามารถสะกดกลืนอารมณ์ ยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น แสดงออกได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีจิตใจหนักแน่น มั่นคง จัดการกับอารมณ์ได้เหมาะสม ปรับอารมณ์ให้เข้ากับสถานการณ์ได้ดี มีวิธีการในการคลายเครียดที่เหมาะสม รู้สึกผ่อนคลาย เมื่อต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่มีความกดดัน
3. การสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสร้างความหวังและให้กำลังใจตนเอง เพื่อให้ได้รับความสำเร็จในการทำงานนี้ยุ่งยากซับซ้อน มองโลกในแง่ดี เผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้อย่างไม่ย่อท้อ กระตือรือร้นในการทำงาน พยายามหาวิธี

แก้ปัญหาและปรับปรุงงานเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ สามารถรอคอยโอกาสเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ดีกว่า มีการวางแผนการทำงานอย่างมีระบบ

4. การรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความเข้าใจ และรู้จักในอารมณ์ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น สามารถแปลความหมายของอารมณ์ ความรู้สึกและการแสดงออกของผู้อื่น ได้ รู้ถึงความรู้สึกนึกคิด มุมมองของผู้อื่น เห็นใจผู้อื่น ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สามารถตอบสนองความต้องการของผู้อื่น ได้ดี คาดคะเนสถานการณ์ใน ด้านความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มได้

5. การจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นมิตรกับบุคคลได้ทุกประเภท มีความคล่องในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี ให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่นและแสวงหาความร่วมมือจากผู้อื่นได้ โน้มน้าวความคิดเห็นของบุคคลอื่นอย่างนุ่มนวลและ ได้ผล ทำให้เกิดความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจในการปฏิบัติการกิจให้บรรลุเป้าหมาย มีการสื่อความที่ดี สามารถเจรจาต่อรองแก้ไขและหาทางยุติปัญหาและข้อขัดแย้งได้อย่างเหมาะสม เต็มใจให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นเดือดร้อน

สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และเครือญาติ หรือบุคคลอื่นๆที่อาศัยรวมอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน โดยมีการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว รับผิดชอบและหน้าที่ของตนเอง และมีการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ ตามแนวคิดของจิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552)

1. การแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีต่อการที่สมาชิกในครอบครัวมีการแสดงออกถึงการให้ความรัก ดูแลเอาใจใส่ แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจและมีความคิดที่จะช่วยเหลือกัน

2. การใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีต่อการที่สมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรมร่วมกันและมีเวลาอยู่ด้วยกันในเวลาว่าง

3. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว หมายถึง การรับรู้ของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีต่อการที่สมาชิกในครอบครัวร่วมกันรับผิดชอบงานของตนเองและส่วนรวม แบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน มีการอบรมสั่งสอนปลูกฝังสิ่งที่ดีงาม และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่กัน รวมทั้งมีการกำหนดและยอมรับกฎระเบียบ หรือข้อบังคับของบ้านร่วมกัน

4. การพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ หมายถึง การรับรู้ของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีต่อการที่สมาชิกในครอบครัวได้ร่วมสนทนาพูดคุย แสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ และปรึกษาหารือในการแก้ปัญหาต่างๆของครอบครัว

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีพฤติกรรมในการป้องกันไม่ให้ความคิดที่จะกระทำหรือจงใจให้ตนเองถึงแก่ความตายนั้นเกิดขึ้นทั้งด้านต่อตนเอง และด้านต่อผู้อื่น ตามแนวคิดของฉัฐวุฒิ สุวรรณช่าง (2548)

1. การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเอง หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันรู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น รู้จักเข้ารับบริการต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาสุขภาพจิต เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต ก็ไม่คิดมาก หรืออยู่เพียงคนเดียว ใช้เหตุผลในการตัดสินใจหรือแก้ไข ปัญหา มีสติคิดทบทวนและแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้ด้วยตนเอง เมื่อมีเรื่องเครียด หรือนอนไม่หลับ จะไม่ใช่ยาแก้เครียด หรือนอนหลับจนคิดเป็นนิลย แต่จะหากิจกรรมทำ เพื่อไม่ให้ตนเองอยู่ว่าง เอาใจใส่สุขภาพกายและใจของตนเองให้ได้อยู่เสมอ

2. การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น หมายถึง การที่สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันรู้วิธีสังเกตอาการของคนใกล้ชิดที่ดูมีสีหน้าไม่ดี มีการพูดคุย ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ คนรอบข้างอยู่เสมอ เมื่อคนใกล้ชิดมีปัญหาที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางแก้ไขปัญหา ปลอดภัยให้กำลังใจผู้ที่ปัญหากระตุ้นให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า รู้จักเก็บยาที่เป็นอันตรายไว้ในที่มิดชิด ไม่เก็บยานอนหลับ ยาแก้เครียด รวมไว้กับยาสามัญประจำบ้านที่ใช้เป็นประจำ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

จากการศึกษาเรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว
3. แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
4. โครงการทูปีนัมเบอร์วัน
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์

ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์ มาจากภาษาอังกฤษว่า Emotional Intelligence (EI) หรือ Emotional Quotient (EQ) ซึ่งภาษาไทยนั้นยังไม่มีใครกำหนดคำศัพท์เฉพาะที่แน่นอน แต่มีผู้ให้คำจำกัดความที่แตกต่างกันไป เช่น ความฉลาดทางอารมณ์ ปัญญาอารมณ์ อัจฉริยะทางอารมณ์ ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งชื่อภาษาอังกฤษทั้งสองคำนี้มีความสัมพันธ์กันบางครั้งใช้แทนกันได้ (กรมสุขภาพจิต, 2543ก: 28) ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้คำว่า ความฉลาดทางอารมณ์

แสวงอุษา โลกานานท์ และ กฤษณ์ รุยาพร (2543: 15-16) ให้ความหมายของ ความฉลาดทางอารมณ์ว่าหมายถึง ความสามารถในการตระหนักรู้และเข้าใจอารมณ์หรือความรู้สึกของตนเอง สามารถจัดการกับอารมณ์ของตนเอง สามารถกระตุ้นใจตนเองได้และเป็นความสามารถรับรู้และเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และสามารถจัดการควบคุมอารมณ์ทั้งของตนเองและบุคคลอื่น ได้เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

เทอดศักดิ์ เดชคง (2544: 39) ให้นิยามของความฉลาดทางอารมณ์ว่าเป็นความสามารถของบุคคลในการนำไปสู่การเป็นคนดี มีคุณค่า และมีความสุข

กรมสุขภาพจิต (2548ข: 1) ได้อธิบายความหมายว่า ความฉลาดทางอารมณ์ คือ ความสามารถที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข และได้ขยายความเพิ่มเติมต่อไปอีกว่าความฉลาดทางอารมณ์ประกอบด้วย ความสามารถของบุคคลในการเข้าใจตนเองและผู้อื่น เข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความต้องการของตนเองและผู้อื่น อีกทั้งสามารถแสดงออกมาได้อย่างเหมาะสม เมื่อมีปัญหาสามารถแก้ไขจัดการให้ผ่านพ้นไปได้อย่างเหมาะสม ทั้งปัญหาความเครียดในใจหรือปัญหาที่เกิดจากความขัดแย้งกับผู้อื่น

Salovey and Mayer (1990 อ้างใน วีระวัฒน์ ปิ่นนิทามัย, 2545: 32) ได้ให้ความหมายความฉลาดทางอารมณ์ว่าเป็นความสามารถของบุคคลในการรู้เท่าทันความคิด ความรู้สึก และภาวะอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น ได้ สามารถแยกแยะความแตกต่างของอารมณ์ที่เกิดขึ้น และใช้ข้อมูลนี้ให้เกิดประโยชน์ เป็นเครื่องชี้นำในการคิดและกระทำสิ่งต่างๆ

Goleman (1995 อ้างใน เทอดศักดิ์ เดชคง, 2544: 31) ได้ให้ความหมายของความฉลาดทางอารมณ์ไว้ว่าหมายถึง ความสามารถในการเข้าใจและตระหนักรู้ถึงความรู้สึกของตนเองและของผู้อื่น การสร้างแรงจูงใจภายในตนเอง บริหารจัดการอารมณ์ต่างๆ ของตนเอง และอารมณ์ที่เกิดจากความสัมพันธ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดีเพื่อการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข

Salovey and Mayer (1997 อ้างใน วีระวัฒน์ ปิ่นนิทามัย, 2545: 32) ได้ให้นิยามของความฉลาดทางอารมณ์ว่าเป็นความสามารถในการรับรู้ ประเมิน และแสดงอารมณ์ออกมาได้อย่างเหมาะสม เข้าใจความรู้สึกนึกคิดและสร้างความรู้สึกที่ดี เกื้อกูลความคิดได้ เข้าใจอารมณ์ กระบวนการของอารมณ์คิดใคร่ครวญ และควบคุมภาวะอารมณ์ได้ดี ช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตและเชาว์ปัญญา

จากแนวคิดที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง การตระหนักรู้ เข้าใจอารมณ์ และความต้องการของตนเองและผู้อื่น สามารถแสดงออกมาได้อย่างเหมาะสม บริหารจัดการกับอารมณ์ของตนเอง สร้างแรงจูงใจในตนเองได้ รวมทั้งสามารถสร้างสายสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นเพื่อการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสร้างสรรค์ และมีความสุข

ความสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตและในการทำงาน ทำให้บุคคลดำรงสติอยู่ได้ เรียนรู้และปรับอารมณ์ของตนเองให้สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างราบรื่น มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังที่พ่อพรหม เกิดพิทักษ์ (2543: 15-16) กล่าวว่า บุคคลที่มีความฉลาดทางอารมณ์จะสามารถรู้จัก และเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น รู้จุดเด่น จุดด้อยของตนเอง สามารถควบคุม จัดการ และแสดงอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม มีสติที่สามารถรับรู้ ว่า ขณะนี้กำลังทำอะไร รู้สึกอย่างไร ตลอดจนสามารถรับรู้สภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม มีพลังใจมีแรงบันดาลใจที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้บรรลุเป้าหมายของชีวิต สามารถอดทนอดกลั้นต่อสภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจนสามารถเผชิญกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเครียดได้อย่างเหมาะสม มีความยืดหยุ่นต่อการปรับตัวสามารถควบคุมตนเองได้ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความจริงใจ และซื่อสัตย์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รวมทั้งการมองโลกในแง่ดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของเทอดศักดิ์ เศษคง (2544: 43) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของความฉลาดทางอารมณ์ไว้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์ถือเป็นความสามารถทางจิตใจในการมองตนเอง มองโลกในแง่ดี รู้จักแก้ไขความขัดแย้ง ความเครียด การรู้ข้อดีข้อด้อยของตน มุ่งกระทำที่ไปสู่เป้าหมาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของชีวิตในอนาคต

ปัจจุบันสถาบันครอบครัว ต้องเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจสังคมต่างๆ ปัญหาครอบครัว ปัญหาความแตกแยก หย่าร้าง อนึ่งปัญหาครอบครัวที่นำไปสู่ความแตกแยกล้วนมีรากฐานมาจากการขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน สามีนไม่เข้าใจภรรยา ภรรยาไม่เข้าใจสามี พ่อแม่ไม่เข้าใจลูกหรืออาจกล่าวได้ว่าสมาชิกในครอบครัวขาดความเข้าใจกัน ดังนั้น การสร้างและรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัว จึงเป็นเรื่องของการเอาใจเขามาใส่ใจเรา โดยตระหนักถึงความรู้สึกความต้องการ ความหวังใจต่อสมาชิกในครอบครัว เรียนรู้การควบคุมและจัดการกับความเครียดช่วยสร้างความสนุกสนานให้เกิดขึ้นกับคนในครอบครัว (กรมสุขภาพจิต, 2547: 69) ดังนั้น การตระหนักถึงความฉลาดทางอารมณ์ในตนเองจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อการพัฒนาและสามารถใช้ศักยภาพในตนเองได้อย่างเต็มที่ ในการดำเนินชีวิตครอบครัว การเรียน การทำงาน และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จ

องค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์ตามแนวคิดของ Gardner (1983 cited in Goleman, 1995: 42) นักจิตวิทยาจาก Howard School of Education จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ความสามารถด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) เป็นความสามารถในการที่จะเข้าถึงบุคคลอื่นๆ โดยรู้ว่าอะไรเป็นแรงจูงใจ ความร่วมมือในการทำงาน เกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งเป็นการรับรู้ตอบสนองต่ออารมณ์และความต้องการของบุคคลอื่นอย่างเหมาะสม ที่ประกอบจากการจัดตั้งกลุ่มหรือเครือข่ายมีการเจรจาแสวงหาทางออก เป็นการสร้างสายสัมพันธ์ และเป็นผู้ที่มีความสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ทางสังคมได้ดี

2. ความสามารถภายในของบุคคล (Intrapersonal Intelligence) เป็นความสามารถที่เกิดขึ้นภายใน และเป็นการปฏิบัติเพื่อก่อให้เกิดผลที่แน่นอนในชีวิต ซึ่งเป็นการรับรู้อารมณ์ของตนเองและสามารถแยกแยะจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้เพื่อนำไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสม

แนวคิดของ Bar-On (1997 อ้างใน กรมสุขภาพจิต, 2543) ได้เสนอองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ ดังนี้

1. ความสามารถภายใน
 - 1.1 ตระหนักรู้จักตนเอง
 - 1.2 เข้าใจภาวะอารมณ์ของตนเอง
 - 1.3 กล้าแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเอง
 - 1.4 การเป็นอิสระเอกเทศ
 - 1.5 การประจักษ์แจ้งแห่งตน
2. ทักษะของความเก่งคน
 - 2.1 ตระหนักรู้เท่าทันในความคิด ความรู้ของผู้อื่นได้ดี
 - 2.2 ความรับผิดชอบต่อสังคม
 - 2.3 สร้างสายสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี

3. ความสามารถในการปรับตัว

3.1 ดีความสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี

3.2 ยืดหยุ่นในความคิดความรู้สึก

3.3 แก้ไขปัญหาและสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี

4. กลยุทธ์ในการบริหารความเครียด

4.1 จัดการกับความเครียดได้ดี

4.2 ควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดี

5. ปัจจัยด้านแรงจูงใจและภาวะอารมณ์

5.1 มองโลกในแง่ดี

5.2 รู้สึกและแสดงออกซึ่งความเป็นสุขให้ปรากฏได้

Goleman (1995 อ้างใน กรมสุขภาพจิต, 2543) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง คือ การตระหนักรู้ความรู้สึกในอารมณ์ของตนเอง มีการประเมินความสามารถของตนเองได้ตามความเป็นจริง รู้จุดเด่นจุดด้อยในตนเอง มีความมั่นใจในตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง

2. การบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง คือ ความสามารถในการจัดการความรู้สึกภายในตนเองได้ ได้แก่ รู้จักควบคุมตนเอง ใ่วางใจตนเอง มีสติ รู้จักปรับตัว และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สามารถพัฒนารูปแบบพฤติกรรมของตนเองใหม่และดีกว่าเดิม รู้สึกผ่อนคลาย เมื่อต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่มีความกดดัน และสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้

3. การสร้างแรงจูงใจในตนเอง เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ยึดมั่นกับเป้าหมายของตนเองและขององค์กร มีความคิดริเริ่มพร้อมที่จะปฏิบัติตามโอกาสที่เอื้ออำนวย โดยไม่ปล่อยให้โอกาสให้ผ่านไป และมองโลกในแง่ดี แม้มีอุปสรรคหรือปัญหาไม่ย่อท้อมุ่งสู่จุดหมาย นอกจากนั้นบุคคลที่สามารถจูงใจได้นอกจากตนเอง คือ เพื่อน ครอบครัว และเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเป็นผู้ที่คอยแนะนำช่วยเหลือทางด้านอารมณ์ และสภาพแวดล้อมต่างๆ พื้นฐานเหล่านี้ช่วยให้บุคคล

ได้รับการกระตุ้นด้วยการให้กำลังใจ และสนับสนุนความมั่นใจ การมองโลกในแง่ดี การยึดมั่นต่อเป้าหมาย ความกระตือรือร้น และความยืดหยุ่น

4. การตระหนักถึงความรู้สึกของผู้อื่นเข้าใจผู้อื่น พัฒนาอารมณ์และสนับสนุนความสามารถของผู้อื่น ให้คำแนะนำกับผู้อื่นได้ ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล และตระหนักถึงทัศนคติความคิดเห็นของส่วนรวม

5. การจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น คือ ความสามารถในการประสานความร่วมมือจากผู้อื่น ได้แก่สามารถจูงใจผู้อื่น สามารถจัดการกับความขัดแย้งในหมู่คณะ มีความเป็นผู้นำ มีการกระตุ้นและบริหารความเปลี่ยนแปลงได้ การบริหารความขัดแย้ง การสร้างสายสัมพันธ์ การร่วมมือร่วมใจในการทำงานกับผู้อื่น และสร้างพลังของกลุ่มให้เกิดขึ้นได้

กรมสุขภาพจิต (2548ข: 2-3) ได้พัฒนาแนวคิดเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ที่ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ดี หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และความต้องการของตนเอง คือ สามารถรู้อารมณ์ และความต้องการของตนเอง สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการได้ และมีการแสดงออกอย่างเหมาะสม

1.2 ความสามารถในการเห็นใจผู้อื่น คือ การใส่ใจผู้อื่น เข้าใจและยอมรับผู้อื่นและการแสดงความเห็นใจอย่างเหมาะสม

1.3 ความสามารถในการรับผิดชอบ คือ การรู้จักการให้และการรับ รู้จักยอมรับผิดและให้อภัย รวมถึงการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

2. เก่ง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ความสามารถในการรู้จักและมีแรงจูงใจในตนเอง คือ การรู้จักสภาพของตนเอง สามารถสร้างขวัญและกำลังใจให้กับตนเองได้ และมีความมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมาย

2.2 ความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา คือ สามารถรับรู้และเข้าใจปัญหา มีขั้นตอนและมีความยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา

2.3 ความสามารถในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น คือ รู้จักการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น กล่าวแสดงออกอย่างเหมาะสม และกล้าแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งอย่างเหมาะสม

3. สุข หมายถึง ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข มีความภูมิใจในตนเองพอใจในชีวิต และมีความสุขสงบทางใจ กล่าวคือ

3.1 ภูมิใจในตนเอง คือ การเห็นคุณค่าตนเองและเชื่อมั่นในตนเอง

3.2 พึงพอใจในชีวิต คือ การมองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน และพอใจในสิ่งที่ตนมี

3.3 มีความสุขสงบทางใจ คือ มีกิจกรรมที่เสริมสร้างความสุข รู้จักผ่อนคลาย และมีความสงบทางจิตใจ

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบความฉลาดทางอารมณ์ อาจสรุปได้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์นั้นจัดว่ามีองค์ประกอบใหญ่ๆ 3 ด้าน คือ อารมณ์ บุคคลและสังคม ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ ตามแนวคิดของ Goleman (1995) เนื่องจากองค์ประกอบของแนวคิดนี้มีความสอดคล้องกับบริบทของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นวัยรุ่น ซึ่งเหมาะกับการสำรวจเกี่ยวกับความสามารถในการตระหนักรู้อารมณ์ของตน การประเมินความสามารถของตนเองได้ตามความเป็นจริง ความสามารถในการจัดการความรู้สึกภายในตนเองได้ สร้างแรงจูงใจในตนเอง เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตระหนักถึงความรู้สึกของผู้อื่นเข้าใจผู้อื่น อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น และการมีทักษะทางสังคม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว

ความหมายของสัมพันธภาพในครอบครัว

นิตยา คชภักดี (2545: 25) ได้อธิบายเรื่องสัมพันธภาพในครอบครัวว่า หมายถึงการเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวที่เพิ่มความผูกพัน เคารพรัก และเอื้ออาทรต่อกันซึ่งประเพณีได้จากพฤติกรรม การสื่อความหมาย มีส่วนร่วมปรึกษาหารือ ตัดสินใจ และทำกิจกรรมในบรรยากาศที่สงบสุข

ศิริกุล อิศรานุรักษ์ และคณะ (2546: 46) ได้นิยามความหมายของ สัมพันธภาพในครอบครัวว่า หมายถึง ความสัมพันธ์ ความใกล้ชิดคุ้นเคยกันตามบทบาทที่คนเรามีต่อสมาชิกในครอบครัว ถ้าความสัมพันธ์เป็นไปในลักษณะปรองดองรักใคร่กลมเกลียวกัน ถือว่าเป็นสัมพันธภาพที่ดี แต่ถ้าเป็นความขัดแย้งหรือรู้สึกไม่ดีต่อกัน ถือว่าเป็นสัมพันธภาพที่ไม่ดี

ภัทรา สง่า (2547: 32) ได้ให้ความหมายสัมพันธภาพในครอบครัว ว่า หมายถึง การเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวที่เพิ่มความผูกพัน เคารพและเอื้ออาทรต่อกัน รวมถึงการให้ความสำคัญของความรู้สึกว่าสมาชิกแต่ละคนมีค่า มีความเกี่ยวข้องกันและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ โดยการให้คำแนะนำปรึกษาได้

จิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552: 14) ได้กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัว เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือบุคคลอื่นๆที่อาศัยรวมอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน โดยมีการปฏิบัติสัมพันธ์ การพูดคุย การแสดงออกซึ่งความรัก และการทำกิจกรรมอื่นๆร่วมกัน ซึ่งมีทั้งสัมพันธภาพที่ดีและไม่ดี

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และเครือญาติ หรือบุคคลอื่นๆที่อาศัยรวมอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน โดยมีการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน มีการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว ติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง และมีการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ

ลักษณะของสัมพันธภาพในครอบครัว

สัมพันธภาพในครอบครัวมีหลายลักษณะ คือ สัมพันธภาพระหว่างสามี ภรรยา ระหว่างพ่อ แม่และลูก ระหว่างพี่น้อง หรือระหว่างสมาชิกในครอบครัว โดยสัมพันธภาพที่ดีของครอบครัวจะเกิดขึ้นปัจจัยพื้นฐาน ดังนี้ (ศิริกุล อิศรานุรักษ์, 2546: 57)

1. ชื่นชมคุณค่าของคนในครอบครัว
2. มีเวลาอยู่ร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน
3. มีพื้นที่ต่อความสุขและสวัสดิภาพของคนในครอบครัวร่วมกัน
4. มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างดี
5. ศรัทธาต่อศาสนา จะช่วยให้มีสติ อดทน ให้อภัย ระวังความโกรธ และช่วยเหลือสังคม
6. มีสมรรถนะในการจัดการกับวิกฤตการณ์ของครอบครัวได้ดี

การสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศที่อบอุ่นในครอบครัว

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล (2553) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มี 3 ปัจจัยใหญ่ คือ
 - 1.1 การชมเชย หรือ ชื่นชมที่เหมาะสม
 - 1.2 การดีเพื่อก่อ
 - 1.3 การแก้ไขความขัดแย้งเชิงสร้างสรรค์

2. หลักการในการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัวและผู้อื่น

2.1 ฝึกนิสัยตนเองให้มีคุณลักษณะที่ดีงาม ไม่เป็นที่น่ารังเกียจ เช่น ซื่อตรงต่อเวลา ทำตามทีพูด ไม่หยอหยิมของผู้อื่นหากไม่จำเป็น ชมผู้อื่นด้วยความจริงใจ การมีน้ำใจ เสียสละต่อผู้อื่น ไม่นินทาว่าร้ายผู้อื่น และรู้กาลเทศะ

2.2 การฝึกเสริมสร้างบุคลิกของตนเอง การเสริมสร้างบุคลิกภาพของตนเองให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกสง่างาม ในอิริยาบถทั้งการนั่ง การยืน การเดินให้เหมาะสม

3. วิธีการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัวและผู้อื่น การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น การสร้างสัมพันธภาพนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ ควรรู้จักสร้างสัมพันธภาพเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ดังนี้

3.1 สัมพันธภาพระหว่างสามีและภรรยา กล่าวคือ สิ่งที่สามีพึงปฏิบัติต่อภรรยาตนเองเพื่อสัมพันธภาพ ดังนี้ เป็นหัวหน้าครอบครัว ให้เกียรติ ยกย่องภรรยา แสดงความห่วงใย ถนอมน้ำใจ ไม่เอาเปรียบ และดูแลเมื่อยามเจ็บป่วย ส่วนจุดเริ่มต้นของสัมพันธภาพที่ดีของภรรยาที่พึงปฏิบัติต่อสามี เช่น การซื่อสัตย์ ยิ้มแย้มแจ่มใส รักษาทรัพย์สินสมบัติของสามี เคารพและเกื้อกูลครอบครัวสามี ตามสมควรแก่ฐานะ และควรดูแลให้กำลังใจเมื่อเจ็บป่วย

3.2 สัมพันธภาพกับผู้อื่น เช่น การให้เกียรติ ยกย่อง ไม่ทะเลาะวิวาท หากมีเรื่องขัดแย้ง ต้องรีบพูดคุย ช่วยเหลือตามสมควรแก่ฐานะตนเอง เป็นต้น

องค์ประกอบตัวชี้วัดสัมพันธภาพในครอบครัว

กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (2539) ได้สร้างคุณลักษณะของ “ครอบครัวผาสุก” ประกอบด้วย 4 หมวด 20 ตัวชี้วัด โดยหมวดที่ 2 ครัวเรือนที่มีสัมพันธภาพที่อบอุ่น มี 3 ตัวชี้วัด คือ

1. เด็กในครัวเรือนไม่เคยหนีออกจากบ้าน
2. ผู้สูงอายุได้รับการเอาใจใส่ดูแล
3. สมาชิกในครัวเรือนปฏิบัติต่อกันด้วยความรัก และปรับทุกข์เฉลี่ยสุขกันอย่างมีเหตุผล

นิทยา กษภักดี (2545: 27-29) ได้จัดทำตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมิน “ครอบครัวอยู่ดีมีสุข” จำนวน 22 ตัวชี้วัด โดยองค์ประกอบที่ 3 สัมพันธภาพในครอบครัว ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด ดังนี้

1. ครอบครัวที่สมาชิกมีการแสดงออกถึงความรัก เคารพนับถือซึ่งกันและกันและเอื้ออาทรต่อกัน
2. ครอบครัวที่สมาชิกมีโอกาสอยู่พร้อมหน้ากัน และทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ร่วมกันเป็นประจำ
3. ครอบครัวที่สมาชิกมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือและตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆของครอบครัวร่วมกัน
4. ครอบครัวที่สมาชิกอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

บึงอร เทพเทียน และคณะ (2550: 84-85) ได้นิยามองค์ประกอบตามตัวชี้วัดของครอบครัวเข้มแข็ง ซึ่งพัฒนามาจากคณะทำงานงานมาตรฐานการสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง จำนวน 5 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่ 1 ด้านสัมพันธภาพ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ดังนี้

1. การร่วมกิจกรรม
2. การสื่อสารในครอบครัว
3. การเอื้ออาทรต่อกัน

จิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552: 17-20) ได้จัดทำตัวชี้วัดสัมพันธภาพในครอบครัวไทย ประกอบด้วย 4 ประเด็น ดังนี้

1. การแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันทั้งทางกาย วาจา ใจ คือการที่สมาชิกในครอบครัวให้ความรัก ดูแลเอาใจใส่ แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจและมีความคิดที่จะช่วยเหลือกัน

2. การใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว คือการที่สมาชิกในครอบครัวได้ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน ทั้งในบ้านและนอกบ้าน ได้แก่ การรับประทานอาหาร การทำงานบ้าน การพักผ่อน การเล่นกีฬา การเยี่ยมชมมิตร การร่วมทำกิจกรรม หรือมีงานอดิเรกทำร่วมกัน

3. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว คือ การที่สมาชิกในครอบครัวร่วมกันรับผิดชอบงานของตนเองและส่วนรวม แบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน มีการอบรม

สั่งสอนปลูกฝังสิ่งที่ดีงาม และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่กัน รวมทั้งมีการกำหนดและยอมรับกฎระเบียบ หรือข้อบังคับของบ้านร่วมกัน

4. การพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ คือ การที่สมาชิกในครอบครัวได้ร่วมสนทนาพูดคุย แสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ และปรึกษาหารือในการแก้ปัญหาต่างๆของครอบครัว

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

ทฤษฎีที่นำมากล่าวในครั้งนี้ประกอบด้วยทฤษฎีโครงสร้างและการหน้าที่ ทฤษฎีการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ และทฤษฎีบทบาท ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่ครอบครัว (Structural-functional theory)

Parsons (1995 อ้างใน จิราพร ชมพิกุล และคณะ, 2552) มีแนวความคิดว่า สังคมเป็นระบบหนึ่งที่มีส่วนต่างๆ มีความสัมพันธ์และสนับสนุนซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์ที่คงที่ของแต่ละส่วนจะเป็นปัจจัยทำให้ระบบสังคมเกิดความสมดุลย์ ส่วนในด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เกิดจากความสมดุลย์ถูกทำลายลง เพราะองค์ประกอบของสังคม คือ บุคลิกภาพ อินทรีย์ และวัฒนธรรมเกิดความแตกร้าว โดยมีสาเหตุมาจากทั้งสาเหตุภายในของระบบสังคม เช่น การเกิดสงคราม การแพร่กระจายของวัฒนธรรม เป็นต้น สาเหตุภายในในระบบสังคมที่เกิดจากความตึงเครียด เพราะความสัมพันธ์ของโครงสร้างบางหน่วย หรือหลายๆหน่วย ทำงานไม่ประสานกัน เช่น การเปลี่ยนแปลงประชากร การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เมื่อส่วนใดส่วนหนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงจะเป็นสาเหตุทำให้ส่วนอื่นๆมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอาจเกิดขึ้นเฉพาะส่วนใดส่วนหนึ่ง หรืออาจเกิดขึ้นทั้งระบบก็ได้

ภาวินี เสาะสืบ (ม.ป.ป.) ได้สรุปว่า ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่ มองครอบครัวมีลักษณะเป็นระบบเปิดที่มีปฏิสัมพันธ์กับทั้งภายในและภายนอกมีโครงสร้างของครอบครัวที่เป็นลักษณะเฉพาะมีเป้าหมายการเกิดและดำรงอยู่ของครอบครัว โดยมีลักษณะความเป็นโครงสร้างของครอบครัว โครงสร้างด้านบทบาทของสมาชิก ค่านิยม การสื่อสารและรูปแบบการสื่อสาร อำนาจ การสืบเผ่าพันธุ์ การจัดการด้านเศรษฐกิจ การจัดการด้านการดูแลสุขภาพและจัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานทางด้านร่างกายให้แก่สมาชิก และการเผชิญปัญหาครอบครัว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทฤษฎีนี้แสดงให้เห็นว่าสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวเป็นระบบย่อยหนึ่งในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวต่างก็มีหน้าที่ของแต่ละคน ถ้าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ จะทำให้ครอบครัวมีความสุข ทุกคนในครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดี แต่ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะผู้เป็นบิดามารดา ถ้าเกิดความบกพร่องในหน้าที่แล้วย่อมส่งผลให้เกิดปัญหาภายในครอบครัว มีผลต่อลูกๆ ได้ และยังส่งผลต่อความไม่สงบสุขในสังคมและประเทศชาติได้

2. ทฤษฎีการปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interaction Theory)

ทฤษฎีการปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ เป็นทฤษฎีหนึ่งทางด้านจิตวิทยาสังคม กล่าวคือ เมื่อนมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มสังคม เพื่อให้ตนสามารถดำรงชีวิตได้รอดภายใต้เงื่อนไขสถานการณ์ต่างๆ มนุษย์จึงต้องใช้วิธีการต่างๆ ทั้งที่เป็นการกระทำต่อตนเอง เพื่อให้เกิดความสอดคล้อง การดำเนินชีวิตของมนุษย์จึงมีสภาพพื้นฐาน เป็นการดำเนินชีวิตทางสังคม ในลักษณะการกระทำระหว่างกัน มนุษย์แต่ละคนกระทำและรับการกระทำร่วมกันทางสังคมดังกล่าว มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ “การสื่อสาร” โดยมีความเชื่อดังนี้ (สมพงษ์ ธนัญญา, 2540: 190)

- 2.1 มนุษย์กระทำการต่อสิ่งต่างๆ บนพื้นฐานของความหมาย
- 2.2 ความหมายของสิ่งต่างๆ นั้นเกิดขึ้นจากการกระทำร่วมกันในสังคมที่บุคคลหนึ่งกระทำต่อบุคคลอื่น
- 2.3 ความหมายเหล่านั้นถูกถ่ายทอดและปรุงแต่งในกระบวนการตีความหมายโดยบุคคลที่ได้รับการกระทำนั้น

ลักษณะการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยาจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามระดับความสัมพันธ์ของสามีภรรยาในแต่ละครอบครัว ซึ่งนักสังคมวิทยาได้แบ่งไว้เป็น 5 แบบ (จันงค์ อดิวัฒน์สิทธิ์ และคณะ, 2552: 57) ดังนี้

1. การแข่งขัน (Competition)
2. การร่วมมือ (Cooperation)
3. การขัดแย้ง (Conflict)
4. การสমানลักษณะ (Accomodation)
5. การผสมผสาน (Assimilation)

ในการนำทฤษฎีนี้มาใช้ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวจะทำให้สามารถพิจารณาได้จากการกระทำระหว่างสมาชิกในครอบครัว โดยผ่านกระบวนการติดต่อสื่อสารซึ่งอาศัยสัญลักษณ์และการแปลความหมายจากการรับรู้ของแต่ละฝ่ายเป็นพื้นฐาน (สมพงษ์ ชาญัญญา, 2540: 191) ดังนั้นเมื่อสมาชิกเกิดความขัดแย้งในทางลบ จะก่อให้เกิดปัญหาต่างๆภายในครอบครัวได้ การเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด คือ การร่วมมือกันแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกัน ด้วยการหันหน้ามาปรับความเข้าใจกันด้วยการใช้วิธีสื่อสารที่ดีต่อกัน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว พัฒนาให้แต่ละคนสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ซึ่งจะสามารถป้องกันปัญหาต่างๆที่จะเกิดขึ้นในครอบครัวได้

3. ทฤษฎีบทบาท (Role Theory)

ทฤษฎีนี้อธิบายพฤติกรรมทางสังคมที่บุคคลแสดงต่อกันว่าเป็นการแสดงบทบาทตามที่กำหนด ทำนองเดียวกับการแสดงละครตามบท “บท” ดังกล่าวก็คือสถานภาพและบรรทัดฐานนั่นเอง ส่วนบรรทัดฐานหรือความคาดหวังของสังคมก็มีหลายระดับ ตั้งแต่การบังคับให้ต้องกระทำหรือห้ามกระทำ จนถึงการคาดหวังว่าควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ นอกจากสังคมคาดหวังให้บุคคลแสดงบทบาทตามสถานภาพหนึ่งๆ แล้วอาจเกิดความตึงเครียดขึ้นได้ การแสดงบทบาทหนึ่งๆจึงอาจไม่ตอบสนองต่อความคาดหวังของคนได้ทุกฝ่าย นอกจากสถานภาพและบรรทัดฐาน (ความคาดหวังของสังคม) ปัจจัยอีกด้านหนึ่งที่มีส่วนกำหนดบทบาทของบุคคล คือ ตัวตน (Self) หรือการรับรู้ของบุคคล บุคคลแต่ละคน อาจมีการรับรู้หรือความเข้าใจในบทบาทของสถานภาพหนึ่งแตกต่างกัน ดังนั้นบทบาทที่บุคคลแสดงออกจริง จึงเป็นผลรวมของบทบาทตามความคาดหวังของสังคม กับบทบาทตามการรับรู้ของตนเอง (จันทน์ อธิวัฒน์สิทธิ์ และคณะ, 2552: 56-57)

การสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศที่อบอุ่นในครอบครัว

สมพงษ์ ชาญัญญา (2540: 203) ได้แนะนำแนวทางในการเสริมสร้างสัมพันธภาพในครอบครัวด้วยตนเอง 6 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ต้องมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สุขภาพอนามัย มีความรู้เพียงพอที่จะประกอบอาชีพ มีวุฒิภาวะ มีความรู้ที่จะเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนให้มีพัฒนาการในทุกๆด้าน ถ้ายังไม่พร้อมก็อย่าเพิ่งแต่งงาน และถ้าแต่งงานแล้วไม่พร้อมก็ชะลอการมีบุตร

2. ต้องความเป็นหนึ่งเดียวในความสัมพันธ์ทั้งร่างกาย ความคิด จิตวิญญาณในระหว่างสมาชิกในครอบครัว เพื่อให้เกิดพลังร่วมกันที่จะจัดการปัญหาต่างๆของตนเองได้

3. ต้องมีขราวาธรรม 4 หรือธรรมะของผู้ครองเรือน คือ มีสัจจะ (ความจริง) ทมะ (การฝึกฝน) ขันติ (ความอดทน) และจาคะ (ความเสียสละ)

4. ต้องมีเวลาทำกิจกรรมร่วมกันภายในครอบครัว เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างกัน

5. ต้องมีการสื่อสารและสนทนาระหว่างกันเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกัน

สุรพล พยอมรัมย์ (2548: 210) ได้แนะนำแนวทางในการเสริมสร้างสัมพันธภาพในครอบครัว ดังนี้

1. ต้องเข้าใจอุปนิสัยซึ่งกันและกัน เอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน
2. ต้องเคารพและไว้วางใจซึ่งกันและกัน
3. ต้องให้กำลังใจและให้อภัยซึ่งกันและกัน
4. ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่า
5. ต้องตระหนักในภาวะการณ์เปลี่ยนแปลงและปรับตัวให้เหมาะสม

กล่าวสรุปได้ว่า การสร้างความรักและความอบอุ่นในครอบครัวจะเป็นเสมือนภูมิคุ้มกันให้สถาบันครอบครัวเข้มแข็ง และจะเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการสร้างความมั่นคงให้กับสังคมในที่สุด ซึ่งการส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว เริ่มต้นจากการสร้างความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจภายในครอบครัว ปลูกฝังให้มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ดี เพื่อจะได้มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ดีและถูกต้อง รวมทั้งมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อไม่สร้างปัญหาให้กับตนเอง ครอบครัว และสังคม และมีส่วนร่วม ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้องค์ประกอบตามแนวคิดของจิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552) เนื่องจากองค์ประกอบของแนวคิดนี้ครอบคลุมกับการสำรวจสัมพันธภาพในครอบครัวตามการรับรู้ของเยาวชนเกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน การใช้เวลาในการทำกิจกรรม

ร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว การพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ

แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

ความเป็นมาของการฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตาย เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความขัดแย้งต่อบรรทัดฐานในสังคมของหลายประเทศ โดยเฉพาะบทบัญญัติในศาสนาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงการฆ่าตัวตายว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควรในการปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น การฆ่าตัวตายจึงจัดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภทหนึ่ง ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทศนะทางปรัชญาต่อการฆ่าตัวตายมีทั้งด้านที่สนับสนุนและคัดค้าน ในสมัยกรีกโบราณ โสกราตีส เพลโตและอริสโตเติล มีความเชื่อว่า ร่างกายมนุษย์เป็นสมบัติของเทพ มนุษย์ไม่ใช่เจ้าของจึงไม่มีสิทธิที่จะฆ่าตัวเพื่อละทิ้งร่างกายที่เทพประทานให้ การฆ่าตัวตายจึงถือเป็นความชั่วร้ายและจะถูกดำเนินคดีจากสังคมทั่วไป และยังถือเป็นการกระทำผิดต่อรัฐ เนื่องจากก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในด้านทรัพยากรบุคคลและด้านเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อในโลกตะวันออก ศาสนาอิสลามเชื่อว่า การฆ่าตัวตายเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง ใครก็ตามที่ฆ่าตัวตายต้องทุกข์ทรมานด้วยไฟนรกและถูกอัปเปหิออกจากสวรรค์ตลอดไป ศาสนาพุทธเชื่อว่าการฆ่าตัวตายหรืออัตวินิบาตกรรมเป็นโทษหนักจะทำให้ผู้ที่กระทำไปปฏิสนธิในอบายภูมิได้ อย่างไรก็ตาม มีนักคิดบางท่านเชื่อว่า การฆ่าตัวตายหมายถึงเสรีภาพ ความสง่างามและสมเหตุสมผล ในกรณีที่มีการกระทำนั้นเป็นการกระทำเพื่อสังคมส่วนรวมหรือประเทศชาติ เป็นการหลีกเลี่ยงจากการถูกบังคับที่ผิดกฎหมาย เป็นการหลีกเลี่ยงหนีความยากจนหรือความเจ็บปวดที่ทุกข์ทรมานจนทนไม่ได้หรือถูกทำให้เสื่อมเกียรติ หรือเป็นการกระทำเนื่องจากเป็นคำสั่งรัฐ การฆ่าตัวตายด้วยสาเหตุดังกล่าวนี้ จะได้รับการยกย่อง มิได้ถูกดำเนินคดีและถือเป็นการเสียสละ ในปัจจุบันจะเห็นว่าการตัดสินใจฆ่าตัวตายนั้น ไม่ได้อาศัยความเชื่อและไม่มี ความซับซ้อนมากนัก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ การที่มีฆาตกรรื่องหรือศิลปินดัง ๆ ขวัญใจวัยรุ่นเสียชีวิตก็มีเด็กวัยรุ่นพากันฆ่าตัวตายตาม กรณีนี้เกิดขึ้นในญี่ปุ่น ฮองกงและไต้หวัน วัฒนธรรมการฆ่าตัวตายหมู่ในประเทศญี่ปุ่น การระเบิดพลีชีพของผู้ก่อการร้าย (สุนนทิพย์ จิตสว่าง, 2551)

จากการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย กล่าวโดยสรุปได้ว่า การฆ่าตัวตายนี้นับตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งเป็นทั้งเรื่องความเชื่อ การเลียนแบบ และปัจจัยทางสังคมที่เป็นแรงผลักดันให้บุคคลฆ่าตัวตาย

ความหมายของการฆ่าตัวตาย

มีนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายของการฆ่าตัวตายไว้ดังต่อไปนี้

ราชบัญญัติสถาน (2538) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การฆ่าตัวตาย เป็นการกระทำที่ปลิดชีพตัวเองด้วยความสมัครใจและตั้งใจ

มนตรี นามมงคล และคณะ (2542) ได้ให้แนวคิดของการฆ่าตัวตายน่าสนใจไว้ว่า หมายถึง การกระทำหรือตั้งใจในการฆ่าตัวเอง เป็นการเบี่ยงเบนของพฤติกรรม เป็นความผิดปกติหรือโรคที่แปรผันได้เสมอๆ ก่อนจะเกิดการฆ่าตัวตายขึ้นอยู่กับบุคคลใดก็ตาม จะมีลักษณะของความลังเล มีความรู้สึกอยากตาย และไม่อยากตาย ถ้ามีทางเลือกหรือได้รับการช่วยเหลือทันทั่วที่จะช่วยยับยั้งการฆ่าตัวตายลงได้ การฆ่าตัวตายไม่ได้มีสาเหตุมาจากตนเองหรือสังคมล้วนๆ แต่เป็นผลรวมของปัจจัยต่างๆ ทั้งด้านชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา

ประชิด สุขอนันต์ (2544) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การฆ่าตัวตาย หมายถึง การที่บุคคลมีเจตนาอยากฆ่าตัวเองให้ตายโดยความสมัครใจ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ จำแนกตามความตั้งใจที่จะตาย ดังนี้

1. การคิดฆ่าตัวตาย หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกในทางลบแก่ตนเอง ได้แก่ ความรู้สึกที่ชีวิตตนเองไร้ค่า ไม่มีใครรัก ท้อแท้ สิ้นหวัง รวมทั้งมีอาการซึมเศร้า เบื่อหน่ายการมีชีวิตอยู่ จนอยากฆ่าตัวเองให้ตาย แต่ยังคงไม่กล้าลงมือทำตามความคิด เพราะยังอยากมีชีวิตอยู่เท่าๆกับอยากตาย

2. การพยายามฆ่าตัวตาย หมายถึง การที่บุคคลมีความคิด หรืออารมณ์ในการฆ่าตัวตายอย่างจริงจังและได้ลงมือกระทำตามเจตนาของตนด้วยแต่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดชีวิตอยู่ต่อไปได้

ณัฐวดี สุวรรณช่าง (2547) ได้กล่าวสรุปว่า การฆ่าตัวตาย คือการกระทำโดยเจตนาที่จะจบชีวิตของตนเองเพื่อหนีสถานะบางอย่างที่บุคคลนั้นทนทุกข์ทรมานอยู่ เช่น ความเจ็บปวด เหนงำนึกผิด โรคภัย เศร้าซึม ความรุนแรง และความยากจน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีสภาพจิตใจที่ห่อเหี่ยวและผิดหวังกับคุณภาพชีวิตของตนเอง

Stengel (1977: 14) กล่าวว่า การฆ่าตัวตาย หมายถึง การกระทำที่เป็นการจบชีวิตตนเอง หรือตายด้วยน้ำมือตนเองหรือมีแนวโน้มที่จะทำลายตนเอง

Faberow (1980: 199) กล่าวว่า การฆ่าตัวตาย หมายถึง เป็นการทำให้ตนเองบาดเจ็บ ฆ่าตัวตนเอง หรือเป็นการทำลายตนเอง

Beck, Steer and Ranieri (1988) ได้อธิบายเกี่ยวกับความคิดฆ่าตัวตายว่าเป็นแผนการที่เกิดขึ้นหรือความปรารถนาที่ต้องการจะฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แต่ยังไม่ได้ลงมือกระทำการใดที่จะปรากฏออกมาให้เห็นถึงพฤติกรรมพยายามฆ่าตัวตายซึ่งความรุนแรงของความตั้งใจในความคิดฆ่าตัวตายนั้น จะเป็นข้อบ่งชี้ได้อย่างชัดเจนถึงความเสี่ยงในการเกิดการฆ่าตัวตายได้ พฤติกรรมฆ่าตัวตาย (Suicide Behavior) หมายถึง ความคิดหรือการกระทำใดๆ ที่หากดำเนินไปจนสำเร็จก็จะทำให้เกิดอันตรายรุนแรงจนถึงแก่ความตายได้ พฤติกรรมฆ่าตัวตายมีตั้งแต่ความคิดอยากฆ่าตัวตาย (Suicide Ideation) การขู่จะฆ่าตัวตาย (Suicide Threat) การพยายามฆ่าตัวตาย (Suicide Attempt) ไปจนถึงการฆ่าตัวตายสำเร็จ (Complete Suicide)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การฆ่าตัวตาย หมายถึง การที่บุคคลกระทำการใดๆ ที่เป็นการปลิดชีพตนเองด้วยความสมัครใจและตั้งใจ ซึ่งการปลิดชีพดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมีเจตนาให้ตนเองเสียชีวิต

สาเหตุของการฆ่าตัวตาย

การจบชีวิตลงด้วยการฆ่าตัวตาย เป็นความสูญเสียที่คนส่วนมากรู้สึกว่ามันน่าเกิดขึ้น และอาจสงสัยว่าเหตุใดคนเราจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการฆ่าตัวตายนั้นเกิดในผู้ที่มีอายุน้อย หรือในผู้ที่ยังมีครอบครัวอยู่เบื้องหลัง การฆ่าตัวตายเกิดขึ้นคู่กับมนุษย์มาช้านาน และอาจแบ่งสาเหตุการฆ่าตัวตายออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้ (ประเวช ตันติพิวัฒนสกุล และ สุรสิงห์ วิศรุตรัตน์, 2542: 3-5)

1. ปัจจัยทางสังคม

แม้การฆ่าตัวตายแต่ละคนจะมีสาเหตุและความเป็นมาที่แตกต่างกันแต่ก็มีปัจจัยทางสังคมร่วมกัน เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาความรักความสัมพันธ์ สังคมที่สับสนวุ่นวาย เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน สมาชิกในสังคม ขาดความหมายของการมีชีวิตอยู่ การฆ่าตัวตายในสังคมเช่นนี้จะเพิ่มมากขึ้น เช่นเดียวกับสังคมที่เน้นความเป็นตัวของตัวเอง เน้นการแก่งแย่งแข่งขันในหมู่เยาวชน ค่านิยมต่างๆจะสั่นคลอน พบปัญหาต่างๆได้แก่ ภาวะซึมเศร้า การฆ่าตัวตายในหมู่วัยรุ่น การอยู่ร่ำ ร้าง ความรุนแรงรูปแบบต่างๆเพิ่มมากขึ้น ความรู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยกถือเป็นสาเหตุสำคัญทางสังคมของการฆ่าตัวตาย การทำร้ายตัวเองและการฆ่าตัวตายยังอาจเพิ่มสูงขึ้นภายหลังการเสนอข่าวหรือรายการ โทรทัศน์ที่แสดงเรื่องราว และภาพของการฆ่าตัวตาย โดยการฆ่าตัวตายที่เกิดขึ้นมามากใช้วิธีการเดียวกัน จากการศึกษาของ มาโนช หล่อตระกูล และคณะ(2543) ก็พบเช่นเดียวกันว่า ปัญหาของผู้ที่เคยพยายามฆ่าตัวตาย เพศหญิงส่วนใหญ่เกิดจากการนอกใจของคู่รักและไม่มีคนที่พอให้คำปรึกษาได้ ส่วนเพศชายจะมีปัญหาทะเลาะกับญาติหรือคู่ครอง และมักไม่พบปรึกษาใคร

การฆ่าตัวตายนี้ในปัจจุบันก็มักจะมีสาเหตุมาจากการเลียนแบบ ซึ่งถือเป็นปรากฏการณ์ที่มีมานานแล้ว มีข่าวอื้อฉาวของการฆ่าตัวตายเลียนแบบของเยาวชนที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง บางที่การฆ่าตัวตายก็ไม่ได้กระทำแค่เพียงคนเดียว แต่อาจเป็นผลเนื่องมาจากพฤติกรรมกลุ่มด้วย เช่น ในเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน ที่คาราวีรุ่น นักร้องซูเปอร์สตาร์ของญี่ปุ่นกระโดดตึกตาย หลังจากนั้นก็มีวัยรุ่นกระโดดตึกตายตาม และไม่ใช้แค่กระโดดลงมาเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่เกิดขึ้นโดยกลุ่มเพื่อนผูกข้อมือพร้อมชวนกันกระโดดลงมา จากเหตุการณ์ดังกล่าว ก่อให้เกิดเป็นข่าวครึกโครมติดต่อกันยาวนานหลายปี หลังจากนั้นก็พบเหตุการณ์เช่นเดียวกับกรณีดังกล่าวเกิดขึ้นอีกบ่อยครั้ง ดังนั้น การเสนอข่าวที่อึกทึกครึกโครมมากเกินไปก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการฆ่าตัวตายเลียนแบบเพิ่มขึ้น

2. ปัจจัยทางจิตใจ

ผู้ที่คิดฆ่าตัวตายมักมองตนเองว่าไร้ค่า ไม่มีความสามารถ มองสังคมนรอบตัวว่าขาดความเป็นธรรมและไม่ให้อภัยต่อความผิดพลาดของตน เกิดความรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง เบื่อหน่ายและเศร้าใจ ผู้ที่คิดฆ่าตัวตายมักเป็นผู้ที่ขาดทักษะในการแก้ปัญหาชีวิต จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่ใช้ทักษะการแก้ปัญหาเชิงรุกจะเครียดน้อยกว่าผู้เลี่ยงปัญหาหรือเน้นการบรรเทาอารมณ์ การตัดสินใจฆ่าตัว

ตายจึงเหมือนทางออกเพื่อหนีปัญหาที่เขามองไม่เห็นทางแก้ไข พวกเขาจึงมีทัศนคติทางบวกต่อการพยายามฆ่าตัวตาย

สภาวะของจิตใจผู้ที่คิดฆ่าตัวตายมักจะสับสนลังเล สองจิตสองใจ ทั้งยังมีปัจจัยทางสังคมมากมายที่ทำให้บุคคลเหล่านี้ยิ่งเกิดความประบงข้างขึ้น และก็จะมีความเสี่ยงเพิ่มขึ้น และถ้าหากว่ามีอะไรไปกระตุ้นพวกเขา โดยเฉพาะการนำเสนอของสื่อ ก็อาจจะไปมีผลต่อการคิด การตัดสินใจที่ผิดพลาด จากการเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งปกติ ก็อาจกลับกลายเป็นคนตัดสินใจพลาดตัดสินใจโดยขาดสติได้โดยง่าย

บุคลิกภาพ/การปรับตัว คนที่มีบุคลิกภาพที่เข้มแข็ง และมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ตลอดจนสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม ได้ดี ย่อมจะสามารถแก้ไขปัญหาที่เข้ามากระทบ ได้ดีกว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพที่อ่อนแอขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ หรือปรับตัวเข้ากับสังคมได้ยาก บุคลิกภาพอารมณ์ และการปรับตัวนี้ เป็นผลมาจากการเลี้ยงดู การเลี้ยงดูที่ต่างกันจะทำให้ บุคคลมองโลกในลักษณะต่างกัน เช่น บุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมตามวัย บุคคลผู้นั้นเมื่อเติบโตขึ้นจะเป็นคนที่มองโลกตามความเป็นจริง มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ เนื่องจากการเลี้ยงดูจะมีผลต่อความคิด ความรู้สึกของบุคคล ความรู้สึกก็ จะส่งผลซึ่งกันและกันกล่าวคือ ถ้าเมื่อใดเรามีความคิดทางบวก จะสามารถ โน้มนำความรู้สึก หรือภาวะอารมณ์ให้เป็นทางบวกได้ เช่น ถ้าเราคิดในสิ่งที่ดี มองโลกหรือผู้รอบข้างด้วย ความคิดที่ดี เห็นสิ่งที่ดีในผู้อื่น ก็จะเป็นเหตุให้เกิดความรู้สึกในทางบวกหรือในทางดี ตรงกันข้าม ความคิดในทางลบก็ชักนำความรู้สึกทางลบได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราเห็นว่า เพื่อนร่วมงานเป็นคนไม่ดีไม่มีความสามารถ ก็เกิดความรู้สึกเหยียดหยาม ดูถูก

อารมณ์ในทางใดก็ โน้มนำความคิดในทางเดียวกัน เช่น ถ้าเรามีความรักต่อใครคนหนึ่ง เราจะคิด ถึงแต่สิ่งดีงามในตัวเขา แต่เมื่อใจถูกแทนที่ด้วยความโกรธ หรือเคืองแค้น การกระทำต่างๆ ในทางที่ไม่ดีที่เขาเคยทำก็ผุดขึ้นในความคิดของเรา และเป็นการยาก หากจะพุดถึงความดีที่เขา เคยทำในอดีต การที่ความคิด และความรู้สึกสามารถ โน้มนำกันได้เช่นนี้ เป็นเหตุให้คนเกิดความฟุ้งซ่าน หรือ สับสนจนไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรได้ เพราะอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ก็ตาม จะรบกวนการทำงานของความคิด ไม่ว่าจะจะเป็นความกังวล ความโศกเศร้า ความโกรธ หรือแม้แต่ความตื่นเต้น ดีใจก็ตาม ในขณะที่ประสิทธิภาพการทำงานของความคิดจะลดลง ไม่ว่าจะจะเป็นความคิดด้านเหตุผล การตัดสินใจ ฯลฯ

3. ปัจจัยทางชีวภาพ / การแพทย์

การศึกษาทางการแพทย์ พบว่า ผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จประมาณ 9 ใน 10 มีความเจ็บป่วยทางจิตเวชอย่างใดอย่างหนึ่งขณะทำการฆ่าตัวตาย โดยมีสาเหตุสำคัญ คือ ภาวะซึมเศร้าและการคิดสุรา แม้คนส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าอารมณ์เศร้าและการคิดสุรา น่าจะมีสาเหตุจากจิตใจ และสังคมสิ่งแวดล้อม แต่จากการศึกษาพบว่า อารมณ์เศร้าที่มีอาการรุนแรงหรือที่มีอาการทางจิตร่วมด้วย เช่น มีอาการหวาดระแวง มีสาเหตุส่วนหนึ่งจากกรรมพันธุ์ และนักวิทยาศาสตร์ยังตรวจพบการเปลี่ยนแปลงของสารเคมีในสมองของผู้ที่มีอาการซึมเศร้า ซึ่งแสดงถึงกระบวนการทางชีวภาพ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาการซึมเศร้า และพบว่าการรักษาด้วยยาเพื่อการทำงานของระบบสารเคมีในสมอง ช่วยให้การรักษาเร็วขึ้นกว่าการรักษาทางจิตใจ โดยเฉพาะหากมีอาการรุนแรงหรือมีอาการทางจิตจำเป็นต้องได้รับยาในการรักษา แต่การรักษาจะได้ผลดีที่สุดและช่วยป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ หากให้การรักษาทั้งทางยาและทางจิตควบคู่กันไป โดยการช่วยเหลือทางจิตใจจะเน้นการปรับวิธีคิด เพิ่มทักษะในการแก้ปัญหา และการสร้างสัมพันธภาพ

มุมมองทางการแพทย์เชื่อว่า ผู้ป่วยทางจิตเวชที่คิดฆ่าตัวตาย เมื่อรักษาภาวะทางจิตดีขึ้น ส่วนใหญ่ความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายจะลดลง การรักษาที่ถูกต้องจึงมีความสำคัญในการป้องกันการฆ่าตัวตาย และการเจ็บป่วยทางจิตเวชถือเป็นสาเหตุสำคัญของการฆ่าตัวตาย

นอกจากนี้ การฆ่าตัวตายในทัศนะของสังคมวิทยาโดย Durkheim (1987 อ้างใน ราชบัณฑิตยสถาน, 2549: 244) ผู้ทำการวิจัยการฆ่าตัวตายชนิดบุกเบิก และเป็นต้นแบบแก่นักวิจัยแนวนี้ในเวลาต่อมา กล่าวถึงสาเหตุที่เลือกศึกษาการฆ่าตัวตาย เพราะเห็นว่าเรื่องนี้จำเป็นต้องมีคำอธิบายทางสังคมวิทยา การฆ่าตัวตายเป็นการกระทำระดับบุคคล แต่ขึ้นอยู่กับพลังทางสังคมด้วยเช่นกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549: 244)

Giddens (1978) ได้กล่าวถึงการฆ่าตัวตายในทรรศนะของ Durkheim ว่าเป็นการกระทำระดับบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับพลังทางสังคม 2 ด้าน คือ ความเป็นปึกแผ่นทางสังคม (Social Solidarity) และการกำกับควบคุมทางสังคม (Social Regulation) ดังนั้นการฆ่าตัวตายจึงไม่เพียงขึ้นอยู่กับจิตวิทยาส่วนบุคคลหรือลักษณะของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสังคมอีกด้วย ซึ่งได้จำแนกสาเหตุการฆ่าตัวตายอันเนื่องมาจากสาเหตุทางสังคม ดังนี้

1. ด้านความเป็นปึกแผ่นทางสังคม ได้แก่

1.1 การฆ่าตัวตายเพราะยึดสังคมเป็นหลัก (Altruistic Suicide) เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลถูกกลืนเข้าสู่สังคมมากเกินไป โดยเฉพาะในสังคมที่ส่งเสริมหรือกระทั่งเรียกร้องให้บุคคลอุทิศชีวิตของตนให้กับสังคมเช่น สังคมที่คาดหวังว่าภรรยาจะต้องฆ่าตัวตายตามสามีที่ตายไปก่อน

1.2 การฆ่าตัวตายเพราะยึดตัวเองเป็นหลัก (Egoistic Suicide) เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลถูกกลืนเข้าไปสู่สังคมไม่มากพอ และดังนั้นจึงไม่ขึ้นอยู่กับพลังร่วมในสังคมที่จะป้องกันการฆ่าตัวตาย การแยกตัวออกจากสังคมและการอยู่โดดเดี่ยวจึงนำไปสู่การฆ่าตัวตาย

2. ด้านการกำกับควบคุมทางสังคม ได้แก่

2.1 การฆ่าตัวตายเพราะสังคมไร้บรรทัดฐาน (Anomic Suicide) เกิดในสถานะที่สังคมวิปริตผิดปกติ ทำให้สังคมไร้บรรทัดฐาน อารมณ์ ความทะเยอทะยานและความปรารถนาของบุคคลเพิ่มขึ้นสู่ระดับที่ยากจะหาความพอใจได้ในสังคมนั้น จนถึงขั้นต้องฆ่าตัวตาย

2.2 การฆ่าตัวตายเพราะสังคมมีกฎเกณฑ์เคร่งครัดเกินไป (Fatalistic Suicide) เกิดขึ้นในสังคมที่ใช้กฎเกณฑ์เคร่งครัดเพื่อกดขี่ผู้คนหรือใช้อำนาจเผด็จการ คนจะถูกกดขี่บังคับทั้งทางกายและใจจนต้องฆ่าตัวตาย

จากการศึกษาสาเหตุของการฆ่าตัวตาย กล่าวโดยสรุปได้ว่า การฆ่าตัวตายที่เกิดขึ้นมักมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องหลายประการ เนื่องมาจากปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ และปัจจัยทางชีวภาพ/การแพทย์ ดังนั้นการให้ความช่วยเหลือผู้คิดฆ่าตัวตายและป้องกันการฆ่าตัวตายจึงต้องเข้าใจปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อชีวิตของบุคคลนั้นด้านสังคม จิตใจ และการแพทย์

ปัจจัยเสี่ยงและแนวโน้มของผู้ที่คิดฆ่าตัวตาย

ศุภมล วิภาวิพลกุล (2543: 13-14) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไว้ ดังต่อไปนี้

1. เคยมีประวัติพยายามฆ่าตัวตายมาก่อน โดยพบว่า 1 ใน 3 ของผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จเคยพยายามฆ่าตัวตายมาก่อน และการกระทำครั้งที่ 2 มักเกิดภายในเวลา 90 วัน หลังจากครั้งแรก ผู้ที่เคยพยายามฆ่าตัวตายมาก่อนมีโอกาสจะทำได้สำเร็จมากกว่าผู้ที่ยังไม่เคยทำมาเลย

2. การแสดงเจตนาว่าจะฆ่าตัวตายสูง อาจด้วยคำพูดหรือเขียนจดหมายลาตาย พบว่าประมาณ 1 ใน 3 ของผู้ซึ่งฆ่าตัวตายสำเร็จ ได้มีการแสดงเจตนาโดยแน่ชัดไว้ก่อนด้วยคำพูดและการเขียนจดหมายลาตาย

3. สุขภาพทางกาย พบว่าโรคทางกาย 3 กรณีต่อไปนี้ ผู้ป่วยมีโอกาสฆ่าตัวตายสูง ได้แก่ โรคเรื้อรังรักษาไม่หาย โรคทางกายระยะสุดท้าย โรคที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดทรมาน

4. โรคทางจิตเวช พบว่า โรคทางจิตเวช 4 กรณี ต่อไปนี้มีโอกาสฆ่าตัวตายสูง ได้แก่ โรคอารมณ์เศร้ารุนแรง โรคจิต ผู้คิดสุราหรือติดยาเสพติด บุคลิกภาพผิดปกติ

5. เพศ จากข้อมูลต่างประเทศ การพยายามฆ่าตัวตาย พบว่า หญิงมากกว่าชาย อัตราส่วน 3 : 1 ส่วนการฆ่าตัวตาย ความสำเร็จ พบว่า ชายมากกว่าหญิง อัตราส่วน 3 : 1

6. สถานภาพสมรส คนโสดมีโอกาสเสี่ยงมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ผู้ป่วยมาย่ หย่า แต่งงานแต่ไม่มีบุตร และอันดับสุดท้าย คือแต่งงานและมีบุตร คนที่อยู่ตัวคนเดียวไม่มีญาติพี่น้องเลย หรือมีแต่ความรู้สึกเหมือนว่าอยู่ตัวคนเดียว และคนที่เพิ่งสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักหรือผิดหวังจากความรักภายในระยะเวลา 6-12 เดือน ก็ถือว่ามีความเสี่ยงสูง อีกทั้งความสัมพันธ์ที่ดีของบุคคลในครอบครัวก็เป็นปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ที่มีความคิดฆ่าตัวตายเกิดกำลังใจที่จะมีชีวิตต่อไป

7. การงานและอาชีพ ผู้ที่ตกงานหรือประกอบอาชีพที่เผชิญความเครียดสูง จะมีโอกาสเสี่ยงสูง ซึ่งสถิติในประเทศไทยพบว่า ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง นักเรียนและนักศึกษา และส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาน้อย

8. ประวัติครอบครัว ผู้ที่มีประวัติญาติสนิทในครอบครัวฆ่าตัวตาย พบอัตราการฆ่าตัวตายสูงกว่าผู้ที่ครอบครัวไม่มีประวัติการฆ่าตัวตาย

สมภพ เรื่องตระกูล (2543: 68) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไว้ดังต่อไปนี้

1. เพศ ชายมักจะฆ่าตัวตายมากกว่าหญิงประมาณ 1 ต่อ 3 ทั้งในยุโรปตะวันตกและในสหรัฐอเมริกา ฟิลิปปีนส์ นิการากัว ลักเซมเบิร์ก หรือแม้แต่ในประเทศไทยก็เช่นกัน
2. ศาสนา ช่วยให้บุคคลมีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ โดยเฉพาะศาสนาที่ถือว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาป เช่นผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกและยิวจะมีอัตราการฆ่าตัวตายน้อยกว่าโปรเตสแตนต์
3. ครอบครัวแตกแยก จะฆ่าตัวตายน้อย ซึ่งเป็นได้ทั้งก่อนแต่งงาน เช่นถูกทอดทิ้ง ว้าเหว โดยสถิติสูงสุดคือ พวกหย่าร้าง รองลงมาคือพวกพ่อก่อนแม่ ส่วนคนแต่งงานที่ชีวิตครอบครัวราบรื่นมีการฆ่าตัวตายน้อยมาก
4. สภาพเศรษฐกิจ ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำคนจะฆ่าตัวตายน้อย เช่น ล้มละลาย สูญเสียตำแหน่งว่างงาน เป็นต้น แต่ตอนภาวะเศรษฐกิจดี คนจะฆ่าตัวตายน้อย
5. โรคภัยไข้เจ็บ มีส่วนผลักดันให้คนฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะคนที่เป็โรคเรื้อรังรักษาไม่หาย จะไม่ยอมอยู่เป็นภาระแก่ใคร
6. อายุมาก อัตราการฆ่าตัวตายน้อยตามอายุไปด้วย ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากโรคภัยไข้เจ็บ ความว้าเหว ความไม่มั่นคงในชีวิต กลุ่มชายที่ฆ่าตัวตายน้อยอายุ 45-64 ปี มีสูงถึง 36.7 เปอร์เซ็นต์
7. ภาวะสงคราม อัตราการฆ่าตัวตายน้อยในยามสงคราม บุคคลจะเกิดการรวมกันอย่างแน่นอนเพื่อน เพื่อชาติบ้านเมือง เป็นความรักชาติเหนือกว่าตัวเอง การคิดทำลายตัวเองเลยก็จะลดน้อยลงไปด้วย

การฆ่าตัวตายของวัยรุ่น

จากการศึกษาพบว่า 1 ใน 3 ของเด็กที่ฆ่าตัวตายสำเร็จเคยพยายามฆ่าตัวตายมาก่อน หรือกล่าวได้ว่าเด็กที่พยายามฆ่าตัวตายเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตายสำเร็จ นอกจากนี้ยังศึกษาพบว่า ความคิดที่จะฆ่าตัวตาย (Suicide Ideation) พบบ่อยในวัยรุ่น ส่วนการพยายามฆ่าตัวตาย แม้จะพบน้อยกว่าแต่ก็เป็นปัญหา การสำรวจนักเรียนอายุ 14-17 ปี (กรมสุขภาพจิต, 2546) นอกจากนี้ The Centers for Disease Control ในสหรัฐอเมริกาพบว่าในระยะเวลา 1 ปีก่อนการสำรวจ ร้อยละ 8.3 พยายามที่จะทำ และร้อยละ 2 พยายามทำจนต้องเข้ารับการรักษา รายงานจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกาในปี 1988 พบว่าอัตราของเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีที่พยายามฆ่าตัวตาย จากเด็กที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเท่ากับร้อยละ 0.2 การศึกษาอัตราการพยายามฆ่าตัวตายแบบ lifetime rate พบอัตราระหว่างร้อยละ 2-8 ในเด็กอายุ 12-18 ปี (กรมสุขภาพจิต, 2552)

กล่าวได้ว่า อัตราการฆ่าตัวตายในวัยรุ่นพบว่า กลุ่มวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลายมีอัตราการฆ่าตัวตายสูง ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับแนวนโยบายและมาตรการเบื้องต้นในการป้องกันการฆ่าตัวตายในประชากรกลุ่มนี้

ลักษณะของเด็กที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ

วัยรุ่นมีความเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตายสำเร็จมากกว่าเด็ก เด็กและวัยรุ่นชายฆ่าตัวตายสำเร็จมากกว่าเด็กและวัยรุ่นหญิง วิธีการฆ่าตัวตายของวัยรุ่นชายมักทำโดยการยิงตัวตายหรือการแขวนคอ ซึ่งรุนแรงกว่าการกินยาหรือกระโดดตึกซึ่งมักทำโดยวัยรุ่นหญิง เหตุกระตุ้นให้เด็กและวัยรุ่นฆ่าตัวตายสำเร็จ ได้แก่ การถูกจับว่าทำผิดหรือโดนคาดโทษ การถูกดูถูกหรือเยาะเย้ยจากเพื่อน การทะเลาะหรือการถูกตัดสัมพันธ์จากคู่รัก ความไม่เข้าใจในครอบครัว ปัญหาที่โรงเรียน และการได้ยินหรือเห็นคนใกล้ชิดหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือตัวละครทางโทรทัศน์ฆ่าตัวตายสำเร็จ อย่างไรก็ตาม เด็กและวัยรุ่นส่วนหนึ่ง เป็นโรคซึมเศร้าและฆ่าตัวตายโดยไม่มีเหตุกระตุ้น (กรมสุขภาพจิต, 2552)

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวเด็กและครอบครัวที่มีการศึกษา พบว่าเกี่ยวข้องกับฆ่าตัวตายสำเร็จ ได้แก่ การขาดเรียน การที่เด็กมีสมาชิกในครอบครัวเป็นโรคทางจิตเวช โดยเฉพาะโรคจิต การที่ตัวเองเป็นโรคซึมเศร้าหรือมีความประพฤติดีผิดปกติ มีอาการท้อแท้สิ้นหวัง มีการวางแผนล่วงหน้าที่จะฆ่าตัวตาย เช่น เก็บสะสมยา ทิ้งจดหมายลาตาย หรือยกสมบัติให้คนอื่น มีการศึกษาพบว่าครั้งหนึ่ง

ของเด็กที่ฆ่าตัวตายสำเร็จเคยบอกหรือพูดว่าจะฆ่าตัวตายภายใน 1 วันก่อนการตาย นอกจากนั้น ร้อยละ 50 ของวัยรุ่นหญิงและร้อยละ 25 ของวัยรุ่นชายที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ เคยพยายามที่จะฆ่าตัวตายมาก่อน (กรมสุขภาพจิต, 2552)

ลักษณะของเด็กที่พยายามฆ่าตัวตาย

จากการศึกษารายงานวิจัยจากกรมสุขภาพจิต (2552) พบว่าความคิดและการพยายามฆ่าตัวตายพบน้อยในเด็กก่อนวัยรุ่น และพบมากขึ้นอย่างชัดเจนในวัยรุ่น อัตราของการพยายามฆ่าตัวตายในวัยรุ่นหญิงสูงกว่าวัยรุ่นชายประมาณ 3-7 เท่า ความเสี่ยงต่อการมีความคิดและการพยายามฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น ในเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่เศรษฐกิจไม่ดี วิธีที่เด็กและวัยรุ่นส่วนใหญ่นิยมใช้ในการพยายามฆ่าตัวตาย คือ การกินยาแก้ปวดหรือยาที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ร้อยละ 30-50 ของเด็กหรือวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตาย มีความตั้งใจจริงที่จะตายหรืออย่างน้อยก็ไม่ใส่ใจว่าจะอยู่หรือตายอย่างไรก็ตาม เด็กหรือวัยรุ่นส่วนใหญ่ที่พยายามฆ่าตัวตายมีความรู้สึกดีใจที่ไม่ตายและปฏิเสธความตั้งใจจริงที่จะตาย

เหตุกระตุ้นให้วัยรุ่นพยายามฆ่าตัวตายที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ ความขัดแย้งกับผู้อื่น เช่น ครอบครัว หรือเพื่อน เหตุกระตุ้นอื่นได้แก่ ปัญหาที่โรงเรียน การถูกลอบรมสั่งสอนหรือลงโทษ การขาดเพื่อนหรือการถูกปฏิเสธไม่ยอมรับ หรือถูกทำให้เสียหน้า ปัญหาการติดยาเสพติดหรือเหล้า การกระทำทารุณทั้งการถูกทำร้ายร่างกายและถูกล่วงเกินทางเพศ การสูญเสียบุคคลที่รัก ปัญหาสุขภาพ เช่น เป็นโรคร้ายแรง การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การที่สมาชิกในครอบครัว คนใกล้ชิดหรือได้ยินได้เห็นบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือตัวละครในโทรทัศน์ พยายามฆ่าตัวตาย อย่างไรก็ตาม 1 ใน 3 ของวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายไม่มีเหตุผลกระตุ้น ซึ่งมักจะพบในวัยรุ่นที่เป็นโรคซึมเศร้า มีรายงานว่าเด็กวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตาย มีอัตราการเป็นโรคซึมเศร้าสูง 3-18 เท่าของเด็กปกติ การศึกษาพบว่าเด็กวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายมีปัญหาความก้าวร้าว อารมณ์โกรธรุนแรงและพฤติกรรมต่อต้านสังคมเท่ากับหรือมากกว่าปัญหาซึมเศร้า โดยพบความสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงของอารมณ์โกรธกับความรุนแรงของการพยายามฆ่าตัวตายและมีโอกาสที่จะพยายามฆ่าตัวตายซ้ำอีกในอนาคต นอกจากนี้มีรายงานว่า ร้อยละ 13-42 ของเด็กวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายติดยาเสพติดหรือเหล้า โดยร้อยละ 5-11 ใช้เหล้าหรือยาเสพติดในขณะที่พยายามฆ่าตัวตาย

โดยทั่วไป วัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายอาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งมีอาการซึมเศร้า ท้อแท้ สิ้นหวัง มีความตั้งใจและวางแผนที่จะฆ่าตัวตายสูง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นวัยรุ่นที่มีปัญหาการ

ปรับตัวและปัญหาความประพฤติ ไม่มีอาการท้อแท้สิ้นหวัง แต่พยายามฆ่าตัวตายในลักษณะหุนหันพลันแล่นและขาดความยั้งคิด มีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีคิดและการแก้ปัญหาของวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายพบว่า การแก้ปัญหาไม่ได้และท้อแท้สิ้นหวังอาจเป็นอาการหนึ่งของภาวะซึมเศร้า แต่ก็พบว่าเด็กที่พยายามฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ไม่มีความยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา มองปัญหาในแง่ร้าย หมกมุ่นคิดถึงแต่ปัญหา และคิดฝันจะให้ปัญหาหมดไปเอง โดยไม่พยายามหาวิธีหลายๆ ทางที่จะแก้ปัญหานั้น

ปัจจัยทางครอบครัวของเด็กและวัยรุ่นที่พยายามฆ่าตัวตายได้แก่ ครอบครัวแตกแยก ขาดพ่อหรือแม่ ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี สมาชิกในครอบครัวป่วยเป็นโรคทางจิต เช่น โรคซึมเศร้า บุคลิกภาพผิดปกติ ครอบครัวขาดความสม่ำเสมอในการฝึกระเบียบเด็ก ในลักษณะที่บางครั้งปล่อย บางครั้งเข้มงวด ครอบครัวขาดการสื่อสารกันในด้านความคิดและความรู้สึก ครอบครัวทารุณเด็ก และครอบครัวมีความคาดหวังในตัวลูกหรือบังคับลูกมากเกินไป (กรมสุขภาพจิต, 2546)

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

การจัดการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่น

การป้องกันที่ดี คือ การสังเกตและใส่ใจจนรอบข้าง ซึ่งปัจจุบันการฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่นมีมากขึ้น และมักกระทำด้วยอารมณ์ชั่ววูบ สมภพ เรื่องตระกูล (2543: 88-89) แนะนำแนวทางที่ดีในการจัดการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่น โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ควรสังเกตอาการดังต่อไปนี้ คือ ผลการเรียนตกต่ำ มีอารมณ์หงุดหงิด โกรธง่าย ขาดสมาธิในการเรียน หรือการทำงาน มีอาการนอนไม่หลับ รับประทานอาหารน้อยลง มีท่าทางเศร้า ซึม และพูดเกี่ยวกับความตาย เมื่อพบอาการดังกล่าว บิดามารดา หรือผู้ปกครองควรพามาพบแพทย์ เพื่อรับการรักษา เพราะอาการดังกล่าวบ่งชี้ว่าเด็กมีอาการซึมเศร้า

2. ติดตามพฤติกรรมของเด็กโดยใกล้ชิด หากมีการคิดและตัดสินใจฆ่าตัวตายจะสามารถช่วยเหลือได้ทันเวลาที่ หรืออาจให้เพื่อนหรือผู้ซึ่งเด็กรักและไว้วางใจมีส่วนในการดูแลเด็ก มีการดูแลเด็กในระยะยาว

3. เก็บอาวุธและสารพิษไว้ในที่ปลอดภัย เพื่อมิให้เด็กหรือวัยรุ่นสามารถนำอาวุธและสารพิษออกมาเพื่อใช้กระทำการโดยง่าย

4. แก้ไขปัญหาและความวุ่นวายในครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญและใกล้ชิดที่สุด หากเกิดปัญหาลดครั้งอาจเป็นการเพิ่มความกดดันให้กับสมาชิกในครอบครัวด้วย และหากมีเด็กหรือสมาชิกในครอบครัวป่วยหรือมีอาการทางจิตเวช เช่น โรควิตกกังวล ควรทำการรักษาโดยเร็วและถูกวิธี

5. ป้องกันการฆ่าตัวตายเลียนแบบเพื่อนหรือผู้อื่น และห้ามแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของเด็กในสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ เพราะจะยิ่งเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบ

แนวทางการป้องกันปัญหาการฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตายเป็นปัญหาสังคม มากกว่าจะเป็นปัญหาทางการแพทย์เพียงอย่างเดียว แม้ว่าการจัดบริการให้ความช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในภาวะวิกฤตของชีวิตและการให้การรักษาทางจิตเวชอย่างถูกต้อง จะเป็นสิ่งสำคัญ แต่มาตรการป้องกันการฆ่าตัวตายหลายประการ ต้องอาศัยความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ ในสังคม โดย ประเวศ ดันดีพิวัฒนสกุล และสุรสิงห์ วิศรุตรัตน์ (2542: 13-18) ได้รวบรวมมาตรการป้องกันการฆ่าตัวตายสามารถไว้ดังนี้

1. การจัดการศึกษาหรือกิจกรรมที่ป้องกันการฆ่าตัวตายสำหรับผู้เรียน

เพื่อให้เยาวชนและประชาชนทั่วไปมีทักษะในการจัดการกับปัญหาชีวิต ให้ความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อแก่กัน ในยามวิกฤต และมีความพร้อมสำหรับการมีชีวิตครอบครัวเพื่อเป็นแหล่งให้กำลังใจที่สำคัญ ควรส่งเสริมให้เยาวชนมีทัศนคติที่ไม่รังเกียจหรืออายต่อการใช้บริการทางสุขภาพจิต มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางจิตเวช รู้วิธีสังเกตอาการของผู้ใกล้ชิดที่อาจฆ่าตัวตาย และให้ความช่วยเหลือขั้นต้น รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น ช่วยให้ญาติของ

ผู้ป่วยจิตเวชและผู้ป่วยเรื้อรังและร้ายแรงมีความเข้าใจและมีวิธีการช่วยเหลือผู้ป่วย มาตรการที่สำคัญในสถานศึกษา ได้แก่

1.1 การจัดการเรียนรู้ทักษะชีวิต เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการจัดการกับความเครียด รู้จักการสร้างสัมพันธภาพที่ดี จัดการความขัดแย้งและปัญหาต่างๆในชีวิต และรู้จักขอความช่วยเหลือ

1.2 เพิ่มความสามารถของครูในการสังเกตนักเรียนที่อาจมีปัญหาทางจิตใจ และเข้าใจปัจจัยเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย เพื่อให้ความช่วยเหลือนักเรียน หรือส่งต่อเพื่อรับความช่วยเหลือ

1.3 จัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ให้เอื้อต่อการเรียนรู้และพูดคุยปรึกษากัน ตลอดจนพัฒนาความร่วมมือระหว่างชุมชน ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน

1.4 ให้การปรึกษาช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ผู้ที่ทำร้ายตัวเอง

2. บทบาทของสื่อมวลชนกับการป้องกันการฆ่าตัวตาย

มีการศึกษาในต่างประเทศ พบว่า การนำเสนอข่าวมีส่วนซึ่งทำให้เกิดการฆ่าตัวตายอย่างต่อเนื่องในชุมชน โดยมีการฆ่าตัวตายเพิ่มสูงขึ้นภายหลังการนำเสนอข่าว และพื้นที่ที่มีการนำเสนอข่าวเข้มข้นกว่าจะได้รับผลกระทบมากกว่า ซึ่งได้รับการยืนยันจากการศึกษาในหลายพื้นที่ เชื่อว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นเพราะรายงานข่าวการฆ่าตัวตาย เป็นการนำเสนอแบบอย่างของการแก้ปัญหาด้วยการฆ่าตัวตายว่าเป็นสิ่งที่ทำกันได้ ผู้ที่มีแนวโน้มอยู่แล้วหรือผู้ที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันกับผู้ฆ่าตัวตายจึงลดความยับยั้งชั่งใจลง โดยเฉพาะหากผู้ฆ่าตัวตายเป็นบุคคลที่เป็นที่ชื่นชอบจะส่งผลได้มาก ลักษณะของข่าวที่พบว่าทำให้เกิดการเลียนแบบฆ่าตัวตาย คือ

2.1 บรรยายวิธีการที่ใช้ในการฆ่าตัวตาย

2.2 อธิบายสาเหตุของการฆ่าตัวตายไว้อย่างง่ายๆ ว่าเป็นเพราะความเครียดทั้งที่ในความเป็นจริงมักมีหลายสาเหตุประกอบกัน เช่น รายงานข่าวว่าสอบได้คะแนนไม่ดีจึงฆ่าตัวตาย

2.3 ไม่นำเสนอปัญหาสุขภาพจิตที่มีอยู่แล้วของผู้ที่ฆ่าตัวตาย

2.4 ไม่นำเสนอผลที่ตามมาของการฆ่าตัวตาย เช่น กรณีฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ แต่เกิดความพิการ เป็นอัมพาต สมองพิการ หรือผลกระทบต่อครอบครัวที่อยู่เบื้องหลัง

2.5 ไม่นำเสนอวิธีการรักษาที่มีประสิทธิภาพ แต่แนะนำวิธีที่ง่ายเกินจริงหรือไม่เหมาะสมกับปัญหาที่ซับซ้อน อันเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการฆ่าตัวตาย เช่น เพียงแนะนำว่าให้สังคมมีน้ำใจต่อกัน

2.6 นำเสนอรางวัล ที่ได้จากการฆ่าตัวตาย เช่น การเป็นที่รู้จัก การนำเสนอข่าวที่ดี ควรหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพของผู้ที่ตกอยู่ในสภาพที่ท้อแท้สิ้นหวัง หรือลงรายละเอียดของการฆ่าตัวตาย และไม่ควรเสนอข่าวเพื่อความตื่นเต้น เร้าใจ ข่าวที่ดีจะเป็นการให้การศึกษาและสร้างความตระหนักแก่ประชาชน ควรพิจารณานำเสนอประสบการณ์ของผู้ที่เคยมีความคิดทำร้ายตนเองและผ่านพ้นวิกฤตของชีวิตมาได้ด้วยดี เป็นแบบอย่างเพื่อเป็นกำลังใจกับผู้ที่กำลังท้อแท้ในชีวิต ส่วนการนำเสนอภาพการทำร้ายตนเอง ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงสถานบริการช่วยเหลือผู้คิดฆ่าตัวตาย หรือบริการปรึกษาผู้ทุกข์ใจ และสื่อมวลชนควรมีบทบาทในการเสริมสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง ด้านการปรับตัวในชีวิต เพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิตของครอบครัวและชุมชน

3. การควบคุมวิธีการที่ใช้ในการฆ่าตัวตาย

จากการศึกษาในหลายประเทศพบว่าการควบคุมอุปกรณ์หรือวิธีการที่มีผู้ใช้ฆ่าตัวตายบ่อยจะช่วยลดอัตราการฆ่าตัวตายได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการฆ่าตัวตายส่วนหนึ่งเป็นการกระทำที่หุนหันพลันแล่น โดยเฉพาะในผู้ที่มีอายุน้อย หรือทำได้เพราะมีวิธีการที่ง่ายและไม่ทรมาน การมีมาตรการป้องกันจึงช่วยลดอัตราการฆ่าตัวตายลงได้ ตัวอย่างของประสบการณ์การควบคุมอุปกรณ์หรือวิธีการที่ใช้ในการฆ่าตัวตาย ที่มีผลในการลดอัตราการฆ่าตัวตาย ได้แก่

3.1 การลดการสั่งจ่ายยาบางประเภท ซึ่งเป็นยาที่มีอันตรายเมื่อรับประทานอาหารเกินขนาด

3.2 การเปลี่ยนส่วนผสมแก๊สที่ใช้ภายในบ้านให้ไม่เป็นพิษ (เช่น ญี่ปุ่น สวิตเซอร์แลนด์ อังกฤษ)

3.3 การลดไอเสียของรถยนต์ให้มีส่วนผสมของคาร์บอนมอนอกไซด์น้อยลง

3.4 การควบคุมการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง

3.5 การควบคุมการเก็บ / ขาย สารพิษในการเกษตร

3.6 การสร้างรั้วกันบริเวณสะพานสูงหรือที่สูง เพื่อป้องกันการกระโดดจากที่สูง

3.7 การผสม Methionine ใน Paracetamol รับประทานยาพาราเซตามอลเกินขนาดโดยเจตนา

4. จัดบริการปรึกษาปัญหาสุขภาพจิต

การจัดบริการปรึกษาเพื่อแก้ปัญหาให้กับประชาชนกลุ่มต่างๆ ในช่วงที่ชีวิตตกอยู่ในภาวะวิกฤต จะช่วยให้ผู้รับบริการตัดสินใจเลือกทางเดินที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขาในระยะยาว กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือ ได้แก่ คนว่างงาน ผู้ประสบปัญหาครอบครัวและชีวิตสมรส ผู้เจ็บป่วยด้วยโรคทางกาย โดยเฉพาะโรคเรื้อรังหรือร้ายแรง ผู้ทำร้ายตนเอง เป็นต้น

5. การวินิจฉัยและรักษาโรคทางจิตเวชอย่างถูกต้อง

ผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จส่วนใหญ่มีความเจ็บป่วยทางจิตเวชในขณะที่ฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะภาวะซึมเศร้าและคิดสุรา จึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกต้อง แต่ผู้ป่วยจำนวนมากไม่ได้ใช้บริการที่หน่วยบริการจิตเวช สถานบริการทางสุขภาพทั่วไปจึงต้องมีขีดความสามารถในการวินิจฉัยและรักษาโรคทางจิตเวช และการบำบัดรักษาการคิดสารเสพติดควรมีความเชื่อมโยงถึงกัน เนื่องจากผู้ป่วยหลายรายมีปัญหาหลายอย่างพร้อมกัน

6. การสร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัวและสังคม

การสร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัวและชุมชน ให้มีความเอื้ออาทรต่อกัน ร่วมใจกันปกป้องลูกหลานจากปัจจัยด้านค่านิยมที่ไม่เหมาะสม พัฒนาโรงเรียนให้เอื้อต่อการพัฒนาสุขภาพ

กายและใจ ช่วยสร้างสังคมให้สมาชิกไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรือแปลกแยก ให้ทุกคนได้ร่วมสร้างคุณค่าให้กับชุมชน จะเป็นเกราะป้องกันที่ดีของปัญหาฆ่าตัวตาย

นอกจากแนวทางในการป้องกันการฆ่าตัวตายที่เสนอข้างต้นแล้ว ควรให้ความสำคัญต่อช่วงก่อนจะกระทำการฆ่าตัวตายด้วย ซึ่งมักจะพบว่าสาเหตุหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหา นั่นคือ ความทุกข์ใจในเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตและหากเกิดขึ้นซ้ำซ้อนหลายปัญหาแล้ว อาจทำให้การตัดสินใจที่กระทำการฆ่าตัวตายนั้ง่ายขึ้น ทำให้เห็นว่าควรมีการช่วยเหลือในผู้มีความทุกข์ใจโดยหากสังเกตเห็นเพื่อนหรือคนใกล้ชิดมีอาการที่แสดงถึงความทุกข์ใจ ควรให้การช่วยเหลือเบื้องต้นเท่าที่สามารถทำได้

แนวทางช่วยเหลือผู้มีความทุกข์ใจ

ความทุกข์ใจนับเป็นปัจจัยทางจิตใจที่ทำให้เกิดการฆ่าตัวตาย ฉะนั้นหากเราช่วยเหลือผู้ที่ทุกข์ใจ ยอมรับปัญหานั้นไม่ได้ แก้ปัญหาไม่ได้ ไม่มีคนช่วยเหลือ หรือหาทางออกไม่ได้ซึ่งอาจจะบรรเทาทุกข์ไปได้บ้าง และอาจทำให้การตัดสินใจฆ่าตัวตายมีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อยกว่าการปล่อยให้ผู้คนนั้นเผชิญกับความทุกข์ใจเพียงผู้เดียว ทั้งนี้ขอนำเสนอแนวทางช่วยเหลือผู้มีความทุกข์ใจดังนี้ (อภิชัย มงคล, 2543 อ้างใน สุวิมล อุไกรษา, 2552: 88-89)

1. สร้างสัมพันธภาพด้วยการพูดคุยซักถาม ให้การยอมรับ ไม่ตำหนิหรือซ้ำเติม ถามถึงทุกข์สุขในครอบครัว หรือการศึกษาเล่าเรียน เป็นต้น
2. พูดคุยเพื่อให้ทราบถึงปัญหาและช่วยให้ผู้ทุกข์ใจเข้าใจสาเหตุและการเกิดปัญหาของตนเอง เพื่อให้ได้พูดคุยออกมาจะทำให้สบายใจขึ้น และอาจหาทางช่วยกันแก้ไขได้ทัน
3. หากเขาเต็มใจพูดคุยก็ควรถามรายละเอียดของปัญหาและผลที่ตามมา จนทำให้ไม่สบายใจ เช่นเรื่องราวเป็นมาอย่างไร ใครเข้ามาเกี่ยวข้อง คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องแก้ปัญหาอย่างไร เป็นต้น
4. พูดคุยเพื่อให้ผู้ทุกข์ใจเข้าใจสาเหตุและการเกิดปัญหาขึ้น โดยใช้คำถามเช่น มีใครบ้างที่ทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้น ทำให้เกิดได้อย่างไร ตัวผู้นั้นมีส่วนช่วยหรือไม่ เป็นต้น
5. ช่วยคิดหาทางออกของปัญหาตามแนวทางดังต่อไปนี้

5.1 พิจารณาปัญหา ชั่งน้ำหนักของแต่ละปัญหา และเรียงลำดับจากเรื่องที่แก้ไขยากไปจนถึงเรื่องที่แก้ไขง่าย

5.2 เริ่มแก้ปัญหากจากปัญหาที่ง่ายไปหาปัญหาที่ยาก หรือเรื่องที่ควรมากไปถึงเรื่องที่รอได้ โดยเรียงลำดับก่อนหลังว่าแต่ละอย่างจะแก้ได้อย่างไร โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ผู้ที่สามารถช่วยแก้ปัญหาก็ได้ ต้องไปหาใครก่อนหลังหรือเรื่องที่ต้องทำก่อน คิดก่อนจะพูดและทำเตรียมใจไว้เมื่อไม่เป็นไปตามที่คิดไว้

บางปัญหาสามารถแก้ไขได้โดยตรงทันที แต่บางปัญหาอาจต้องใช้เวลาเพื่อตั้งหลักหาทางแก้ไขหรือต้องประนีประนอม พบกันครึ่งทางถึงแม้จะไม่สามารถแก้ปัญหามาตามที่ต้องการทั้งหมด ก็ดีกว่าไม่ได้แก้ไขอะไรเลย ซึ่งในกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาก็ได้เลย คงต้องให้ผู้ทุกขใจยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น และทำความเข้าใจว่ามนุษย์ทุกคนย่อมมีโอกาสผิดพลาดและมีปัญหาด้วยกันทั้งสิ้น หากเราปรับตัวปรับใจยอมรับได้ จะทำให้คลายความทุกข์ใจ มีความสุขขึ้นซึ่งคนที่มีความเข้มแข็ง กล้าเผชิญกับสิ่งที่ไม่ดี ล้มเหลวในชีวิต แต่สามารถสู้ชีวิตต่อไปได้ เปรียบเสมือนผู้ที่ล้มเหลวพยายามลุกขึ้นเดินต่อไป ย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตได้ในอนาคต

ข้อควรสังเกต 10 ประการ ในการป้องกันการฆ่าตัวตาย

ข่าวการฆ่าตัวตายมีมาอย่างต่อเนื่อง และเกิดขึ้นกับทุกช่วงวัย แต่ปัจจุบันในวัยรุ่นมีแนวโน้มพบมากขึ้น ซึ่งการฆ่าตัวตายไม่ว่าด้วยสาเหตุใด ย่อมทำให้เกิดความเศร้าสลดใจขึ้นทั้งในครอบครัวของผู้สูญเสียจนถึงสังคม หากเราสามารถป้องกันได้ ความเศร้าสลดใจที่จะคลายไป ศูนย์ป้องกันการฆ่าตัวตายแห่งนครลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา ได้เสนอข้อสังเกต 10 ประการ เพื่อป้องกันการฆ่าตัวตายสำหรับคนในเมืองใหญ่ โดยสรุปได้ดังนี้ (กิติกร มีทรัพย์, 2544: 199-200 อ้างใน สุวิมล อุไกรษา, 2552: 90-91)

1. เพศชายมีแนวโน้มฆ่าตัวตายสูงกว่าเพศหญิง และผู้ฆ่าตัวตายมักมีอายุ 50 ปีขึ้นไป
2. การฆ่าตัวตายมักสัมพันธ์กับอาการต่อไปนี้ ได้แก่ การนอนไม่หลับ ความเศร้าโศก ความรู้สึกสิ้นหวัง และการเป็นโรคติดเหล้า

3. การฆ่าตัวตายสัมพันธ์กับความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต เช่น สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก เพราะตายจากกันหรือหย่ากัน ภาวะตกงาน แกรับภาระรับผิดชอบอย่างมาก หรือเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย

4. ได้พบกับภาวะต่างๆ ในข้อ 3. อย่างเฉียบพลัน โดยไม่รู้มาก่อนและไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับตนเอง หรือต้องจำทนต่อ “ภาวะ” ดังกล่าวยาวนานเรื้อรัง ทุกข์ทรมาน

5. ผู้ฆ่าตัวตายมีแผนแบบชัดเจน เร็ว รุนแรง จนคนข้างเคียงหรือครอบครัวหรือผู้เกี่ยวข้องไม่รู้เลย หรือกระทำโดยรวดเร็วจนช่วยไม่ทัน

6. ผู้ฆ่าตัวตายมักเป็นผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีครอบครัว ไม่มีเพื่อน ไร้ญาติขาดมิตร

7. ผู้ฆ่าตัวตายมักเคยกระทำหรือพยายามฆ่าตัวตายมาก่อน เคยมีประวัติว่ามีอารมณ์ซึมเศร้าและเคยได้รับการบำบัดรักษาหลายครั้ง

8. ผู้ฆ่าตัวตายมีโรคเรื้อรัง สิ้นหวัง สุดที่จะบำบัดเยียวยารักษาให้ดีขึ้นได้

9. ผู้ฆ่าตัวตายกับญาติๆ พูดยกกันไม่รู้เรื่อง และไม่อาจสานความสัมพันธ์พูดคุยให้ดีขึ้นได้เลย ไม่ว่าวิธีใดๆ

10. ผู้ที่ฆ่าตัวตายขาดคนที่พึงพอใจหรือเห็นใจ เช่น พ่อแม่ไม่เข้าใจ เพื่อนสนิทหมองมืด สามีหรือภรรยา ซึ่งพอจะเป็นผู้พึ่งพาได้ในยามยาก กลับทอดทิ้ง ละเลย หมั่นแกล้ง ปฏิเสธหรือหนีหน้าไป

จากการศึกษาข้อควรสังเกตทั้ง 10 ประการในการป้องกันการฆ่าตัวตาย กล่าวโดยสรุปว่าเป็นข้อสังเกตที่อาจพอช่วยป้องกันการฆ่าตัวตายได้บางส่วน แต่ทั้งนี้การฆ่าตัวตายมักเป็นการตัดสินใจด้วยอารมณ์ชั่ววูบ คิดกระทำโดยขาดความยับยั้ง และส่วนใหญ่ฆ่าตัวตายสำเร็จในการลงมือครั้งแรก ทำให้ไม่มีโอกาสแก้ตัว ดังนั้นหากพบเห็นคนภายในครอบครัว กลุ่มเพื่อน หรือเกี่ยวข้องกับใครที่อยู่ในสภาพดังกล่าว ข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อ ควรช่วยเหลือเท่าที่สามารถทำได้ หรือบอกคนที่ใกล้ชิดบุคคลนั้น เพื่อสามารถแก้ปัญหาได้ทัน่วงที

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

ฉัตรวุฒิ สุวรรณช่าง (2547: 54-56) สรุปพฤติกรรมที่เป็นการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายได้เป็น 2 ด้าน คือ การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายต่อตนเอง และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายต่อผู้อื่น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายต่อตนเอง

1. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต ไม่คิดมาก หรืออยู่เพียงคนเดียว
2. รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น
3. ใช้เหตุผลในการตัดสินใจหรือแก้ไขปัญหา
4. เมื่อเกิดปัญหา มีสติคิดทบทวนและแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้ด้วยตนเอง
5. เมื่อรู้สึกว่าคุณเองไม่สบาย จะรีบรักษาให้หายขาดทันที
6. เมื่อมีเรื่องเครียด หรือนอนไม่หลับ ไม่ใช้ยาแก้เครียด หรือนอนหลับจนคิดเป็นนิสัย
7. เอาใจใส่สุขภาพกายและใจของตนเองให้ดีอยู่เสมอ
8. เมื่อรู้สึกเครียด ควรหากิจกรรมทำ เพื่อไม่ให้ตนเองอยู่ว่าง
9. รู้จักเข้ารับบริการต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาสุขภาพจิต เมื่อมีปัญหา หรือรู้สึกเครียด เช่น บริการโทรศัพท์สายด่วน การจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือจิตใจในยามวิกฤต เป็นต้น
10. เมื่อรู้สึกเครียดหรือมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพจิต ควรปรึกษาจิตแพทย์ เพื่อค้นหาสาเหตุของความเครียดนั้น

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายต่อผู้อื่น

1. มีการพูดคุย ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ และความเป็นไปในชีวิตของคนรอบข้างอยู่เสมอ
2. สามารถให้การช่วยเหลือแก่คนใกล้ชิดที่มีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต
3. สามารถให้คำปรึกษาและแนะแนวทางแก้ไขปัญหาแก่คนใกล้ชิดที่มีปัญหา
4. รู้วิธีสังเกตอาการของคนใกล้ชิดที่อาจจะมีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
5. สามารถให้ความช่วยเหลือขั้นต้นแก่ผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย หรือผู้ที่ทำร้ายตนเอง
6. สามารถพูดกระตุ้นให้ผู้ที่ปัญหา ให้เขารู้สึกตัวเองมีคุณค่า และเกิดความรู้สึกที่ดี

7. สามารถให้ความรู้แก่ญาติของผู้ป่วยทางจิต ผู้ป่วยเรื้อรัง และผู้ที่คิดฆ่าตัวตายให้มีความเข้าใจและรู้วิธีการช่วยเหลือผู้ป่วยได้

8. มีการเก็บควบคุมอุปกรณ์ อาวุธ หรือยาที่เป็นอันตรายที่มีผู้ใช้ฆ่าตัวตายบ่อยไว้ในที่มิดชิด เพื่อป้องกันการฆ่าตัวตาย

9. หากในครอบครัวมีผู้ที่เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ควรมีการควบคุมและกำหนดการใช้ อุปกรณ์ อาวุธ หรือยาที่เป็นอันตรายอย่างเคร่งครัด

10. ไม่เก็บยานอนหลับ ยาแก้เครียด รวมไว้กับยาสามัญประจำบ้านที่ใช้เป็นประจำ

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ผู้วิจัยสนใจใช้องค์ประกอบตามแนวคิดของณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง (2547) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เนื่องจากประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ส่วนใหญ่ยังอยู่ในสถาบันการศึกษาจึงน่าจะเป็นประโยชน์มากในการที่จะศึกษาถึงการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายทั้งด้านต่อตนเอง และด้านต่อผู้อื่น ทั้งนี้เพื่อประเมินระดับของการป้องกันระยะเบื้องต้น เพื่อให้ทันที่ต่อการเสริมทักษะในการแก้ปัญหา และการให้ความรู้แก่ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่น

โครงการทูบีวันเบอร์วัน (TO BE NUMBER ONE)

ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์ประธานโครงการทูบีวันเบอร์วัน ท่านทรงตระหนักถึงปัญหาของเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้นในสังคม โดยทรงตระหนักว่าการปราบปรามและการลงโทษเยาวชนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงรวมถึงการแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนมักเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ดังนั้นการเข้าใจปัญหาและสาเหตุ การให้โอกาสวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงได้รับคำปรึกษาแนะนำอย่างถูกต้อง เหมาะสม ทันต่อเหตุการณ์ โดยเฉพาะจากผู้ที่เกี่ยวข้องรวมถึงการจัดให้มีการฝึกทักษะ เพื่อการแก้ปัญหาและพัฒนา EQ โดยให้วัยรุ่นได้มีประสบการณ์ในการจัดการกับปัญหาต่างๆด้วยตนเอง จึงน่าจะเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังต้นเหตุซึ่งได้ผลมากกว่าเพื่อสนองตอบความต้องการของวัยรุ่น ที่ต้องการสิ่งพึงพาทางจิตใจ โดยเฉพาะจากผู้ที่มีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาไว้ใกล้เคียงกัน หรือวัยเดียวกันช่วยเหลือให้คำแนะนำ ในลักษณะเพื่อนช่วยเหลือเพื่อน ท่านจึงทรงมอบหมายให้กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข กำหนดจัดตั้ง “ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น” หรือ “TO BE NUMBER ONE FRIEND CORNER” ขึ้นภายใต้การดำเนินโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (TO BE NUMBER ONE) ที่มีเยาวชนร่วมเป็นเครือข่ายสมาชิกทั้งประเทศกว่า 12 ล้านคนด้วยแนวคิดปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ ทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตัวเองและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อาศัยกระบวนการกลุ่มให้เกิดความสนุกสนาน พร้อมกับการพัฒนาทักษะต่างๆ อาทิ การควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาแสดงออกได้อย่างเหมาะสม และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง พอใจในชีวิต มีความสุขสงบทางใจและสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข รวมทั้งจัดบริการเพื่อให้โอกาสสำหรับการแสดงออกถึงพลังสร้างสรรค์ที่มีอยู่ของวัยรุ่น เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิต และป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดวัยรุ่นในพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาวัยรุ่นได้ง่าย ทั้งในชุมชนเมือง ชุมชนชนบท และสถานศึกษาทั่วประเทศ (กรมสุขภาพจิต, 2548ก: 1-2)

ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น หรือ TO BE NUMBER ONE FRIEND CORNER

ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น จัดตั้งขึ้นภายใต้โครงการทูบีวันเบอร์วัน (TO BE NUMBER ONE) ใน ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เพื่อตอบสนองความต้องการของวัยรุ่น ที่ต้องการสิ่งพึ่งพาทางจิตใจโดยเฉพาะจากผู้ที่มีความรู้และทักษะในการให้คำปรึกษาช่วยเหลือให้ คำแนะนำในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน และให้วัยรุ่นมีสถานที่ที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมที่สนใจ ร่วมกันที่เป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่าย เพื่อค้นพบความถนัดความสนใจของตัวเอง ทั้งนี้ยังทำให้ได้รับ ประสิทธิภาพเพิ่มพูนทักษะจากการฝึกแก้ปัญหาและพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ตาม แนวคิด ปรับทุกข์ สร้างสุข แก้ปัญหา พัฒนา EQ ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นในชุมชนเมือง กำหนดจัด ตั้งขึ้นในศูนย์การค้า 4 แห่งได้แก่ ศูนย์การค้าแฟชั่นไอส์แลนด์ ศูนย์การค้าเดอะมอลล์บางแค ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์ และศูนย์การค้าฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต ซึ่งเปิดให้บริการฟรีแก่เยาวชน ทั้ง ในด้านการให้คำปรึกษา การฝึกคิดแก้ปัญหาพัฒนา EQ รวมทั้งเปิดโอกาสให้เยาวชนได้เข้าร่วม กิจกรรมสร้างสรรค์ตามที่สนใจ อาทิ กิจกรรมทางด้านดนตรี กีฬา ภาษา ศิลปะ ฯลฯ โดยมี สำนักงานโครงการทูบีวันเบอร์วัน กรมสุขภาพจิตเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ (กรมสุขภาพจิต, 2548ก: 1-3)

ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น ฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต เปิดให้บริการตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2548 โดย ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี องค์กรประธานโครงการทูบีวันเบอร์วัน (TO BE NUMBER ONE) เสด็จเปิดศูนย์ในวันที่ 31 ตุลาคม 2548

กลุ่มเป้าหมาย

วัยรุ่นและเยาวชน อายุระหว่าง 10-24 ปี

วัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน

1. เพื่อให้วัยรุ่นที่มีปัญหา หรือต้องการความช่วยเหลือได้รับคำปรึกษาแนะนำ ที่ถูกต้อง เหมาะสม จากผู้เชี่ยวชาญหรือเพื่อนอาสาสมัครที่ผ่านการอบรม
2. เพื่อให้วัยรุ่นได้รับประสบการณ์ และเพิ่มพูนทักษะจากการฝึกแก้ปัญหาและพัฒนา EQ ทั้งด้วยตนเอง และจากกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกัน

3. เพื่อให้วัยรุ่นได้มีโอกาสใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยเข้าร่วมกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และเสริมสร้างความสุขให้กับตนเอง ด้วยการฝึกทักษะด้านดนตรี กีฬา ศิลปะ ฯลฯ จากอาสาสมัครผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้าน

4. เพื่อให้โอกาสแก่วัยรุ่นได้มีสถานที่ที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่ายในการทำกิจกรรมที่สนใจร่วมกัน รวมทั้งกิจกรรมที่จะเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวและระหว่างสมาชิกในชุมชน

5. เพื่อให้วัยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่มีความสามารถ เข้ารับการอบรมเป็นอาสาสมัครให้คำปรึกษาเพื่อนช่วยเพื่อน

รูปแบบการให้บริการ

บริการโดยอาสาสมัครประจำศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น (นักจิตวิทยาและ/หรือ นักสงเคราะห์) ที่ผ่านการอบรมตามหลักสูตร “การดำเนินงานในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น” ของกรมสุขภาพจิต ให้มีความรู้ ความสามารถด้านการให้คำปรึกษา การจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้เยาวชนได้ฝึกคิดแก้ปัญหา พัฒนา EQ และการบริหารจัดการด้านอื่นๆภายในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น ซึ่งมีบริการดังนี้

1. บริการให้คำปรึกษา (Counseling) สำหรับผู้ที่ต้องการพูดคุยปรึกษาปัญหาต่างๆ มีบริการ ใน 2 ลักษณะ คือ บริการปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือ รายกลุ่ม (Walk in) และบริการปรึกษาทางโทรศัพท์ (Phone in)

2. บริการฝึกคิดแก้ปัญหาพัฒนา EQ สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของตนเอง มีบริการด้วยกิจกรรม 2 ลักษณะ คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้วยคอมพิวเตอร์จากคู่มือการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการเรียนรู้ทางระบบอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้สามารถศึกษาหรือประเมินตนเองจากแบบประเมินต่าง ๆ เช่น แบบประเมิน EQ แบบประเมินความเครียดที่สามารถวิเคราะห์และประเมินผลให้ผู้ใช้บริการ ทราบผลได้ทันที หรือจากจุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง หากผู้ใช้บริการยังไม่สามารถค้นพบตัวเอง หรือค้นพบแนวทางการแก้ไขปัญหาในระดับที่พึงพอใจ สามารถเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมพัฒนา EQ และกิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตให้แก่เยาวชน โดยอาสาสมัครจะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรม ซึ่งนอกจากจะทำให้วัยรุ่นได้รับความสนุกสนาน

ได้รู้จักเพื่อนแล้วยังทำให้วัยรุ่นได้พัฒนา EQ ของตนเอง และเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และปลอดภัยจากยาเสพติด

3. บริการกิจกรรมเสริมทักษะเชิงสร้างสรรค์เพื่อสร้างสุข เป็นบริการแนะนำ และฝึกกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสนใจของเยาวชน โดยอาสาสมัครที่มีความเชี่ยวชาญในแต่ละด้าน เช่น ดนตรี กีฬา ศิลปะ ภาษา และอื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีขอบเขตของกิจกรรมที่ให้บริการแก่สมาชิก มี 4 ประเภท ได้แก่ ศิลปะ ดนตรี กีฬา และภาษา ซึ่งมีลักษณะการแบ่งประเภท ดังนี้

กิจกรรมประเภทศิลปะ คือ กิจกรรมประเภทที่ใช้ฝีมือ ใช้การแสดงออกซึ่งความมีอารมณ์ มีศิลปะในการถ่ายทอด ได้แก่ วาดภาพการ์ตูน วาดภาพเหมือน งานประดิษฐ์ การแสดง เต้น มายากล เป็นต้น

กิจกรรมประเภทดนตรี คือ กิจกรรมประเภทที่ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงดนตรี โน้ตดนตรี ได้แก่ ตีกลอง กีตาร์ สแคชแผ่น ร้องเพลง เป็นต้น

กิจกรรมประเภทกีฬา คือ กิจกรรมประเภทที่ใช้การเคลื่อนไหวเพื่อออกกำลังกายเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน หรือ เพื่อคลายเครียด ได้แก่ มวยไทย คาโปเอรา เทควันโด วูซู ลีลาศ เป็นต้น

กิจกรรมประเภทภาษา คือ กิจกรรมประเภทที่เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน เป็นต้น

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บัวลอย นนทะนำ (2545) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพยายามฆ่าตัวตาย : กรณีศึกษาจังหวัด นครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายของจังหวัดนครสวรรค์ ปี 2544 พบว่า เป็นเพศ หญิง 164 คน (ร้อยละ 60.1) ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-44 ปี (ร้อยละ 75.8) สถานภาพสมรสและ อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 54.6) มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 63.7) อาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 42.5) และเกษตรกรกรรม (ร้อยละ 28.6) มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 62.2) ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ที่ พยายามฆ่าตัวตายพักอาศัยอยู่กับครอบครัว (ร้อยละ 90.8) เฉลี่ยจำนวนสมาชิกครอบครัวมี 3.72 คน (SD=1.84) พ่อแม่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 60.4) และอยู่อย่างอบอุ่น ร้อยละ 44.0 และจากการศึกษา พบว่า สาเหตุการฆ่าตัวตายมาจากปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัว (ร้อยละ 54.2) และเป็นปัญหา จากปัจจัยภายนอก (ร้อยละ 45.8) ซึ่งมาจากปัญหาการเงิน,หนี้สิน,ความยากจน ร้อยละ 48.7 ของ ปัญหาภายนอกทั้งหมด

จันทร์แจ่ม ศิริมงคล (2548) ศึกษาสาเหตุของการฆ่าตัวตาย และศึกษาแนวทางการ ส่งเสริมการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการฆ่าตัวตายในชุมชนตำบลแช่ช้าง อำเภอสันกำแพงจังหวัด เชียงใหม่ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า สาเหตุของการฆ่าตัวตายในตำบลแช่ช้างเกิดจาก สาเหตุทางกาย จิตใจ และทางสังคม ซึ่งสาเหตุทางกาย คือ การเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง เช่น โรคเอดส์ อัมพฤกษ์อัมพาต รวมไปถึงการติดสารเสพติด และการติดสุรา สาเหตุทางด้านจิตใจ ส่วนใหญ่ พบว่าเกิดจากความเครียด ความกลัว น้อยใจคนรัก หรือคนในครอบครัว ความเสียใจจากการสูญเสีย และสาเหตุทางด้านสังคมเกิดจาก ปัญหาเศรษฐกิจ หนี้สิน การสูญเสียชื่อเสียงทำให้เกิดความอับอาย ที่จะต้องเผชิญหน้าต่อสังคม โดยทั้ง 3 สาเหตุจะมีความเชื่อมโยงกันอยู่ตลอดเวลา โดยมีสาเหตุหลัก อันใดอันหนึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ

ณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง (2548) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะพื้นฐาน การอบรมเลี้ยงดู ความฉลาดทางอารมณ์ และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตมหาวิทยาลัยของรัฐใน กรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตนักศึกษาที่เป็นบุตรคนที่ 1-2 มีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตายในด้านต่อตนเองในระดับสูง นิสิตนักศึกษาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านมีแรงจูงใจ การตัดสินใจและการแก้ปัญหา และภูมิใจในตนเองในระดับสูง มีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยง ต่อการฆ่าตัวตายในระดับสูง และไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พัชรี คำธิตา (2548) ศึกษาแนวทางการช่วยเหลือผู้มีภาวะซึมเศร้าและเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมมีแนวทางและมาตรการที่หลากหลายในการแก้ไขปัญหาให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับสภาพปัญหาพื้นที่และชุมชน สามารถให้การปรึกษาและช่วยเหลือผู้มีภาวะซึมเศร้าและเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ตลอดจนเป็นการสร้างพลังอำนาจให้กับชุมชน (Empowerment) วิธีการ 1. ใช้แบบประเมินคัดกรองภาวะซึมเศร้า โดยทำการวัดหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนหัวหน้าครัวเรือนครอบครัวละ 1 ชุด โดยอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน 2. วิเคราะห์ข้อมูล จากแบบประเมินคัดกรองภาวะซึมเศร้า 3. จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมขององค์กรและเครือข่ายชุมชน เช่น พระภิกษุสงฆ์ผู้นำชุมชน ผู้นำท้องถิ่น ผู้อำนวยการสถานศึกษา ข้าราชการตำรวจ และบุคลากรสาธารณสุข ผลการศึกษาที่ได้คือ 1. มีคณะกรรมการดำเนินงานในระดับอำเภอ โดยมีนายอำเภอเป็นประธาน 2. มีแผนงาน กิจกรรมและมาตรการทางสังคมที่หลากหลาย ในการแก้ไขปัญหาการฆ่าตัวตายที่สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพปัญหา

คันธารรัตน์ ยอดพิชัย (2549) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัว ความฉลาดทางอารมณ์ กับความเครียดของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับสูง นิสิตนักศึกษามีความฉลาดทางอารมณ์ทุกด้านอยู่ในระดับปกติ ความเครียดของนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับปกติ ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความฉลาดทางอารมณ์ทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

บังอร เทพเทียน และคณะ(2550) ได้สำรวจสภาพครอบครัวตามตัวชี้วัดสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง ผลการศึกษามีความสัมพันธ์ภาพในครอบครัว พบว่า ครัวเรือนประมาณ 2 ใน 3 มีความรัก ความผูกพันมาก ซึ่งพบในครัวเรือนที่อยู่ในเขตเทศบาลมากกว่านอกเทศบาลเล็กน้อย มีเพียงร้อยละ 1 เท่านั้นที่ครอบครัวมีความรักความผูกพันกันน้อย ส่วนความเอื้ออาทรของคนในครัวเรือน มีประมาณร้อยละ 78 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีความเอาใจใส่ต่อกันอย่างสม่ำเสมอถึงร้อยละ 91

Wang (2000) ได้ศึกษาการประเมินแบบจำลองที่ระบุพฤติกรรมเสี่ยงฆ่าตัวตายของวัยรุ่น (SRB) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว 4 ปัจจัย คือความตึงเครียดในครอบครัว การรับรู้ปัญหาครอบครัว การสนับสนุนในครอบครัวและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนชั้นนำ ที่มีอายุ 14-19 ปี ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะส่วนบุคคล 3 รูปแบบ คือ ความวิตกกังวล ความสามารถส่วนบุคคล และการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมีอิทธิพลโดยตรงต่อความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ความเครียดในครอบครัวมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถส่วนบุคคลของวัยรุ่น

และผลของการรับรู้ปัญหาครอบครัวก็จะส่งผลไปถึงความเครียดและการเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดหรือมีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

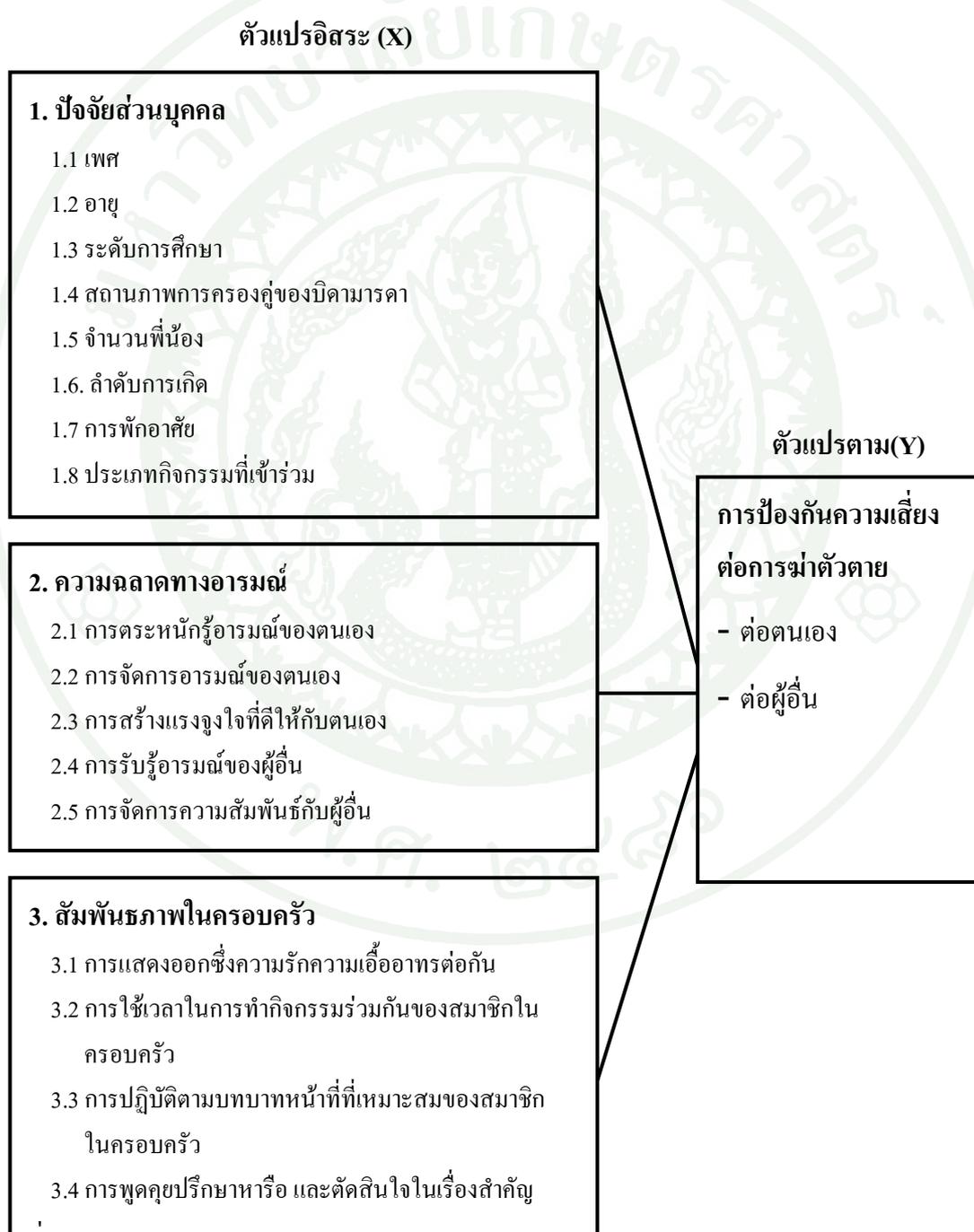
Cleary (2002) ได้ศึกษาปัจจัยเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสำเร็จของวัยรุ่น : ผลของการป้องกัน เพื่อเป็นการศึกษานำร่องให้กับนักจิตวิทยาสำหรับใช้ในการประเมินและการรักษาความเสี่ยงฆ่าตัว ตายในผู้ป่วยวัยรุ่น โดยการสร้างโปรแกรมป้องกันที่ลดพฤติกรรมฆ่าตัวตายของ วัยรุ่น เริ่มต้นด้วยการระบุปัจจัยเสี่ยง และให้ความสำคัญต่อปัจจัยส่วนบุคคล และครอบครัวด้วย

Chee (2006) ศึกษาปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันการฆ่าตัวตายในประเทศออสเตรเลีย จาก งานวิจัยหลายชิ้นว่าเกี่ยวข้องกับปัจจัยร่วมกันทั้งชีว – จิต- สังคมวิทยาและเศรษฐกิจ ทำให้เข้าใจ สาเหตุของการฆ่าตัวตายอย่างมากมาย จึงนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดแผนกลยุทธ์สำหรับการ ป้องกันการฆ่าตัวตายระดับชาติ ในประเทศออสเตรเลีย ซึ่งใช้วิธีการประสานงานจากหลายองค์กร หลายระดับร่วมกับความร่วมมือของประชาชน โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อส่งเสริมปัจจัยป้องกันและ ลดปัจจัยเสี่ยงของการฆ่าตัวตายในแต่ละชุมชน พบว่ามีความจำเป็นต้องเพิ่มการสนับสนุนและ พัฒนางานบริการระดับบุคคลและกลุ่มเสี่ยงเพื่อเพิ่มศักยภาพของระบบบริการ โดยเฉพาะที่สถาน บริการระดับปฐมภูมิและโรงพยาบาลชุมชน แนวทางการป้องกันการฆ่าตัวตายในประเทศ ออสเตรเลีย ได้แก่การให้ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพจิต มาตรการลดการเข้าถึงอาวุธหรือเครื่องมือที่ใช้ สำหรับฆ่าตัวตาย มาตรการเกี่ยวกับสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ระบบบริการช่วยเหลือคนในยาม วิกฤติ การคัดกรองและช่วยเหลือผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต การเพิ่มขีดความสามารถของคนใน ชุมชนในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพจิต การเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการปัญหาการใช้สุราและ ยาเสพติด

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าองค์ประกอบในด้านความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัวเชื่อมโยงกับการป้องกันการฆ่าตัวตาย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของ สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงได้นำมาสร้างกรอบแนวคิดได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน แบ่งเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

1.1 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.2 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.3 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.4 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.5 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.6 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.7 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

1.8 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

2. ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน แบ่งเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

2.1 การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

2.2 การบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

2.3 การสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

2.4 การรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

2.5 การจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

3. สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน แบ่งเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

3.1 การแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

3.2 การใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

3.3 การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

3.4 การพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ ระดับสัมพันธภาพในครอบครัว และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น ฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต ในช่วงเดือน มกราคม 2552 – ธันวาคม 2553 จำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 1,839 คน (สำรวจข้อมูล ณ วันที่ 29 ธันวาคม 2553)

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 1 คำนวณกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Yamane (1973 อ้างใน บุญธรรม กิจปรีดา บริสุทธิ์, 2543: 71) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา
 e = ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (กำหนดให้มีค่าเท่ากับ .05)

$$\text{แทนค่า } n = \frac{1,839}{1 + 1,839 (.05)^2}$$

$$n = 328.54$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เท่ากับ 329 คน

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลากรายชื่อสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา ลำดับการเกิด การพักอาศัย และประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม ส่วนแบบเติมข้อความ ได้แก่ อายุ และจำนวนพี่น้อง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการสรุปรวบรวมข้อมูลและแนวคิดของของ Goleman (1995) ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด ครอบคลุมองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1. การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง
2. การจัดการอารมณ์ของตนเอง
3. การสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง
4. การรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น

5. การจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารและงานวิจัยต่างๆ โดยอาศัยแนวคิดของจิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552) ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด ครอบคลุมองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1. การแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน
2. การใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว
3. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว
4. การพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือโดยอาศัยแนวคิดของ ณัฐวดี สุวรรณช่าง (2547) ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด ครอบคลุมองค์ประกอบ 2 ด้าน ดังนี้

1. ต่อตนเอง
2. ต่อผู้อื่น

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง การพักอาศัย และประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้ผู้เลือกตอบเลือกตอบตามความคิดเห็นของตนเองต่อข้อคำถาม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1
จริงน้อย	ให้คะแนน	2
จริงปานกลาง	ให้คะแนน	3
จริงมาก	ให้คะแนน	4
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5

เมื่อรวบรวมข้อมูลและจำแนกความถี่แล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกระดับความฉลาดทางอารมณ์เป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง นำมาจัดการกระจายข้อมูลเพื่อให้ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ตามสูตรการคำนวณ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2543: 88) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{5-1}{3} = 1.33$$

เมื่อแทนค่าในสูตร จะได้ช่วงแปลผลตามช่วงคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.67	หมายถึง	มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.68 - 5.00	หมายถึง	มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้ผู้เลือกตอบเลือกตอบตามความคิดเห็นของตนเองต่อข้อคำถาม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1
จริงน้อย	ให้คะแนน	2
จริงปานกลาง	ให้คะแนน	3
จริงมาก	ให้คะแนน	4
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5

เมื่อรวบรวมข้อมูลและจำแนกความถี่แล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกระดับสัมพันธภาพในครอบครัว เป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง นำมาจัดการกระจายข้อมูลเพื่อให้ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ตามสูตรการคำนวณ (บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ, 2543: 88) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

เมื่อแทนค่าในสูตร จะได้ช่วงแปลผลตามช่วงคะแนนดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพในครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ
- คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.67 หมายถึง มีสัมพันธภาพในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 3.68 - 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพในครอบครัวอยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้ผู้เลือกตอบเลือกตอบตามความคิดเห็นของตนเองต่อข้อคำถาม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1
จริงน้อย	ให้คะแนน	2
จริงปานกลาง	ให้คะแนน	3
จริงมาก	ให้คะแนน	4
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5

เมื่อรวบรวมข้อมูลและจำแนกความถี่แล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกเกณฑ์การวัดพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง นำมาจัดการกระจายข้อมูลเพื่อให้ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ตามสูตรการคำนวณ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2543: 88) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{5-1}{3} = 1.33$$

เมื่อแทนค่าในสูตร จะได้ช่วงแปลผลตามช่วงคะแนนดังนี้

1.00 - 2.33	มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายอยู่ในระดับต่ำ
2.34 - 3.67	มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายอยู่ในระดับปานกลาง
3.68 - 5.00	มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายอยู่ในระดับสูง

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้นำแบบสอบถามหาความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

1. การหาความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งได้มีผู้ทำการศึกษาไว้เป็นแนวทางมาสร้างเป็นแบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการบูปินัมเบอร์วัน จากนั้นนำไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้หลังจากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุง เพื่อความเหมาะสมและให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. การหาความเชื่อมั่น โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทำการทดลองใช้กับกลุ่มสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาโดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try – Out)กับสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นนสาขาแพชชั่น ไอส์แลนด์ จำนวน 30 คน จากนั้น นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์คำนวณหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังนี้

แบบสอบถามเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .891

แบบสอบถามเรื่องสัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .949

แบบสอบถามเรื่องการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .846

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ตามรายชื่อที่ได้ทำการจับสลากมาแล้ว โดยทำการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 329 ฉบับ ซึ่งทำการรวบรวมแบบสอบถามโดยใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 7- 31 มีนาคม 2554
2. ทำการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับได้จำนวน 318 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 96.66
3. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามทั้งหมด ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลด้วยสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล และบันทึกข้อมูลทั้งหมดลงในเครื่องคอมพิวเตอร์และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติพรรณนา

ใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อธิบายข้อมูลทั่วไปด้านปัจจัยส่วนบุคคล ข้อมูลด้านความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

2. สถิติอนุมาน

2.1 ใช้สถิติค่าที (t-test) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ในกรณีที่ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกออกเป็นสองกลุ่ม

2.2 ใช้สถิติค่าเอฟ (F – test) ทดสอบค่าความแปรปรวนของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ในกรณีที่ปัจจัยส่วนบุคคลจำแนกตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไป และทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

2.3 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความฉลาดทางอารมณ์

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสัมพันธภาพในครอบครัว

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้เป็นสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน ที่มาใช้บริการในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นสาขา ฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต จำนวน 318 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด การพักอาศัย และประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของสมาชิกโครงการหมู่บ้านมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ปัจจัยส่วนบุคคล

(n = 318)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	156	49.1
หญิง	162	50.9
2. อายุ		
10-13 ปี	98	30.8
14-16 ปี	129	40.6
17-24 ปี	91	28.6
\bar{x} = 15.21 ปี Min = 10 ปี		
S.D. = 3.01 Max = 24 ปี		
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	41	12.8
มัธยมศึกษาตอนต้น	129	40.6
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	108	34.0
อนุปริญญา / ปวส. / ปริญญาตรี	40	12.6
4. สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	226	71.1
แยกกันอยู่ / หย่าร้าง	72	22.7
บิดาหรือมารดา เสียชีวิต /	20	6.2
บิดาและมารดาเสียชีวิต		

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 318)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
5. จำนวนพี่น้อง		
1 คน	79	24.8
2 คน	149	46.9
3 คนขึ้นไป	90	28.3
6. ลำดับการเกิด		
บุตรคนโต	96	29.9
บุตรคนกลาง	37	11.6
บุตรคนเล็ก	107	33.7
บุตรคนเดียว	79	24.8
7. การพักอาศัย		
อยู่ร่วมกับบิดาและมารดา	220	69.2
อยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	53	16.7
อยู่ร่วมกับญาติ	45	14.1
8. ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม		
ศิลปะ	162	51.0
ดนตรี	63	19.8
กีฬา	42	13.1
ภาษา	51	16.1

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 1 สรุปได้ดังนี้คือ

1. เพศ พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 50.9 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.1

2. อายุ พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 14-16 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.6 รองลงมามีอายุ 10-13 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.8 และน้อยที่สุดคือมีอายุ 17 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.6 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 15.21 ปี

3. ระดับการศึกษา พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 40.6 รองลงมา ศึกษาาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 34.0 ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 12.8 และน้อยที่สุด คือ ศึกษาาระดับอนุปริญญา / ปวส./ ปริญญาตรี คิดรวมเป็นร้อยละ 12.6

4. สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 71.1 รองลงมา แยกกันอยู่ / หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 22.7 และน้อยที่สุด คือ บิดาหรือมารดา เสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต คิดรวมเป็นร้อยละ 6.2

5. จำนวนพี่น้อง พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้องในครอบครัว 2 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 รองลงมา มีพี่น้องในครอบครัว 3 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.3 และน้อยที่สุด คือ มีพี่น้องในครอบครัว 1 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8

6. ลำดับการเกิด พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบุตรคนเล็ก คิดเป็นร้อยละ 33.7 รองลงมา เป็นบุตรคนโต คิดเป็นร้อยละ 29.9 และเป็นบุตรคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 24.8 ส่วนน้อยที่สุดคือ เป็นบุตรคนกลาง ร้อยละ 11.6

7. การพักอาศัย พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 69.2 รองลงมา พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 16.7 และน้อยที่สุดคือ พักอยู่ร่วมกับญาติ คิดเป็นร้อยละ 14.1

8. ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมศิลปะ คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมาเข้าร่วมกิจกรรมดนตรี คิดเป็นร้อยละ 19.8 กิจกรรมภาษา คิดเป็นร้อยละ 16.1 และน้อยที่สุด กิจกรรมกีฬา คิดเป็นร้อยละ 13.1

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น และด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับความฉลาดทางอารมณ์
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด			
	(n = 318)							
1. ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง								
ตนเอง								
1. ฉันเป็นคนอารมณ์ดี	0 (0)	5 (1.6)	78 (24.5)	141 (44.3)	94 (29.6)	4.02	.78	สูง
2. ฉันรู้ตัวว่าเมื่อฉันหงุดหงิด ฉันจะทำการต่างๆ ได้ไม่ค่อยดี	10 (3.1)	37 (11.6)	104 (32.7)	103 (32.4)	64 (20.1)	3.55	1.04	ปานกลาง
3. ฉันรู้ว่าอะไรที่ทำให้ฉันมีความสุข	3 (.9)	5 (1.6)	48 (15.1)	113 (35.5)	149 (46.9)	4.26	.84	สูง
4. ฉันบอกได้ว่าอะไรที่ทำให้ฉันโกรธ	12 (3.8)	22 (6.9)	79 (24.8)	110 (34.6)	95 (29.9)	3.80	1.06	สูง
5. ฉันมีความมั่นใจในตนเอง	14 (4.4)	36 (11.3)	131 (41.2)	98 (30.8)	39 (12.3)	3.35	.98	ปานกลาง
6. เมื่อฉันมีอารมณ์เปลี่ยนแปลง ฉันรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ	7 (2.2)	39 (12.3)	104 (32.7)	104 (32.7)	64 (20.1)	3.56	1.01	ปานกลาง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ ฉลาดทาง อารมณ์
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
	(n = 318)							
7. เมื่อนั้นรู้สึกเสียใจอย่างมาก ฉันอยากจะร้องไห้ออกมา	36 (11.3)	57 (17.9)	67 (21.1)	69 (21.7)	89 (28.0)	3.37	1.36	ปานกลาง
8. เมื่อนั้นอารมณ์ดี ฉันจะทำสิ่ง ต่างๆ ได้ดี	1 (.3)	9 (2.8)	45 (14.2)	103 (32.4)	160 (50.3)	4.29	.84	สูง
ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองโดยรวม						3.78	.51	สูง
2. ด้านการจัดการอารมณ์ ของตนเอง								
9. ฉันทำในสิ่งที่ฉันต้องการ โดย ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน	3 (.9)	11 (3.5)	75 (23.6)	134 (42.1)	134 (42.1)	3.96	.87	สูง
10. เมื่อนั้นอารมณ์ไม่ดี ฉัน พยายามทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้ อารมณ์ดีขึ้น	5 (1.6)	14 (4.4)	70 (22.0)	120 (37.7)	120 (37.7)	3.98	.94	สูง
11. เมื่อนั้นมีเรื่องไม่สบายใจฉัน จะพูดระบายให้เพื่อนฟัง	18 (5.7)	48 (15.1)	86 (27.0)	96 (30.2)	70 (22.0)	3.48	1.16	ปานกลาง
12. เมื่อต้องพูดต่อหน้าคนอื่นฉัน รู้วิธีที่ทำให้หายตื่นเต้น	18 (5.7)	49 (15.4)	109 (34.3)	102 (32.1)	40 (12.6)	3.31	1.06	ปานกลาง
13. เมื่อนั้นผิดหวังฉันจะให้ กำลังใจตัวเอง	9 (2.8)	28 (8.8)	108 (34.0)	102 (32.1)	71 (22.3)	3.62	1.02	ปานกลาง
14. ถึงแม้ฉันทำงานบางอย่างไม่ สำเร็จ ฉันก็ไม่รู้สึกท้อถอย	11 (3.5)	28 (8.8)	108 (34.0)	114 (35.8)	57 (17.9)	3.56	1.00	ปานกลาง
15. ฉันมองว่าอุปสรรคเป็นสิ่งที่ ท้าทายทำให้เราเก่งขึ้น	3 (.9)	21 (6.6)	68 (21.4)	108 (34.0)	118 (37.1)	3.99	.97	สูง
ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเองโดยรวม						3.70	.60	สูง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ ฉลาดทาง อารมณ์
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
	(n = 318)							
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดี								
ให้กับตนเอง								
16. ฉันคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ฉันเข้มแข็ง	3 (.9)	16 (5.0)	73 (23.0)	125 (39.3)	101 (11.8)	3.96	.91	สูง
17. ฉันเป็นคนชอบคิดอะไรที่แปลกใหม่	4 (1.3)	26 (8.2)	80 (25.2)	105 (33.0)	103 (32.4)	3.87	1.00	สูง
18. ฉันคิดว่าไม่มีอะไรเกินความสามารถหากเรามีความพยายาม	2 (.6)	12 (3.8)	61 (19.2)	115 (36.2)	128 (40.3)	4.12	.89	สูง
19. ฉันเข้าใจว่าทุกคนมีโอกาสทำผิดพลาดได้	2 (.6)	4 (1.3)	39 (12.3)	93 (29.2)	180 (56.6)	4.40	.80	สูง
20. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันเชื่อมั่นว่าจะสามารถแก้ปัญหาเหล่านั้นได้	2 (.6)	21 (6.6)	94 (29.6)	139 (43.7)	62 (19.5)	3.75	.87	สูง
21. ฉันมีความพยายามมากขึ้นเมื่อรู้ว่าผลการเรียนของตนเองไม่ค่อยดี	2 (.6)	22 (6.9)	80 (25.2)	114 (35.8)	100 (31.4)	3.90	.95	สูง
22. เมื่อฉันอยากได้ของบางอย่าง ฉันจะพยายามเก็บเงินให้ครบเพื่อซื้อของด้วยตนเอง	11 (3.5)	20 (6.3)	68 (34.0)	108 (34.0)	111 (34.9)	3.91	1.06	สูง
23. เมื่อเริ่มทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ฉันมักทำต่อไปจนสำเร็จ	0 (0)	3 (.9)	86 (27.0)	152 (47.8)	77 (24.2)	3.95	.74	สูง
ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองโดยรวม						3.98	.54	สูง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ ฉลาดทาง อารมณ์
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
	(n = 318)							
4. ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น								
24. ฉันสังเกตได้เมื่อคนใกล้ชิดมี อารมณ์เปลี่ยนแปลง	3 (.9)	8 (2.5)	59 (18.6)	145 (45.6)	103 (32.4)	4.06	.83	สูง
25. ฉันรู้ว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไร โดยการสังเกตน้ำเสียงของเขา	3 (.9)	22 (6.9)	68 (21.4)	138 (43.4)	87 (27.4)	3.89	.92	สูง
26. เมื่อเห็นท่าทางที่บุคคลอื่น แสดงออกมา ฉันสามารถรับรู้ ความรู้สึกของบุคคลนั้นได้	3 (.9)	16 (5.0)	71 (22.3)	142 (44.7)	86 (27.0)	3.91	.88	สูง
27. ฉันยอมรับได้ว่าคนอื่นก็อาจ มีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำ ของฉัน	6 (1.9)	9 (2.8)	65 (20.4)	156 (49.1)	82 (25.8)	3.94	.86	สูง
28. แม้จะมีภาระที่ต้องทำ ฉันก็ ยินดีรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นที่ ต้องการความช่วยเหลือ	0 (0)	18 (5.7)	62 (19.5)	142 (44.7)	96 (30.2)	3.99	.85	สูง
29. ฉันให้ความสนใจกับผู้อื่นที่ ฉันไม่รู้จัก	18 (5.7)	39 (12.3)	123 (38.7)	97 (30.5)	41 (12.9)	3.33	1.03	ปานกลาง
30. ฉันยอมรับสิ่งที่ผู้อื่นทำซึ่ง อาจต่างจากสิ่งที่ฉันคิด	2 (.6)	20 (6.3)	102 (32.1)	142 (44.7)	52 (16.4)	3.70	.84	สูง
31. ฉันเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่น มีต่อฉัน	2 (.6)	8 (2.5)	32 (10.1)	99 (31.1)	177 (55.7)	4.39	.82	สูง
ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นโดยรวม						3.90	.54	สูง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ ฉลาดทาง อารมณ์
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
	(n = 318)							
5. ด้านการจัดการ								
ความสัมพันธ์กับผู้อื่น								
32. ฉันสามารถพูดคุยชักชวนเพื่อน ให้เข้ามาทำงานร่วมกันได้	4 (1.3)	24 (7.5)	84 (26.4)	128 (40.3)	78 (24.5)	3.79	.94	สูง
33. ฉันมีความสุขที่ทำงานร่วมกับ ผู้อื่น	4 (1.3)	9 (2.8)	55 (17.3)	133 (41.8)	117 (36.8)	4.10	.87	สูง
34. ฉันช่วยให้เพื่อนรู้สึกดีขึ้นได้ เมื่อเพื่อนรู้สึกไม่สบายใจ	5 (1.6)	11 (3.5)	70 (22.0)	136 (42.8)	96 (30.2)	3.97	.90	สูง
35. ฉันสามารถเกลี้ยกล่อมให้ เพื่อนคืนดีกันได้	9 (2.8)	19 (6.0)	94 (29.6)	128 (40.3)	68 (21.4)	3.71	.96	สูง
36. เมื่อเพื่อนโกรธฉัน ฉันจะ ปรับความเข้าใจกับเพื่อนโดยเร็ว	11 (3.5)	34 (10.4)	94 (29.6)	105 (33.0)	75 (23.6)	3.63	1.06	ปานกลาง
37. เมื่อไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น ฉัน สามารถอธิบายเหตุผลให้เขา ยอมรับได้	5 (1.6)	29 (30.2)	97 (30.5)	133 (41.8)	57 (17.0)	3.64	.92	ปานกลาง
38. ฉันสามารถบอกความรู้สึก ของฉันให้เพื่อนเข้าใจได้	11 (3.5)	16 (5.0)	96 (30.2)	121 (38.1)	74 (23.3)	3.73	.99	สูง
39. เมื่อเพื่อนรู้สึกท้อใจ ฉันจะ พูดให้กำลังใจเพื่อน	6 (1.9)	11 (3.5)	57 (17.9)	129 (40.6)	115 (36.2)	4.06	.92	สูง
ด้านการจัดการความสัมพันธ์ของผู้อื่นโดยรวม						3.83	.63	สูง
ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวม						3.84	.45	สูง

จากตารางที่ 2 พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 8 เมื่อนั้นอารมณ์ดี ฉันจะทำสิ่งต่างๆ ได้ดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29) รองลงมาคือ ข้อที่ 3 ฉันรู้ว่าอะไรที่ทำให้ฉันมีความสุข (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 5 ฉันมีความมั่นใจในตนเอง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเองโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 15 ฉันมองว่าอุปสรรคเป็นสิ่งที่ท้าทายทำให้เราเก่งขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99) รองลงมาคือ ข้อที่ 10 เมื่อนั้นอารมณ์ไม่ดี ฉันพยายามทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 12 เมื่อต้องพูดต่อหน้าคนอื่นฉันรู้วิธีที่ทำให้หายตื่นเต้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 19 ฉันเข้าใจว่าทุกคนมีโอกาสทำผิดพลาดได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40) รองลงมาคือ ข้อที่ 18 ฉันคิดว่าไม่มีอะไรเกินความสามารถหากเรามีความพยายาม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 20 เมื่อนั้นมีปัญหา ฉันเชื่อมั่นว่าจะสามารถแก้ปัญหา นั้นได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 31 ฉันเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39) รองลงมาคือ ข้อที่ 24 ฉันสังเกตได้เมื่อคนใกล้ฉันมีอารมณ์เปลี่ยนแปลง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 29 ฉันให้ความสนใจกับผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 33 ฉันมีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10) รองลงมาคือ ข้อที่ 39 เมื่อเพื่อนรู้สึกท้อใจ ฉันจะพูดให้กำลังใจเพื่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 36 เมื่อเพื่อนโกรธฉัน ฉันจะปรับความเข้าใจกับเพื่อนโดยเร็ว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน

(n=318)

ความฉลาดทางอารมณ์จำแนกรายด้าน	\bar{X}	S.D.	ระดับความฉลาดทางอารมณ์
1. ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง	3.78	.51	สูง
2. ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง	3.70	.60	สูง
3. ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง	3.98	.54	สูง
4. ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น	3.90	.54	สูง
5. ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น	3.83	.63	สูง
ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวม	3.84	.45	สูง

จากตารางที่ 3 เมื่อเรียงลำดับความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 ด้าน พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ในทุกด้าน อยู่ในระดับสูง โดยลำดับที่สูงที่สุด คือ ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 รองลงมาคือด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสัมพันธภาพในครอบครัว

สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว และด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับสัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n = 318)

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับสัมพันธภาพในครอบครัว
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด			
1. ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน								
1. สมาชิกในครอบครัวของเรามีความห่วงใยต่อกัน	2 (.6)	5 (1.6)	48 (15.1)	102 (32.1)	102 (32.1)	4.30	.83	สูง
2. การกระทำของพ่อแม่แสดงให้เห็นรู้ว่าท่านรักฉัน	2 (.6)	13 (4.1)	32 (10.1)	91 (28.6)	91 (28.6)	4.36	.87	สูง
3. พ่อแม่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของฉัน	5 (1.6)	6 (1.9)	35 (11.0)	82 (25.8)	82 (25.8)	4.40	.87	สูง
4. เมื่อนั้นมีปัญหาเรื่องการเรียนพ่อแม่จะให้กำลังใจฉัน	25 (7.9)	36 (11.3)	81 (25.5)	80 (25.2)	80 (25.2)	3.58	1.24	ปานกลาง
5. ครอบครัวของฉันพร้อมที่จะช่วยเหลือกันและกันยามเมื่อมีทุกข์	6 (1.9)	12 (3.8)	40 (12.6)	87 (27.4)	87 (27.4)	4.28	.95	สูง
ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันโดยรวม						4.19	.74	สูง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 318)

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ สัมพันธภาพ ในครอบครัว
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริงมาก ที่สุด			

2. ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกัน

ของสมาชิกในครอบครัว

6. สมาชิกในครอบครัวของฉัน รับประทานอาหารพร้อมหน้ากัน	33 (10.4)	35 (11.0)	70 (22.0)	81 (25.5)	99 (31.1)	3.56	1.31	ปานกลาง
7. สมาชิกในครอบครัวของฉันดู โทรทัศน์ด้วยกัน	24 (7.5)	29 (9.1)	83 (26.1)	84 (26.4)	98 (30.8)	3.64	1.22	ปานกลาง
8. หากมีเวลาหรือในวันหยุด สมาชิกในครอบครัวของฉันไป เที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน	55 (17.3)	57 (17.9)	78 (24.5)	57 (17.9)	71 (22.3)	3.10	1.39	ปานกลาง
9. สมาชิกในครอบครัวของฉัน ไปเยี่ยมญาติพี่น้องด้วยกัน	24 (7.5)	37 (11.6)	69 (21.7)	81 (25.5)	107 (33.6)	3.66	1.26	ปานกลาง
10. สมาชิกในครอบครัวของฉัน มีงานอดิเรกที่ต้องทำร่วมกัน เช่น เล่นกีฬา หรือเลี้ยงสัตว์เลี้ยง ด้วยกัน	65 (20.4)	55 (17.3)	75 (23.6)	73 (23.0)	50 (15.7)	2.96	1.36	ปานกลาง
ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว โดยรวม						3.38	1.03	ปานกลาง

3. ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของ

สมาชิกในครอบครัว

11. พ่อแม่มักให้คำแนะนำสั่ง สอนฉันด้วยเหตุผล	3 (.9)	14 (4.4)	56 (17.6)	106 (33.3)	139 (43.7)	4.14	.93	สูง
---	-----------	-------------	--------------	---------------	---------------	------	-----	-----

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 318)

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ สัมพันธภาพ ในครอบครัว
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
12. พ่อแม่ของฉันอบรมสั่งสอน ให้ฉันเข้าใจกฎระเบียบของ สังคม	4 (1.3)	12 (3.8)	46 (14.5)	127 (39.9)	129 (40.6)	4.14	.89	สูง
13. ฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของครอบครัวอย่างเคร่งครัด	19 (6.0)	30 (9.4)	88 (27.7)	113 (35.5)	68 (21.4)	3.56	1.11	ปานกลาง
14. ฉันเชื่อฟังพ่อแม่ของฉัน	3 (.9)	21 (6.6)	75 (23.6)	117 (26.8)	102 (32.1)	3.92	.95	สูง
15. ฉันตั้งใจเรียนหนังสือ	10 (3.1)	16 (5.0)	94 (29.6)	114 (35.8)	84 (26.4)	3.77	1.00	สูง
ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกใน ครอบครัวโดยรวม						3.91	.73	สูง
4. ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และ ตัดสินใจสำคัญในเรื่องต่างๆ								
16. เมื่อฉันมีปัญหาสมาชิกใน ครอบครัวของฉันมีส่วนร่วมใน การแก้ปัญหานั้นๆด้วย	7 (2.2)	31 (9.7)	86 (27.0)	113 (35.5)	81 (25.5)	3.72	1.02	สูง
17. เมื่อครอบครัวมีปัญหา สมาชิกในครอบครัวของฉันจะ ปรึกษาหารือกัน	16 (5.0)	24 (7.5)	64 (20.1)	99 (31.1)	115 (36.2)	3.86	1.14	สูง
18. เมื่อฉันมีปัญหาคู่ละกับ เพื่อน สมาชิกในครอบครัวของ ฉันจะมองหาทางออกของปัญหา ที่เกิดขึ้น	19 (6.0)	31 (9.7)	79 (24.8)	95 (29.9)	94 (29.6)	3.67	1.17	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 318)

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ สัมพันธภาพ ในครอบครัว
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
	19.พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันแสดง ความคิดเห็นอย่างอิสระ	7 (2.2)	29 (9.1)	89 (28.0)	93 (29.2)			
20.สมาชิกในครอบครัวของฉัน มักจะพูดคุยกันในเรื่องการเรียน ของฉัน	8 (2.5)	10 (3.1)	49 (15.4)	70 (22.0)	181 (56.9)	4.28	1.00	สูง
ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ โดยรวม						3.86	.80	สูง
สัมพันธภาพโดยภาพรวม						3.84	.68	สูง

จากตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 3 พ่อแม่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40) รองลงมาคือ ข้อที่ 2 การกระทำของพ่อแม่แสดงให้เห็นว่าท่านรักฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 4 เมื่อฉันมีปัญหาการเรียน พ่อแม่จะให้กำลังใจฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 9 สมาชิกในครอบครัวของฉันไปเยี่ยมญาติพี่น้องด้วยกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 7 สมาชิกในครอบครัวของฉันดู

โทรทัศน์ด้วยกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 10 สมาชิกในครอบครัวของฉันมีงานอดิเรกที่ต้องทำร่วมกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 11 พ่อแม่มักให้คำแนะนำสั่งสอนฉันด้วยเหตุผล และข้อที่ 12 พ่อแม่ของฉันอบรมสั่งสอนให้ฉันเข้าใจกฎระเบียบของสังคม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 เท่ากัน) รองลงมาคือ ข้อที่ 14 ฉันเชื่อฟังพ่อแม่ของฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 13 ฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบของครอบครัวอย่างเคร่งครัด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 20 สมาชิกในครอบครัวของฉันมักจะพูดคุยกันในเรื่องการเรียนของฉัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28) รองลงมาคือ ข้อที่ 17 เมื่อครอบครัวมีปัญหา สมาชิกในครอบครัวของฉันจะปรึกษาหารือกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86) และน้อยที่สุดคือ ข้อที่ 18 เมื่อฉันมีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน สมาชิกในครอบครัวของฉันจะมองหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของสัมพันธภาพในครอบครัว
ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกรายด้าน

(n=318)

สัมพันธภาพในครอบครัวจำแนกรายด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับสัมพันธภาพ ในครอบครัว
1. ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้อ อาทรต่อกัน	4.19	.74	สูง
2. ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกัน ของสมาชิกในครอบครัว	3.38	1.03	ปานกลาง
3. ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่ เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว	3.91	.73	สูง
4. ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจ ในเรื่องสำคัญต่างๆ	3.86	.80	สูง
สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวม	3.84	.68	สูง

จากตารางที่ 5 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน การติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว และการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ อยู่ในระดับสูง ส่วนสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเรียงลำดับสัมพันธภาพในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19) รองลงมา คือด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91) ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย 2 ด้าน ได้แก่ การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในด้านต่อตนเอง และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในด้านต่อผู้อื่น รายละเอียดของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในแต่ละด้าน ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ การป้องกัน ความเสี่ยง ต่อการ ฆ่าตัวตาย
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
1. ด้านต่อตนเอง								
1. เมื่อฉันมีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต ฉันจะไม่อยู่เพียงลำพังคนเดียว	24 (7.5)	39 (12.3)	85 (26.7)	93 (29.2)	77 (24.2)	3.50	1.20	ปานกลาง
2. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันสามารถหา คนที่ให้คำปรึกษาช่วยคิดแก้ไข ปัญหาได้	8 (2.5)	24 (7.5)	85 (26.7)	134 (42.1)	67 (21.1)	3.72	.96	สูง
3. ฉันสามารถพูดคุยปัญหากับพ่อ แม่หรือคนในครอบครัวได้	20 (6.3)	34 (10.7)	80 (25.2)	96 (30.2)	88 (27.7)	3.62	1.18	ปานกลาง
4. ฉันใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา มากกว่าการใช้อารมณ์	5 (1.6)	23 (7.2)	118 (37.1)	103 (32.4)	69 (21.7)	3.65	.95	ปานกลาง
5. ฉันใช้สติคิดทบทวนยามที่ฉันมี ปัญหาเพื่อให้ปัญหานั้นลุล่วงไปได้ ด้วยตนเอง	5 (1.6)	20 (6.3)	106 (33.3)	113 (35.5)	74 (23.3)	3.73	.95	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

การป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ การป้องกัน ความเสี่ยง ต่อการ ฆ่าตัวตาย
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
6. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันจะไม่ แก้ปัญหาด้วยการทำร้ายตนเอง	7 (2.2)	19 (6.0)	53 (16.7)	71 (22.3)	168 (52.8)	4.18	1.05	สูง
7. เมื่อฉันรู้สึกเครียด ฉันมักจะหา กิจกรรมทำเพื่อผ่อนคลาย เช่น ออกกำลังกาย เป็นต้น	7 (2.2)	23 (7.2)	73 (23.0)	93 (29.2)	122 (38.4)	3.94	1.05	สูง
8. หากฉันมีการดำเนินชีวิตผิดปกติ ไปจากเดิม เช่น นอนไม่หลับภาวะ อารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เป็น ต้น ฉันจะหาทางแก้ไข	12 (3.8)	21 (6.6)	100 (31.4)	105 (33.0)	80 (25.2)	3.69	1.04	สูง
9. เมื่อฉันรู้สึกเครียด ฉันจะเข้ารับ บริการ เพื่อแก้ปัญหาสุขภาพจิต เช่น บริการแนะแนวให้คำปรึกษา เป็นต้น	48 (15.1)	61 (19.2)	96 (30.2)	76 (23.9)	37 (11.6)	2.98	1.23	ปานกลาง
10. ฉันมักจะหาทางผ่อนคลายทำ จิตใจให้สบายขึ้น	3 (.9)	12 (3.8)	65 (20.4)	111 (34.9)	127 (39.9)	4.09	.91	สูง
ด้านต่อตนเองโดยรวม						3.71	.59	สูง
2. ด้านต่อผู้อื่น								
11. เมื่อเห็นคนรอบข้างมีสีหน้าที่ ไม่ดี ฉันจะเข้าไปพูดคุย ถามไถ่ถึง ปัญหาของเขา	17 (5.3)	24 (7.5)	94 (29.6)	109 (34.3)	74 (23.3)	3.63	1.08	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

การป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ การป้องกัน ความเสี่ยง ต่อการ ฆ่าตัวตาย
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
12. ฉันเคยช่วยเหลือแก่คนใกล้ชิด ที่มีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต	9 (2.8)	16 (5.0)	86 (27.0)	120 (37.7)	87 (27.4)	3.82	.98	สูง
13. ฉันสามารถให้คำปรึกษาเมื่อ ยามที่เพื่อนมีปัญหาซับซ้อนใจ	2 (.6)	9 (2.8)	63 (19.8)	143 (44.7)	102 (32.1)	4.05	.83	สูง
14. หากคนใกล้ชิดมีความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย ฉันสามารถสังเกต อาการของบุคคลนั้นได้ เช่น มีสี หน้าเป็นทุกข์หม่นหมองเศร้าซึม ร้องไห้ เป็นต้น	13 (4.1)	32 (10.1)	80 (25.2)	122 (38.4)	71 (22.3)	3.65	1.06	ปานกลาง
15. ฉันสามารถให้ความช่วยเหลือ ขั้นต้นแก่ผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการฆ่า ตัวตาย หรือผู้ที่ทำร้ายตนเองได้ เช่น ขอมรับฟังปัญหาให้การ ยอมรับไม่ตำหนิหรือซ้ำเติมเป็นต้น	8 (2.5)	29 (9.1)	81 (25.5)	120 (37.7)	80 (25.2)	3.74	1.02	สูง
16. ฉันสามารถปลอบโยนให้ กำลังใจผู้ที่มีปัญหา ให้เขารู้สึกว่า ตัวเองมีคุณค่า และกระตุ้นให้เขา เกิดความรู้สึกที่ดี	4 (1.3)	19 (6.0)	90 (28.3)	113 (35.5)	92 (28.9)	3.85	.95	สูง
17. ฉันสามารถให้ความรู้พื้นฐาน แก่ญาติของผู้ที่คิดฆ่าตัวตายให้ เข้าใจถึงวิธีช่วยเหลือผู้ที่คิดฆ่าตัว ตายในขั้นต้นได้	20 (6.3)	30 (9.4)	110 (34.6)	109 (34.3)	49 (15.4)	3.43	1.06	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

การป้องกันความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ การป้องกัน ความเสี่ยง ต่อการ ฆ่าตัวตาย
	จริง น้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปาน กลาง	จริง มาก	จริง มาก ที่สุด			
18. หากคนในครอบครัวมีความ เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ฉันจะเก็บ สิ่งที่เป็นอันตรายที่จะนำไปสู่การ ฆ่าตัวตายจากอารมณ์หุนหันพลัน แล่น	19 (6.0)	22 (6.9)	83 (26.1)	100 (31.4)	94 (29.6)	3.72	1.14	สูง
19. ฉันจะไม่เก็บยานอนหลับ ยา คลายเครียดไว้ร่วมกับยาสามัญ ประจำบ้านที่ใช้เป็นประจำ	26 (8.2)	32 (10.1)	63 (19.8)	72 (22.6)	125 (39.3)	3.75	1.29	สูง
ด้านต่อผู้อื่นโดยรวม						3.73	.68	สูง
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวม						3.72	.56	สูง

จากตารางที่ 6 พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72) เมื่อพิจารณารายด้านปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ด้านต่อตนเอง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 6 เมื่อฉันมีปัญหา ฉันจะไม่แก้ปัญหาด้วยการทำร้ายตนเอง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18) รองลงมาคือ ข้อที่ 10 ฉันมักหาทางผ่อนคลายทำจิตใจให้สบายขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09) และน้อย

ที่สุดคือข้อที่ 9 เมื่อฉันรู้สึกเครียด ฉันจะเข้ารับบริการ เพื่อแก้ปัญหาสุขภาพจิต เช่น บริการแนะแนวให้คำปรึกษา เป็นต้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98) ตามลำดับ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ด้านต่อผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อที่ 13 ฉันสามารถให้คำปรึกษาเมื่อยามที่เพื่อนมีปัญหาคับข้อง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05) รองลงมาคือ ข้อที่ 16 ฉันสามารถปลอบโยนให้กำลังใจผู้ที่มีปัญหา ให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า และกระตุ้นให้เขาเกิดความรู้สึกที่ดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85) และน้อยที่สุดคือข้อที่ 17 ฉันสามารถให้ความรู้พื้นฐานแก่ญาติของผู้ที่คิดฆ่าตัวตายให้เข้าใจถึงวิธีช่วยเหลือผู้ที่คิดฆ่าตัวตายในขั้นต้นได้ เป็นต้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน

(n=318)

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายจำแนกรายด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
ด้านต่อตนเอง	3.71	.59	สูง
ด้านต่อผู้อื่น	3.73	.68	สูง
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวม	3.72	.56	สูง

จากตารางที่ 7 การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ซึ่งจัดอยู่ในระดับสูง เมื่อเรียงลำดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73) และด้านต่อตนเอง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71)

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน โดยแยกเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันจำแนกตามเพศ

(n = 318)

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	P
ด้านต่อตนเอง	ชาย	156	3.68	.53	.82	.411
	หญิง	162	3.74	.64		
ด้านต่อผู้อื่น	ชาย	156	3.68	.68	.16	.117
	หญิง	162	3.80	.68		
โดยภาพรวม	ชาย	156	3.68	.53	1.36	.174
	หญิง	162	3.76	.58		

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามเพศ ในตารางที่ 8 พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มี

เพศแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 9 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย จำแนกตามอายุ	n	\bar{x}	S.D.
1. ด้านต่อตนเอง			
10 - 13 ปี	98	3.71	.60
14 - 16 ปี	129	3.70	.60
17 ปีขึ้นไป	91	3.72	.38
2. ด้านต่อผู้อื่น			
10 - 13 ปี	98	3.68	.72
14 - 16 ปี	129	3.72	.65
17 ปีขึ้นไป	91	3.81	.38
โดยภาพรวม			
10 - 13 ปี	98	3.70	.58
14 - 16 ปี	129	3.71	.55
17 ปีขึ้นไป	91	3.76	.55

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	.54	.27	.77	.465
	ภายในกลุ่ม	315	109.76	.35		
	รวม	317	110.30			
2. ด้านผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2	.21	.11	.23	.793
	ภายในกลุ่ม	315	145.15	.46		
	รวม	317	145.36			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.07	.03	.10	.901
	ภายในกลุ่ม	315	98.21	.31		
	รวม	317	98.28			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูนัมเบอร์วัน จำแนกตามอายุ ในตารางที่ 10 พบว่า สมาชิกโครงการทูนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 11 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	n	\bar{x}	S.D.
จำแนกตามระดับการศึกษา			
1. ด้านต่อตนเอง			
ประถมศึกษา	41	3.74	.65
มัธยมศึกษาตอนต้น	129	3.70	.56
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	108	3.77	.59
อนุปริญญา/ ปวส./ ปริญญาตรี	40	3.55	.60
2. ด้านต่อผู้อื่น			
ประถมศึกษา	41	3.56	.78
มัธยมศึกษาตอนต้น	129	3.78	.67
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	108	3.75	.61
อนุปริญญา/ ปวส./ ปริญญาตรี	40	3.72	.75
โดยภาพรวม			
ประถมศึกษา	41	3.65	.63
มัธยมศึกษาตอนต้น	129	3.74	.54
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	108	3.76	.53
อนุปริญญา/ ปวส./ ปริญญาตรี	40	3.63	.60

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	1.50	.50	1.44	.232
	ภายในกลุ่ม	314	108.80	.35		
	รวม	317	110.30			
2. ด้านต่อผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	1.64	.55	1.19	.313
	ภายในกลุ่ม	314	143.73	.46		
	รวม	317	145.37			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.76	.26	.82	.483
	ภายในกลุ่ม	314	97.51	.31		
	รวม	317	98.27			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามระดับการศึกษา ในตารางที่ 12 พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน
ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์
วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่าง
กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 13 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ ของบิดามารดา	n	\bar{x}	S.D.
1. ด้านต่อตนเอง			
อยู่ด้วยกัน	226	3.72	.58
แยกกันอยู่ / หย่าร้าง	72	3.70	.64
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต	20	3.64	.60
2. ด้านต่อผู้อื่น			
อยู่ด้วยกัน	226	3.77	.65
แยกกันอยู่ / หย่าร้าง	72	3.73	.77
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต	20	3.36	.55
โดยภาพรวม			
อยู่ด้วยกัน	226	3.74	.54
แยกกันอยู่ / หย่าร้าง	72	3.72	.62
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต	20	3.51	.46

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน
มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา โดยการวิเคราะห์ความ
แปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	.12	.06	.17	.846
	ภายในกลุ่ม	315	110.18	.35		
	รวม	317	110.30			
2. ด้านต่อผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2	3.06	1.53	3.39	.035*
	ภายในกลุ่ม	315	142.30	.45		
	รวม	317	145.36			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.01	.51	1.64	.195
	ภายในกลุ่ม	315	97.26	.31		
	รวม	317	98.27			

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา ในตารางที่ 14 พบว่า สมาชิก
โครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา ต่างกันมีการป้องกันความ
เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อ
พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดา
มารดา ต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านตนเอง โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่

ของบิдамารดา แตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ที่สถานภาพการครองคู่ของบิдамารดาแตกต่างกันเป็นรายคู่ พบความแตกต่าง ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ ทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิдамารดาเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี LSD (Least Significant Difference)

(n = 318)

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายจำแนกตาม สถานภาพการครองคู่ของบิдамารดา	\bar{x}	สถานภาพการครองคู่ของบิ มารดา		
		1	2	3
		3.77	3.73	3.36
1. อยู่ด้วยกัน	3.77	-		
2. แยกกันอยู่ / หย่าร้าง	3.73	ns	-	
3. บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต	3.36	*	*	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ด้านต่อผู้อื่น จำแนกตามสถานภาพการครองคู่ของบิдамารดาเป็นรายคู่ ในตารางที่ 15 พบว่า

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น โดยเฉลี่ยแตกต่างกับสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่บิдамารดาอยู่ด้วยกัน และแยกกันอยู่/หย่าร้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่บิдамารดาอยู่ด้วยกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น โดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 16 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันจำแนกตามจำนวนพี่น้อง

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	n	\bar{x}	S.D.
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง			
1. ด้านต่อตนเอง			
1 คน	79	3.77	.52
2 คน	149	3.70	.64
3 คนขึ้นไป	90	3.71	.56
2. ด้านต่อผู้อื่น			
1 คน	79	3.78	.70
2 คน	149	3.76	.70
3 คนขึ้นไป	90	3.66	.61
โดยภาพรวม			
1 คน	79	3.78	.53
2 คน	149	3.72	.60
3 คนขึ้นไป	90	3.68	.51

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	4	2.71	.68	1.97	.098
	ภายในกลุ่ม	313	107.58	.34		
	รวม	317	110.29			
2. ด้านต่อผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	4	1.31	.33	.71	.584
	ภายในกลุ่ม	313	144.06	.46		
	รวม	317	145.37			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	4	1.65	.41	1.34	.256
	ภายในกลุ่ม	313	96.62	.31		
	รวม	317	98.27			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง ในตารางที่ 17 พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มี
จำนวนพี่น้องแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มี
มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 18 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามลำดับการเกิด

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	n	\bar{x}	S.D.
จำแนกตามลำดับการเกิด			
ด้านตนเอง			
บุตรคนโต	98	3.63	.65
บุตรคนกลาง	37	3.85	.53
บุตรเล็ก	107	3.68	.59
บุตรคนเดียว	76	3.78	.52
ด้านต่อผู้อื่น			
บุตรคนโต	98	3.72	.77
บุตรคนกลาง	37	3.76	.46
บุตรเล็ก	107	3.74	.66
บุตรคนเดียว	76	3.78	.68
โดยภาพรวม			
บุตรคนโต	98	3.68	.63
บุตรคนกลาง	37	3.80	.42
บุตรเล็ก	107	3.71	.55
บุตรคนเดียว	76	3.78	.52

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามลำดับการเกิด โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลำดับการเกิด โดยการวิเคราะห์
ความแปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	1.81	.61	1.75	.910
	ภายในกลุ่ม	314	108.48	.35		
	รวม	317	110.29			
2. ด้านผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	.31	.10	.22	.794
	ภายในกลุ่ม	314	145.06	.46		
	รวม	317	145.37			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.58	.19	.62	.994
	ภายในกลุ่ม	314	97.70	.31		
	รวม	317	98.28			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามลำดับการเกิด ในตารางที่ 19 พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มี
ลำดับการเกิดแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มี
มีลำดับการเกิดแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 20 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตามการพักอาศัย

(n = 318)			
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย จำแนกตามการพักอาศัย	n	\bar{x}	S.D.
1. ด้านตนเอง			
อยู่ร่วมกับบิดาและมารดา	220	3.74	.58
อยู่ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	53	3.68	.62
อยู่ร่วมกับญาติ	45	3.62	.61
2. ด้านต่อผู้อื่น			
อยู่ร่วมกับบิดามารดา	220	3.77	.66
อยู่ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	53	3.65	.79
อยู่ร่วมกับญาติ	45	3.66	.60
โดยภาพรวม			
อยู่ร่วมกับบิดามารดา	220	3.75	.54
อยู่ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง	53	3.66	.63
อยู่ร่วมกับญาติ	45	3.64	.53

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน จำแนกตาม การพักอาศัย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามการพักอาศัย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	2	.62	.31	.88	.414
	ภายในกลุ่ม	315	109.68	.35		
	รวม	317	110.30			
2. ด้านต่อผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2	1.00	.50	1.09	.336
	ภายในกลุ่ม	315	144.37	.46		
	รวม	317	145.37			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.74	.37	1.20	.303
	ภายในกลุ่ม	315	97.53	.31		
	รวม	317	98.27			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามการพักอาศัย ในตารางที่ 21 พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มี
การพักอาศัยแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มี
การพักอาศัยแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 1.8 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

ตารางที่ 22 จำนวน (n) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม

(n = 318)

ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม	n	\bar{x}	S.D.
การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย			
1. ด้านต่อตนเอง			
ศิลปะ	162	3.71	.59
ดนตรี	63	3.63	.63
กีฬา	42	3.78	.64
ภาษา	51	3.77	.49
2. ด้านต่อผู้อื่น			
ศิลปะ	162	3.74	.69
ดนตรี	63	3.67	.69
กีฬา	42	3.79	.69
ภาษา	51	3.74	.64
โดยภาพรวม			
ศิลปะ	162	3.72	.56
ดนตรี	63	3.65	.57
กีฬา	42	3.79	.62
ภาษา	51	3.76	.47

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม โดยการวิเคราะห์ความ
แปรปรวน

(n = 318)

การป้องกัน ความเสี่ยงต่อ การฆ่าตัวตาย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	.79	.26	.75	.521
	ภายในกลุ่ม	314	109.51	.35		
	รวม	317	110.30			
2. ด้านผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	.41	.14	.30	.828
	ภายในกลุ่ม	314	144.96	.46		
	รวม	317	145.37			
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.56	.18	.59	.619
	ภายในกลุ่ม	314	97.72	.31		
	รวม	317	98.28			

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการ
ทูบีนัมเบอร์วัน จำแนกตามประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม ในตารางที่ 23 พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัม
เบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดย
ภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า
สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยง
ต่อการฆ่าตัวตายเฉลี่ยทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)			
ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวม	1. ด้านต่อตนเอง	.56*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.67*	.000
โดยภาพรวม		.70*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 24 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 25 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง	1. ด้านต่อตนเอง	.26*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.33*	.000
	โดยภาพรวม	.34*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 25 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 26 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง	1. ด้านต่อตนเอง	.47*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.50*	.000
โดยภาพรวม		.55*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ในตารางที่ 26 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2.3 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 27 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง	1. ด้านต่อตนเอง	.54*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.60*	.000
	โดยภาพรวม	.65*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 27 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2.4 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 28 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น	1. ด้านต่อตนเอง	.41*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.56*	.000
โดยภาพรวม		.55*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ในตารางที่ 28 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2.5 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 29 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น	1. ด้านตนเอง	.53*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.63*	.000
โดยภาพรวม		.66*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 29 พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายทางด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 3 สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 30 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

		(n = 318)	
ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวม	1. ด้านต่อตนเอง	.57*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.43*	.000
โดยภาพรวม		.56*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 30 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 3.1 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 31 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน

(n = 318)				
ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P	
สัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการ แสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทร ต่อกัน	1. ด้านต่อตนเอง	.46*	.000	
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.33*	.000	
โดยภาพรวม		.44*	.000	

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วันในตารางที่ 31 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 3.2 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 32 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

(n = 318)			
ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
สัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว	1. ด้านต่อตนเอง	.34*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.29*	.000
โดยภาพรวม		.35*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในตารางที่ 32 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 3.3 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
สัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว	1. ด้านต่อตนเอง	.57*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.41*	.000
โดยภาพรวม		.55*	.000

(n = 318)

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ในตารางที่ 33 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 3.4 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วัน

ตารางที่ 34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า P ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วัน

(n = 318)

ตัวแปร	การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	r	P
สัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ	1. ด้านต่อตนเอง	.57*	.000
	2. ด้านต่อผู้อื่น	.41*	.000
โดยภาพรวม		.55*	.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วัน ในตารางที่ 34 พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูบีนัมเบอร์วันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

ข้อวิจารณ์

ผู้วิจัยมีข้อวิจารณ์จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ดังต่อไปนี้คือ

1. ความฉลาดทางอารมณ์

จากการศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ในปัจจุบันสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ของเด็กและเยาวชนมากขึ้น โดยมีความเชื่อแนวใหม่ที่เน้นว่าคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้นต้องมีทั้ง ความฉลาดทางเชาวน์ปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ประกอบกัน สถาบันการศึกษาจึงเป็นสถาบันสำคัญที่จะพัฒนาทั้ง IQ และ EQ ควบคู่กันไป (วีรวัฒน์ ปันนิตามัย 2545: 32) สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงคือ การที่สมาชิกได้รับการเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์จากการเข้าร่วมกิจกรรมในโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ทั้งด้าน ดนตรี กีฬา ภาษา ศิลปะ ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับประสบการณ์ และเพิ่มพูนทักษะจากการฝึกแก้ปัญหาและพัฒนา EQ เสริมสร้างให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง สามารถบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง สามารถสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง รับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น และสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนคนอื่นได้ เพราะได้มีโอกาสทำงานร่วมกันในหลายๆกิจกรรม จึงทำให้เกิดการเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานเป็นทีมและช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ซึ่งก็มีส่วนในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ วีรวัฒน์ ปันนิตามัย (2545: 35-36) ที่กล่าวว่า การที่บุคคลได้ประยุกต์ความฉลาดทางอารมณ์มาใช้ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้บุคคลนั้นมีความสามารถในการปรับตัว เช่น ในเรื่องของการแสดงออกของอารมณ์และความรู้สึก การสื่อสาร สามารถทำได้ถูกต้องและเหมาะสม ถูกกาลเทศะ นอกจากนี้ยังช่วยลดข้อขัดแย้ง เกิดความร่วมมือกันอย่างสร้างสรรค์ สามารถมุ่งสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จึงทำให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณภา สารจน์ (2551: 104-148) ที่ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์และการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมการช่วยเหลือของวัยรุ่นจิตอาสา พบว่าวัยรุ่นจิตอาสาในโรงพยาบาลชุมชนจังหวัดนนทบุรีมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์รายด้าน ปรากฏผลดังนี้

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสามารถตระหนักรู้เท่าทันอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง สำรวจและประเมินตนเองได้ตามความเป็นจริง ยอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเอง โดยรับรู้ว่าคุณเป็นคนอารมณ์ดี เมื่ออารมณ์ดีก็จะทำสิ่งต่างๆ ได้ดี รับรู้ได้ว่าอะไรที่ทำให้ตนมีความสุข จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง อยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับเทอดศักดิ์ เดชคง (2543: 110) ที่กล่าวว่า การที่บุคคลมีความเข้าใจและตระหนักรู้อารมณ์ในตนเองย่อมรู้ว่าคุณเป็นคนเช่นไร เมื่อรู้ตัวเองก็จะทำให้ง่ายต่อการปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ รู้กาลเทศะว่าจะพูดคุยหรือแสดงอะไรออกมา รู้ที่จะเห็นใจและปลอบใจเพื่อนๆ เมื่อยามที่เขาต้องการกำลังใจ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีจิตใจหนักแน่น มั่นคง มองอุปสรรคว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย สามารถจัดการกับอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ เมื่ออารมณ์ไม่ดี ก็จะพยายามหากิจกรรมอื่นทำเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น มีวิธีการคลายเครียด รู้จักทำในสิ่งที่ตนต้องการโดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง อยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับเทอดศักดิ์ เดชคง (2543: 18) ที่มีแนวคิดว่าหากบุคคลมีความสามารถในการจัดการอารมณ์ของตนเองและรู้จักปรับตัวเข้ากับสถานการณ์แวดล้อม ก็จะสามารถจัดการกับความเครียดได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกันกับกรมสุขภาพจิต (2543: 97) ที่พบว่า บุคคลที่สามารถจัดการกับความโกรธได้ดี ก็จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือทำร้ายตนเองน้อยลง

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักสร้างความคาดหวังและให้กำลังใจตนเอง มองโลกในแง่ดี โดยเข้าใจว่ามนุษย์ทุกคนมีโอกาสทำผิดพลาดได้ คิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ตนเข้มแข็ง อีกทั้งไม่มีอะไรเกินความสามารถหากบุคคลมีความพยายาม เผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้อย่างไม่ย่อท้อ โดยเชื่อมั่นว่าเมื่อมีปัญหาก็จะสามารถแก้ปัญหาได้ พยายามหาวิธีแก้ปัญหาและปรับปรุงเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ โดยใช้ความพยายามมากขึ้น สามารถรอคอยโอกาสเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ดีกว่า ชอบคิดอะไรที่แปลกใหม่ และเมื่อเริ่มทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มักทำต่อไปจนสำเร็จ จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับ Salovey and Mayer (1997 อ้างใน วีระวัฒน์ ปันนิตามัย, 2545: 32) ที่มีแนวคิดว่าการมีแรงจูงใจในตนเอง เป็นความสามารถในการใช้อารมณ์ให้เป็น

แรงจูงใจในการทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมาย และเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลมีความสนใจสิ่งต่างๆ มีความคิดสร้างสรรค์ คนที่มีความสามารถสูงในด้านนี้มักเป็นคนที่มีการตื่นตัวและประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าในการกระทำสิ่งใด

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักและเข้าใจ ในอารมณ์ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น สามารถแปลความหมายของอารมณ์ความรู้สึกและการแสดงออกของผู้อื่น โดยเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อตน สามารถรับรู้ได้เมื่อคนใกล้ชิดมีความอารมณ์เปลี่ยนแปลง ยอมรับได้ว่าคนอื่นก็อาจมีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำของตน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โดยยอมรับว่าสิ่งที่ผู้อื่นทำซึ่งอาจต่างจากสิ่งที่ตนคิด แม้จะมีภาระที่ต้องทำก็ยินดีรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นที่ต้องการความช่วยเหลือ จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น อยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการศึกษาของกรมสุขภาพจิต (2543ข: 97) ที่พบว่าเมื่อบุคคลสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ก็จะสามารถเข้าใจ และมีความไวในการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น รับฟังผู้อื่นได้ดีขึ้น

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี เช่น เมื่อเพื่อนรู้สึกท้อใจ ก็จะพูดให้กำลังใจเพื่อน ช่วยให้เพื่อนรู้สึกดีขึ้นได้ สามารถโน้มน้าวความคิดเห็นของบุคคลอื่น ทำให้เกิดความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจในการปฏิบัติภารกิจให้บรรลุเป้าหมาย โดยสามารถพูดชักชวนเพื่อนให้ร่วมมือในการทำงาน สามารถบอกความรู้สึกของตนให้เพื่อนเข้าใจได้ จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับ Salovey and Mayer (1997 อ้างใน วีระวัฒน์ ปันนิตามัย, 2545: 32) ที่มีแนวคิดว่า บุคคลที่มีความสามารถและทักษะในการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น จะทำให้บุคคลนั้นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น เป็นผู้นำที่มีความสามารถ บุคคลที่มีความสามารถสูงในด้านนี้จะประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเสริมสัมพันธ์ภาพที่ราบรื่นและเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น

2. สัมพันธภาพในครอบครัว

จากการศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัว พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.2) อยู่ร่วมกับบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน มีการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน แสดงออกถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อกัน สมาชิกในครอบครัวรู้จักและปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับบทบาทและหน้าที่ของตน มีการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ จึงทำให้สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รจนา คงคาถัมภ์ (2550: 84) ที่ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและสัมพันธภาพในครอบครัวกับคุณภาพชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1 พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกพิจารณาสัมพันธภาพในครอบครัวรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกในครอบครัวมีการแสดงออกถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อกัน พ่อแม่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของลูก และสมาชิกในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีการช่วยเหลือแบ่งเบาความทุกข์ของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงทำให้สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของบังอร เทพเทียน และคณะ (2550) ที่ได้สำรวจสภาพครอบครัว พบว่า ครัวเรือนประมาณ 2 ใน 3 มีความรักความผูกพันมาก ซึ่งพบในครัวเรือนที่อยู่ในเขตเทศบาลมากกว่านอกเทศบาลเล็กน้อย มีเพียงร้อยละ 1 เท่านั้นที่ครอบครัวมีความรักความผูกพันกันน้อย ส่วนความเอื้ออาทรของคนในครัวเรือน มีประมาณร้อยละ 78 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีความเอาใจใส่ต่อกันอย่างสม่ำเสมอถึงร้อยละ 91 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552) ที่ศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวไทย พบว่า ครอบครัวไทยส่วนใหญ่ ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อกันอยู่เป็นประจำ ทั้งในยามปกติ เมื่อเจ็บป่วย และเมื่อมีปัญหา (83.9%)

สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38) ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันรับรู้ว่าการครอบครัวของตนไม่ค่อยมีการทำกิจกรรมร่วมกัน และไม่มีเวลาอยู่ด้วยกันในเวลาว่าง เช่น การรับประทานอาหารร่วมกัน การดูโทรทัศน์ การ

ทัศนคติตามสถานที่ต่างๆ การไปเยี่ยมญาติ การเล่นกีฬาและการทำงานอดิเรกร่วมกัน จึงทำให้สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (2548: 16) ที่มีรายงานสถานการณ์ครอบครัวไทย สสำรวจการใช้เวลาร่วมกันของครอบครัวไทย พบว่า ครอบครัวส่วนใหญ่มีเวลาใกล้ชิดกันน้อยลง เนื่องจากพ่อแม่ประกอบอาชีพนอกบ้านเป็นลูกจ้างสถานประกอบการ และส่วนใหญ่ใช้เวลาในการประกอบอาชีพเฉลี่ยวันละ 7-9 ชั่วโมง มีเวลาดูแลครอบครัวและสมาชิกภายในครอบครัวเฉลี่ยวันละ 2 ชั่วโมง ส่งผลต่อสัมพันธภาพในครอบครัวที่จะทำให้การสื่อสาร หรือการพูดคุย สั่งสอนลูกหลานมีน้อยลง

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้สึกว่ามีสมาชิกในครอบครัวรับรู้และปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสม เช่น พ่อแม่มีหน้าที่อบรมสั่งสอนลูก ลูกเคารพเชื่อฟังพ่อแม่ และมีหน้าที่ตั้งใจเรียนหนังสือ จึงทำให้สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จิราพร ชมพิกุล และคณะ (2552) ที่ศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวไทย ในประเด็นการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว พบว่า สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่รับผิดชอบงานตามหน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี (82.4%) มีการช่วยแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน (66.7%) สมาชิกประมาณครึ่งหนึ่ง (49.8%) ยอมรับกฎของบ้านอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือและตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการพูดคุยติดต่อสัมพันธ์กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างอิสระในด้านต่างๆอย่างสม่ำเสมอ ร่วมตัดสินใจ และปรึกษาหารือในการแก้ปัญหาต่างๆของครอบครัว จึงทำให้สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของบังอร เทพเทียน และคณะ (2550) ที่ได้สำรวจสภาพครอบครัวตามตัวชี้วัดสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง ผลการศึกษาวิจัยสัมพันธภาพในครอบครัว พบว่า ครอบครัวมีการรับฟังความคิดเห็นและพูดคุยปรึกษาหารือกัน ร้อยละ 73 มีเพียงร้อยละ 8 ที่มีการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าอย่างสม่ำเสมอ

3. การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

จากการศึกษาการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีพฤติกรรมในการป้องกันไม่ให้เกิดความคิดที่จะกระทำหรือจงใจให้ตนเองถึงแก่ความตายนั้นเกิดขึ้นทั้งด้านต่อตนเอง และด้านต่อผู้อื่น ไม่ว่าจะใช้วิธีการหรือรูปแบบใดๆ จึงทำให้การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุวิมล อุไกรยา (2552:147) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว ความสามารถในการฟื้นฟูอุปสรรค และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตนักศึกษามีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกพิจารณาการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเองอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีพฤติกรรมในการป้องกันไม่ให้เกิดความคิดที่จะกระทำ หรือจงใจให้ตนเองถึงแก่ความตาย โดยเมื่อมีปัญหาก็สามารถหาคนที่ให้คำปรึกษาช่วยคิดแก้ไขปัญหาได้ ใช้สติคิดทบทวนยามที่ตนมีปัญหา เพื่อให้ปัญหานั้นลุล่วงไปได้ โดยไม่ใช้วิธีทำร้ายตัวเอง เมื่อรู้สึกเครียด ก็มักจะหากิจกรรมทำเพื่อผ่อนคลาย เช่น ออกกำลังกาย หรือหาทางผ่อนคลายอื่นๆ ที่จะทำให้จิตใจสบายขึ้น โดยการมาทำกิจกรรมที่มีในโครงการ ทั้งกิจกรรมทางด้านดนตรี กีฬา ภาษา และศิลปะ ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ทำให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้แสดงพลังความสามารถของตนเอง ทำให้เกิดการนับถือตนเองมองเห็นคุณค่าในตนเอง จึงทำให้การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเองอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับกรมสุขภาพจิต (2543ข: 41) ที่มีแนวคิดที่ว่า ถ้าบุคคลมีความสามารถในการจัดการกับอารมณ์ในทางบวกก็จะก่อให้เกิดความคิดและการกระทำในทางบวก สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นและหาทางออกที่ถูกต้องและเหมาะสม ทำให้เป็นเครื่องมือป้องกันในทางดี

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73) ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสามารถให้คำปรึกษาเมื่อยามเพื่อนมีปัญหาคับข้องใจ สามารถช่วยเหลือขึ้นต้นโดยการยอมรับฟังปัญหา ให้การยอมรับ ไม่ตำหนิหรือซ้ำเติม รวมทั้งสามารถปลอบโยนให้กำลังใจผู้ที่มีปัญหา ให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า และกระตุ้นให้เขาเกิดความรู้สึกที่ดีได้ อีกทั้งสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันยังมี

การป้องกันปัจจัยเสี่ยงเบื้องต้น โดยมีความคิดที่จะไม่เก็บยานอนหลับ ยาคลายเครียดไว้ร่วมกับยาสามัญประจำบ้านที่ใช้เป็นประจำ และมีความคิดที่จะเก็บสิ่งที่เป็นอันตรายซึ่งอาจนำไปสู่การฆ่าตัวตายจากอารมณ์หุนหันพลันแล่นเอาไว้ไม่ให้อยู่ใกล้ตัวคนในครอบครัว เพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่อาจเกิดขึ้น จึงทำให้การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Goleman (1998 อ้างในกรมสุขภาพจิต: 2543ข: 82-83) ที่กล่าวว่าบุคคลที่สามารถรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่น มีความเข้าใจ เห็นใจผู้อื่น สามารถปรับความสมดุลของอารมณ์ตนเอง และตอบสนองผู้อื่นได้อย่างสอดคล้องกัน จะทำให้เรารู้ช่องทางที่จะโน้มน้าวใจผู้อื่น ทำความเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของบุคคลตามสภาพที่เขาเผชิญอยู่ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน และเห็นคุณค่าในกันและกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุวิมล อุไกรษา (2552: 147) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตนักศึกษามีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในด้านต่อผู้อื่นอยู่ในระดับสูง

4. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐาน สามารถพิจารณาได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา ได้รับการเอาใจใส่ดูแล ด้วยความรักใคร่ผูกพัน สมาชิกในครอบครัวมีการพูดคุยกัน รับฟังปัญหาซึ่งกันและกัน เมื่อมีปัญหาสมาชิกในครอบครัวก็จะมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่างๆ จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันส่วนใหญ่ได้รับการศึกษา ไม่ว่าจะมียุขน้อยหรือมากก็ต้องทำตามหน้าที่และบทบาทของตนเอง นั่นคือการไปเรียนหนังสือ ซึ่งการไปเรียนหนังสือจะทำให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้รับการปลูกฝัง ขัดเกลาในเรื่องพฤติกรรมที่พึงประสงค์จากสถาบันการศึกษา โดยผ่านหลักสูตรการเรียน การทำงานกลุ่ม การทำกิจกรรมในสถาบันร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันเห็นคุณค่าตนเอง ใส่ใจผู้อื่น เข้าใจและยอมรับผู้อื่น สอดคล้องกับ นางพงา ลิมสุวรรณ (2546) ที่กล่าวว่า ธรรมชาติของวัยรุ่นมักไม่ค่อยสนใจ หรือคิดทบทวนถึงผลของการกระทำที่เกิดขึ้นตามมา จึงจำเป็นต้องได้รับการตักเตือนอยู่เสมอในเรื่องพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตราย อีกทั้งวัยรุ่นมีสังคมกลุ่มเพื่อน ซึ่งกลุ่มเพื่อนถือว่ามีอิทธิพลมาก วัยรุ่นจึงมักเอาอย่างและทำตามค่านิยมของเพื่อน เมื่อมีปัญหาที่มักจะปรึกษาตนเอง ถ้าคบเพื่อนดี ทำกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกัน ก็จะเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นผลดีต่อตนเอง และสังคม จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจ เนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันทุกคนได้รับการศึกษาผ่านการเรียนรู้วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย และวิชาสุขศึกษา จากสถาบันการศึกษา ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้เรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น ว่าเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงมากทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ จึงต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวอย่างมาก สอดคล้องกับ เทอดศักดิ์ เดชคง (2544: 65) ที่กล่าวว่าในบรรดากลุ่มวิชาสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ นั้น อาทิ วิชาสุขศึกษา วิชาพลศึกษา วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาสาระที่เสมือนรากฐานจำเป็น เพื่อให้การเรียนรู้สาระอื่นๆเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กลุ่มวิชานี้จะเน้นการเรียนรู้ที่จะมีสติ การรู้จักเข้าใจตนเอง มีเป้าหมายในชีวิต การเข้าใจและการเห็นใจผู้อื่น และการจัดการปัญหาทางอารมณ์และความเครียดอย่างสร้างสรรค์ ดังนั้นสถาบันที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน ทั้งจากสถาบันครอบครัว

สถาบันการศึกษา ตลอดจน โครงการทูบีนัมเบอร์วันจึงได้ตระหนักถึงการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้กับสมาชิกในโครงการ โดยให้ความรู้และทักษะในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเองโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่บิดามารดามีสถานภาพการครองคู่ที่ต่างกัน จะมีรูปแบบของการได้รับการอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกันออกไป เช่น สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ก็จะได้รับดูแลอย่างใกล้ชิด ได้รับการอบรม ปลูกฝังให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสม ฝึกทักษะการเอาใจใส่คนรอบข้าง โดยอาจได้เรียนรู้จากการสังเกตบิดามารดาเป็นแบบอย่างในเรื่องการให้กำลังใจ ช่วยเหลือให้ผู้อื่นมีทางออกเมื่อประสบกับวิกฤติปัญหา ทำให้สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีคะแนนเฉลี่ยของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นสูงกว่ากลุ่มอื่น ส่วนสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่บิดามารดาเสียชีวิต ก็จะขาดตัวแบบ ขาดเสาหลักที่จะเป็นที่พึ่งทางจิตใจ รวมถึงขาดความรักความเข้าใจที่จะได้รับจากบิดามารดา จึงทำให้สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีคะแนนเฉลี่ยของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นน้อยกว่ากลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันส่วนใหญ่ (ร้อยละ 46.9) มีพี่น้องสองคน จึงทำให้มีคนที่ยกยุดยกย่องและเปลี่ยนประสบการณ์ ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกัน มีความเอื้ออาทรต่อกันภายในพี่น้อง โดยเฉพาะสังคมและวัฒนธรรมไทยเป็นสังคมแบบเครือญาติและมีการช่วยเหลือกันในด้านต่างๆ และหากใครเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ส่วนสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีพี่น้องร่วมบิดามารดา แต่ก็ยังมีเพื่อนทั้งวัยเดียวกันและต่างวัย ที่มารู้จักกันระหว่างที่มาเข้าร่วมกิจกรรมในโครงการ ซึ่งจากการได้มาเข้าร่วมทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้รู้จักและสนิทสนมกัน ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนั้นผูกพันกันเสมือนเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดา มีความไว้วางใจกัน เมื่อมีปัญหา ก็สามารถที่จะพูดคุยปรึกษาปัญหากันได้ จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจาก สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันได้รับการการเรียนรู้และการสร้างบรรยากาศของการช่วยเหลือเกื้อกูลกันให้เกิดขึ้นภายในครอบครัว สมาชิกที่เป็นพี่คนโตคอยช่วยเหลือดูแลน้องที่เล็กกว่า น้องที่เล็กกว่าก็สามารถช่วยพี่คนอื่นในการทำสิ่งเล็กๆน้อยๆ ได้ตามความเหมาะสม มีหน้าที่แบ่งกันรับผิดชอบ และหากใครเดือดร้อนก็ให้ความช่วยเหลือกัน จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ความรักความเอาใจใส่ ส่วนสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่ไม่ได้อยู่กับบิดาและมารดา ถึงแม้จะอยู่กับบิดา หรือ มารดา ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรืออยู่กับญาติ แต่ก็อาจจะ

ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวในด้านต่างๆทำให้เกิดกำลังใจในการดำเนินชีวิต จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.8 สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากกิจกรรมที่จัดขึ้น ทั้งประเภทดนตรี กีฬา ภาษา และศิลปะ ล้วนแต่ได้รับการวางแผนเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ความฉลาดทางอารมณ์ และการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ภายใต้การแนะนำจากอาสาสมัคร นักจิตวิทยาหรือวิทยากรซึ่งผ่านการอบรมในการสร้างสัมพันธภาพกับเยาวชนเป็นอย่างดีมาก่อน ทำให้สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่ดี จึงทำให้มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันได้รับการเรียนรู้และได้รับการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น และด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การรู้เท่าทันอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง รู้สาเหตุที่ทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึก มีความเชื่อมั่นในความสามารถและความมีคุณค่าในตนเอง รู้จักควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกของตนให้อยู่ในสภาพปกติ สามารถสะกดกลืนอารมณ์ ยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และแสดงออกได้เหมาะสมตามสถานการณ์ สามารถสร้างความหวังและให้กำลังใจตนเอง เพื่อให้ได้รับความสำเร็จในการทำงานที่ย่างยากซับซ้อน มองโลกในแง่ดี เผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้อย่างไม่ย่อท้อ เข้าใจและรู้จัก

ในอารมณ์ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น รู้ถึงความรู้สึกนึกคิด มุมมองของผู้อื่น เห็นใจผู้อื่น สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้สมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ และศักยภาพในตัวเอง ทำให้มีทักษะในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้ดีขึ้น และมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง พร้อมทั้งจะดูแลป้องกันไม่ให้ตนเองเกิดความคิดที่จะกระทำ หรือจงใจให้ตนเองถึงแก่ความตาย อีกทั้งยังมีส่วนช่วยเหลือในการป้องกันไม่ให้บุคคลอื่นรอบข้างเกิดความคิดที่จะกระทำหรือจงใจให้ตัวเองถึงแก่ความตาย อีกทั้งในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้คือสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันที่มาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งก็อาจเป็นเพราะว่าสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันได้มีโอกาสในการทำกิจกรรมต่างๆ ของศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นที่จัดขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางของการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ พัฒนาทักษะและความสามารถในการบริหารจัดการอารมณ์ เสริมสร้างบุคลิกภาพ สร้างวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่เจริญสมวัย ตลอดจนสามารถเผชิญกับปัญหา และสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเครียดได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังทำให้สมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมเกิดความสุข และความพึงพอใจ (เช่น การเรียนกีฬา ดนตรี ศิลปะ ฯลฯ) รู้สึกได้รับการยอมรับ เมื่อสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันมีจุดเด่น เป็นที่ยอมรับของเพื่อนด้านบวก ก็จะไม่แสวงหากิจกรรมด้านลบที่อาจเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของบุญชัย นวมงคลวัฒนา และ ดศิยา ทุมเสน (2552) ที่ศึกษาสภาพจิตสังคมในเยาวชนสมาชิกทูบินัมเบอร์วัน พบว่าสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น มีพฤติกรรมพึงประสงค์ รับรู้คุณค่าในตนเองในระดับเดียวกับเยาวชนทั่วไปแต่สูงกว่าเยาวชนสถานพินิจ ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวได้สอดคล้องกับสมาชิกกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีโอกาสพบปะผู้คนจำนวนมากทั้งที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย เช่น เจ้าหน้าที่ วิทยากร เพื่อนสมาชิกด้วยกันที่อาจมาจากต่างโรงเรียน ต่างเขต ต่างจังหวัด อาจทำให้สมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วันได้เกิดการเรียนรู้การสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนคนอื่น ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมกลุ่มด้วยกันในหลายๆกิจกรรม ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม สามารถจัดการความสัมพันธ์กับเพื่อนให้เป็นไปอย่างราบรื่น เกิดความขัดแย้งน้อยที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ฌรัฐดี สุวรรณช่าง (2547) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความฉลาดทางอารมณ์ และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ 6 ด้าน คือ ด้านการควบคุมตนเอง มีแรงจูงใจ ตัดสินและแก้ปัญหา สัมพันธภาพ ภูมิปัญญาในตนเอง และสุขสงบทางใจ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2543: 15-16) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีความฉลาดทางอารมณ์จะสามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น รู้จุดเด่น จุดด้อยของตนเอง สามารถควบคุมจัดการ และแสดงอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม มีสติที่สามารถรับรู้ ว่า ขณะนี้กำลังทำอะไร รู้สึกอย่างไร

ตลอดจนสามารถรับรู้สภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม มีพลังใจมีแรงบันดาลใจที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้บรรลุเป้าหมายของชีวิต สามารถอดทนอดกลั้นต่อสภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจนสามารถเผชิญกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเครียดได้อย่างเหมาะสม

สมมติฐานที่ 2.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสามารถตระหนักรู้เท่าทันอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง ตำรวจและประเมินตนเองได้ตามความเป็นจริง ยอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเอง โดยรับรู้ว่าตนเป็นคนอารมณ์ดี เมื่ออารมณ์ดีก็จะทำสิ่งต่างๆ ได้ดี รับรู้ได้ว่าอะไรที่ทำให้ตนมีความสุข จึงส่งเสริมให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันเกิดความสามารถในการดำเนินชีวิตและแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้บรรลุผลสำเร็จ ตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการดูแลตนเองที่ดี มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner (1983 cited in Goleman, 1995: 42) ที่กล่าวว่า การตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองและสามารถแยกแยะจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้ จะนำไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสม

สมมติฐานที่ 2.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสามารถจัดการกับอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ ซึ่งการจัดการอารมณ์ของตนเองถือเป็นความสามารถอย่างหนึ่งของบุคคล เมื่ออารมณ์ไม่ดี ก็จะ

พยายามทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น มีวิธีการคลายเครียดรู้จักทำในสิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ วีรวัดน์ ปิ่นนิคามัย (2545: 35) ได้กล่าวว่าเป็นความสามารถของบุคคลที่สามารถจัดการอารมณ์ของตนเองได้ โดยเฉพาะวัยรุ่น หากมีการจัดการอารมณ์ตนเองอย่างเหมาะสม จะส่งผลให้มีการแสดงออกต่อตนเองในทางที่ดี และมีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น อีกทั้งยังสอดคล้องกับเทอดศักดิ์ เดชคง (2543: 18) ที่มีแนวคิดว่าถ้าบุคคลมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ที่ดี มีความสามารถในการจัดการอารมณ์ของตนเอง ก็จะมีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ชัดเจน สามารถแก้ไขความขัดแย้ง ความคับข้องใจ และหาทางแก้ปัญหาอย่างมีหลักเกณฑ์

สมมติฐานที่ 2.3 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย โดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักสร้างความคาดหวังและให้กำลังใจตนเอง มองโลกในแง่ดี โดยเข้าใจว่าทุกคนมีโอกาสทำผิดพลาดได้ คิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ตนเข้มแข็ง คิดว่าไม่มีอะไรเกินความสามารถหากเรามีความพยายาม เผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้อย่างไม่ย่อท้อ โดยเชื่อมั่นว่าเมื่อมีปัญหาก็จะสามารถแก้ปัญหาได้ พยายามหาวิธีแก้ปัญหาและปรับปรุงเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ โดยที่มีความพยายามมากขึ้นเมื่อรู้ว่าผลการเรียนของตนเองไม่ค่อยดีซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการดูแลตนเองที่ดี มีพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ดี สอดคล้องกับ Gardner (1983 cited in Goleman, 1995: 43) ที่กล่าวว่า การรับรู้ในตนเองกับพฤติกรรมของบุคคลมีความสัมพันธ์กัน คือ การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งได้นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการคือ การรับรู้ความสามารถในตนเอง และการคาดหวังผลที่ได้รับ หลังจากการกระทำพฤติกรรมนั้น แสดงให้เห็นว่า การคาดหวังและการสร้างแรงจูงใจที่ดีมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ จะเห็นได้ว่าความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการสร้างแรงจูงใจของตนเองอยู่ในระดับสูง และส่งผลต่อการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงเช่นกัน

สมมติฐานที่ 2.4 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นเองสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักและเข้าใจในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น สามารถแปลความหมายของอารมณ์ความรู้สึกและการแสดงออกของผู้อื่น โดยเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อตน สามารถสังเกตได้เมื่อคนใกล้ชิดมีอารมณ์เปลี่ยนแปลง รู้ว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไร โดยการสังเกตน้ำเสียงของเขา เมื่อเห็นท่าทางที่บุคคลอื่นแสดงออกมา ก็สามารถรับรู้ความรู้สึกของบุคคลนั้นได้ ยอมรับได้ว่าคนอื่นก็อาจมีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำของตน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โดยยอมรับว่าสิ่งที่ผู้อื่นทำซึ่งอาจต่างจากสิ่งที่ตนคิด แม้จะมีภาระที่ต้องทำก็ยินดีรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นที่ต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นที่ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2545: 34-37) ที่กล่าวว่า เมื่อเรารับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นก็จะช่วยให้เข้าใจชีวิตของตนเองและผู้อื่น โดยศึกษาทำความเข้าใจตนเอง ด้วยการมองเข้าไปในตนก่อนทำความเข้าใจผู้อื่น เมื่อเข้าใจตนเองและผู้อื่นแล้ว จึงมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ทำให้มีความสุขด้วยความเข้าใจกัน

สมมติฐานที่ 2.5 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นเองสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันได้มาทำกิจกรรมร่วมกัน ได้มีการทำงานร่วมกับผู้อื่น เกิดการเรียนรู้การทำงานเป็นทีม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความสามารถในการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา รู้จักประนีประนอม ไกล่เกลี่ย พยายามให้กำลังใจและพูดในทางที่ดี โน้มน้าวความคิดเห็นของบุคคลอื่น

อย่างนุ่มนวลและได้ผล ทำให้เกิดความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจในการปฏิบัติภารกิจให้บรรลุเป้าหมาย ทำให้สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีทักษะทางสังคมที่ดี รับรู้ว่าคุณเองเป็นที่ต้องการของสังคม และตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายทั้งต่อตนเอง และต่อผู้อื่นที่ดี สอดคล้องกับ เทอดศักดิ์ เดชคง (2542: 13) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อบุคคลรู้จักพูดด้วยถ้อยคำไพเราะเพื่อรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น มักจะมีความเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเป็นพื้นฐาน และเมื่อเห็นผู้อื่นเดือดร้อนก็อยากเข้าไปช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ใส่ใจผู้อื่น เข้าใจและยอมรับผู้อื่นและการแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสม

สมมติฐานที่ 3 สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่มีระดับสัมพันธภาพในครอบครัวสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากครอบครัวของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัว คลอบคลุมด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว และด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ เช่น การที่สมาชิกในครอบครัวแสดงออกถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อกัน มีการทำกิจกรรมร่วมกันและมีเวลาอยู่ด้วยกันในเวลว่าง สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนปฏิบัติตนได้สอดคล้องกับบทบาทและหน้าที่ของตนเอง มีการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริกุล อิศรานุรักษ์ และคณะ (2546: 23-26) ที่กล่าวว่า สัมพันธภาพจะดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น การแสดงออกซึ่งความรักใคร่ผูกพัน การใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว การติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว การรับรู้บทบาทและหน้าที่ของตนเอง การแก้ปัญหาาร่วมกัน รวมทั้งพิจารณาถึงความขัดแย้งในครอบครัวว่ามีหรือไม่ ทั้งนี้ถ้าวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี จะมีการปรับตัวดี แต่ถ้าวัยรุ่นมีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี ก็จะปรับตัวไม่ดีไปด้วย เนื่องจากสภาพบ้านที่อบอุ่นภายในบ้านมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างบิดามารดาและบุตร ทำให้บุตรสามารถปรับตัวได้ และเข้าสังคมได้โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ

ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับสுகุมล วิภาวีพลกุล (2543: 14) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่ดีของบุคคลในครอบครัวเป็นปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ที่มีความคิดฆ่าตัวตาย เกิดกำลังใจที่จะมีชีวิตต่อ ในทางตรงกันข้ามหากได้รับการปฏิเสธหรือความรังเกียจจากครอบครัว ก็เป็นเหตุปัจจัยให้เกิดความคิดฆ่าตัวตายได้ ทั้งนี้ได้สอดคล้องกับการศึกษาของกันธรัตน์ ยอดพิชัย (2549: 144-146) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัว ความฉลาดทางอารมณ์กับความเครียดของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้แก่ด้านบทบาทและหน้าที่ของครอบครัว ด้านความผูกพัน รักใคร่ สามัคคีในครอบครัว ด้านการสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความเครียด อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของ สุวิมล อุไกรษา (2552: 151-153) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค และพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวโดยมีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 3.1 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึงสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการที่พ่อแม่แสดงออกถึงพฤติกรรมที่แสดงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อบุตร เช่น การช่วยเหลือคลอบคลอปัญหาต่างๆ การให้ความเป็นกันเองกับลูก เห็นอกเห็นใจ เป็นห่วงเป็นใย พร้อมทั้งจะช่วยเหลือแบ่งเบาความทุกข์ของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ทอดทิ้งกัน ก็จะทำให้สมาชิกรู้สึกถึงความผูกพันทางอารมณ์ที่ทำให้รู้สึกว่าตนเองได้รับความรัก ความห่วงใยจากครอบครัว เมื่อสภาพบ้านที่อบอุ่นภายในบ้านมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างพ่อแม่และลูก ก็จะทำให้ลูกสามารถปรับตัวได้ และเข้าสังคมได้โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ แต่ถ้าครอบครัวที่ไม่แสดงความรู้สึกทางบวกอย่างเพียงพอ เช่น ไม่แสดงความรักใคร่เอ็นดูในระหว่างพ่อ-แม่-ลูก หรือพี่น้อง ทำให้บุคคลไม่รู้สึกว่าเป็นที่รักและต้องการจากใคร จะเป็นปัจจัยให้บุคคลพยายามฆ่าตัวตายได้ (อุมาพร

ตรังคสมบัติ, 2544: 270) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมพงษ์ ธนัญญา (2540: 203) ที่กล่าวว่า การสร้างความรักและความอบอุ่นในครอบครัวจะเป็นเสมือนภูมิคุ้มกันให้สถาบันครอบครัว เข้มแข็ง และจะเป็นพื้นฐานที่ดีที่สุดสำหรับการสร้างความมั่นคงให้กับสังคมในที่สุด ซึ่งการส่งเสริม สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว เริ่มต้นจากการสร้างความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจภายใน ครอบครัว ปลูกฝังให้มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ดี เพื่อจะได้มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ดีและถูกต้อง รวมทั้ง มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อไม่สร้างปัญหาให้กับตนเอง ครอบครัว และสังคม และมีส่วนร่วม ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

สมมติฐานที่ 3.2 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของ สมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการ ป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตาม ไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการที่สมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรม ร่วมกัน มีเวลาอยู่ร่วมกัน และการที่สมาชิกในครอบครัวได้ไปพักผ่อนหย่อนใจร่วมกัน ก็มีผลทำให้สมาชิกมีความสนิทสนมใกล้ชิดกันแสดงความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกัน สมาชิกในครอบครัวเอาใจ ใส่สารทุกข์สุขดิบกันและกัน มีโอกาสคุยกันหรือทำความเข้าใจกันมากขึ้น สอดคล้องกับ แนวคิด ของ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2519: 166-171) มีความเห็นว่า การพักผ่อนหย่อนใจร่วมกันของสมาชิกใน ครอบครัว จะทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสนิทสนมกันมากขึ้น ซึ่งกระทำได้หลายวิธีคือ การเล่นกีฬา การรับประทานอาหารร่วมกัน การทัศนจร เล่นดนตรี หรือทำงานอดิเรกด้วยกัน เป็นต้น และข้อสำคัญคือสมาชิกทุกคนในครอบครัวจะต้องได้รับความสุขจากการพักผ่อนหย่อนใจ นั้นด้วย

สมมติฐานที่ 3.3 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม ของสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากสมาชิกในครอบครัวมีการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม เช่น พ่อแม่มีหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตร บุตรต้องเคารพและเชื่อฟังพ่อแม่ และตั้งใจเรียนหนังสือ ก็จะเกิดการยอมรับกันและกัน สมาชิกในครอบครัวจึงช่วยกันสอดส่องดูแลกันและกัน มีการป้องกันความเสี่ยงที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ อูมาพร ตรังคสมบัติ (2544: 270-271) ที่กล่าวว่า ถ้าการปฏิบัติตามบทบาทของสมาชิกแต่ละคนมีความบกพร่อง โดยเฉพาะพ่อแม่ไม่สามารถทำหน้าที่ดูแลลูกได้ เช่น พ่อแม่ป่วยทางจิต หรือติดสารเสพติด เป็นต้น ก็จะเป็นปัจจัยให้บุคคลพยายามฆ่าตัวตาย ส่วนสุรพล พะยอมแย้ม (2548: 201) เสนอความคิดเห็นว่าสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนควรเข้าใจถึงบทบาทและภาระหน้าที่ของตนอย่างชัดเจน และปฏิบัติหน้าที่เหล่านั้นให้ดีที่สุด สัมพันธภาพและความสุขในครอบครัวจึงจะเกิดขึ้น ซึ่งก็จะเป็นผลให้สมาชิกในครอบครัวได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง มีโอกาสรับรู้ตนเองในด้านดี เห็นคุณค่าในตนเอง และมีความภาคภูมิใจในตนเอง ในทางตรงกันข้ามเมื่อผู้หนึ่งผู้ใดในครอบครัวไม่ปฏิบัติหน้าที่ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทบาทของตน ครอบครัวนั้นก็就会产生ปัญหาขึ้น

สมมติฐานที่ 3.4 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึง สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆสูง จะมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายสูงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการที่สมาชิกในครอบครัวมีการสื่อสาร พูดคุย ทำให้รู้ถึงสภาวะทุกข์สุขดิบและปัญหาของแต่ละคน มีการ แสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ปรึกษาปัญหาและทางออกที่เหมาะสม ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับคนในครอบครัว ก็

จะได้รับการใส่ใจ และทุกฝ่ายพร้อมที่จะหาทางออกร่วมกัน ทำให้สามารถเผชิญกับปัญหาต่างๆ อย่างมีสติและหาทางออกที่เหมาะสมได้ สอดคล้องกับ กิตติพัฒน์ นนทปัทมะคุลย์ (2530: 37) ที่เห็นว่าครอบครัวที่มีคุณภาพมักจะมีวิธีการที่ดีในการแก้ไขปัญหาหรือกู่สถานการณ์ที่วิกฤติให้ กลับคืนสู่สภาพที่ดีเช่นเดิม ทุกคนในครอบครัวจะร่วมกันต่อสู้กับปัญหา ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมกันคลี่คลายปัญหา ส่วนอุมาพร ตรังคสมบัติ (2544: 270) ได้กล่าวว่าถ้าบางครอบครัวที่ไม่มีการสื่อสาร ไม่พูดคุยกะปรึภษาระหว่างกัน ก็อาจจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความเล็งต่อกรมาตัวตาย ได้ อีกทั้งนวลศิริ เปาโรหิตย์ (2550: 99) ยังมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การแก้ปัญหาใน ครอบครัว จะต้องกระทำกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวนั้น มิใช่แค่เฉพาะคนใดคนหนึ่งเท่านั้น เพราะเรื่องที่เกิดกับสมาชิกคนหนึ่ง ย่อมมีผลกระทบต่อสมาชิกทุกคนในครอบครัวนั้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางอารมณ์ ระดับสัมพันธภาพในครอบครัว และระดับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นรุ่นฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต ในช่วงเดือน มกราคม 2552 – ธันวาคม 2553 จำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 1,839 คน (สำรวจข้อมูล ณ วันที่ 29 ธันวาคม 2553) โดยกลุ่มตัวอย่างคือ สมาชิกโครงการทูบินัมเบอร์วัน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยการจับสลากรายชื่อ จำนวน 318 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 4 ส่วน คือ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลเป็นแบบเลือกตอบและเติมข้อความ แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว และแบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยง

ต่อการฆ่าตัวตาย ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบบสอบถามทั้งหมดได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองใช้กับสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยวิธีการทางสถิติ แล้วนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 318 คน นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และนำข้อมูลมาคำนวณ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวน ค่า t-test ค่า F-test และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สรุปได้ดังนี้คือ

1. เพศ พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 50.9 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.1

2 อายุ พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 14-16 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.6 รองลงมา มีอายุ 10-13 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.8 และน้อยที่สุดคือมีอายุ 17-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.6 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 15.21 ปี

3. ระดับการศึกษา พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 40.6 รองลงมา ศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 34.0 ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 12.8 และน้อยที่สุด คือ ศึกษาในระดับอนุปริญญา / ปวส./ ปริญญาตรี คิดรวมเป็นร้อยละ 12.6

4. สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 71.1 รองลงมา แยกกันอยู่/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 22.7 และน้อยที่สุด คือ บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / บิดาและมารดาเสียชีวิต คิดรวมเป็นร้อยละ 6.2

5. จำนวนพี่น้อง พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้องในครอบครัว 2 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 รองลงมา มีพี่น้องในครอบครัว 3 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.3 และน้อยที่สุด คือ มีพี่น้องในครอบครัว 1 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8

6. ลำดับการเกิด พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบุตรคนเล็ก คิดเป็นร้อยละ 33.7 รองลงมา เป็นบุตรคนโต คิดเป็นร้อยละ 29.9 และเป็นบุตรคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 24.8 ส่วนน้อยที่สุดคือ เป็นบุตรคนกลาง ร้อยละ 11.6

7. การพักอาศัย พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 69.2 รองลงมา พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 16.7 และน้อยที่สุดคือ พักอยู่ร่วมกับญาติ คิดเป็นร้อยละ 14.1

8. ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมศิลปะ คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมา เข้าร่วมกิจกรรมดนตรี คิดเป็นร้อยละ 19.8 กิจกรรมภาษา คิดเป็นร้อยละ 16.1 และน้อยที่สุด กิจกรรมกีฬา คิดเป็นร้อยละ 13.1

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลความฉลาดทางอารมณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความฉลาดทางอารมณ์ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏพบว่า

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลสัมพันธภาพในครอบครัว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน พบว่าสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84) เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏพบว่า

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน พบว่าสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72) เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏพบว่า

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเอง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71)

สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย สรุปได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน แบ่งเป็นสมมติฐานย่อย คือ

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีเพศแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีอายุแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อย่างไรก็ตาม เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1.8 สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายแตกต่างกัน

จากผลการทดสอบพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมแตกต่างกัน มีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และแยกเป็นสมมติฐานย่อย คือ

สมมติฐานที่ 2.1 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2.2 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2.3 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2.4 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2.5 ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแยกเป็นสมมติฐานย่อย คือ

สมมติฐานที่ 3.1 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3.2 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3.3 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3.4 สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน

จากผลการทดสอบ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิก โครงการทูปีนัมเบอร์วัน โดยภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาราย

ด้าน พบว่าสัมพันธ์ภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันรายด้านทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 35 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความแตกต่างของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	
	ไม่แตกต่าง	แตกต่าง
- เพศ	✓	
- อายุ	✓	
- ระดับการศึกษา	✓	
- สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา	✓	
- จำนวนพี่น้อง	✓	
- ลำดับการเกิด	✓	
- การพักอาศัย	✓	
- ประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วม	✓	
ตัวแปร	ความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	
	มี	ไม่มี
- ความฉลาดทางอารมณ์โดยภาพรวม	✓	
- ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง	✓	
- ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการบริหารจัดการอารมณ์ของตนเอง	✓	
- ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง	✓	
- ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการรับรู้และเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น	✓	
- ความฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น	✓	

ตารางที่ 35 (ต่อ)

ตัวแปร	ความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	
	มี	ไม่มี
- สัมพันธภาพในครอบครัวโดยภาพรวม	✓	
- สัมพันธภาพในครอบครัวการแสดงออกซึ่งความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน	✓	
- สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการใช้เวลาในการทำ กิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว	✓	
- สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการปฏิบัติตามบทบาท หน้าที่ที่เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว	✓	
- สัมพันธภาพในครอบครัวด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ	✓	

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีความมั่นใจในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง โดยสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันจะรู้สึกขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อต้องพูดในที่สาธารณะหรือต่อหน้าผู้อื่น ก็จะตื่นเต้นและไม่รู้วิธีที่จะทำให้หายตื่นเต้น ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างให้เกิดความมั่นใจในระดับที่สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติ ไว้ดังต่อไปนี้

1.1 พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ สามารถส่งเสริมให้เยาวชนมีความฉลาดทางอารมณ์ เสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง โดยฝึกเป็นรายบุคคล อาจเริ่มจากการฝึกให้เยาวชนแสดงออกง่ายๆ เช่น ฝึกการยิ้มแย้มทักทายผู้อื่น การสบตา การเรียกชื่อ การพูดคุย การกล่าวคำชมเชย ขอโทษ ขอบคุณ การเผยความรู้สึก การควบคุมอารมณ์โกรธ การแสดงความสนใจรับฟัง การเอื้ออาทร การช่วยเหลือคนอื่น เป็นต้น

1.2 โครงการทูปีนัมเบอร์วัน ควรให้ความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เสริมสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันอย่างต่อเนื่อง เช่น กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มสนทนา การละลายพฤติกรรม การแสดงละคร การสวมบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการที่ให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันรู้จักตัวเอง เข้าใจตัวเอง รู้ว่าตัวเองมีจุดดี จุดด้อย ตรงไหน ยอมรับความสามารถของตนเองว่าบางอย่างตัวเองทำได้ดี บางอย่างก็มีข้อจำกัดทำไม่ได้ หรืออาจหาโอกาสให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ได้แสดงความสามารถในที่สาธารณะดูบ้าง ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้นได้ เพราะเป็นสิ่งที่คนทั่วไปให้การยอมรับ ซึ่งน่าจะมีส่วนช่วยให้ระดับความมั่นใจเพิ่มสูงขึ้น

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมอยู่ร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง เพื่อช่วยให้ครอบครัวตระหนักถึงการใช้เวลาว่างทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้

2.1 โครงการทูปีนัมเบอร์วัน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีส่วนร่วมในการณรงค์ให้ครอบครัวของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันตระหนักถึงความสำคัญของการเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีในครอบครัว ส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เวลาว่างในการอยู่กับครอบครัวเพิ่มมาก

ขึ้น เช่น ส่งเสริมให้รับประทานข้าวพร้อมหน้ากัน คู่โทรทัศน์ด้วยกัน มีงานอดิเรกทำร่วมกัน ออกกำลังกายร่วมกัน มีเวลาว่างในวันหยุดก็ไปเที่ยว หรือไปเยี่ยมญาติพี่น้องด้วยกันในเทศกาลสำคัญๆ เช่นเทศกาลสงกรานต์ ปีใหม่ เข้าพรรษา เป็นต้น เพื่อเสริมสร้างความรัก ความผูกพัน ความเข้าใจ อันดีในครอบครัว

2.2 ควรส่งเสริมการจัดรายการวิทยุ โทรทัศน์ที่ให้ความสำคัญกับครอบครัว เช่น รายการหลานปู่ย่า (เป็นรายการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างคนสองวัย คือ หลานอายุ 6-9 ปี กับ ปู่ย่าตายาย โดยผ่านการฝ่าฟันภารกิจเพื่อพิสูจน์ความรักความผูกพัน) รายอสังหาริมทรัพย์ (เป็นรายการส่งเสริมความสัมพันธ์ในครอบครัวทั้งพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้อง) เป็นต้น ทำให้เกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าของการสร้างสัมพันธ์ภาพในครอบครัวที่ดี นอกจากนี้อาจมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อทางโทรทัศน์เกี่ยวกับการส่งเสริมสัมพันธ์ภาพในครอบครัว หรือนำความรัก ความผูกพันในครอบครัวมาเป็นสื่อกลางในการโฆษณาต่างๆ เพื่อให้มีตัวอย่างครอบครัวดีๆ ในสังคมไทย

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า เมื่อสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันรู้สึกเครียด จะเข้ารับบริการแก้ปัญหาด้านสุขภาพจิต เช่น การเข้ารับบริการให้คำปรึกษา คະแนนอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางต่ำ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98) อีกทั้งยังมีสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันจำนวนมากถึงร้อยละ 34.3 ที่มีระดับความคิดเห็นว่า เมื่อเครียดจะเข้ารับบริการให้คำปรึกษาอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ดังนั้น ครูอาจารย์ นักจิตวิทยา ควรส่งเสริมให้เยาวชนมีทัศนคติที่ไม่รังเกียจหรืออายต่อการใช้บริการทางสุขภาพจิต ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางจิตเวช รู้จักขอความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น รู้จักหาที่ปรึกษาเมื่อยามมีปัญหา ไม่ควรเก็บปัญหานั้นไว้คนเดียว และหากจำเป็นควรเข้ารับบริการให้คำปรึกษาสุขภาพจิต จากศูนย์ให้คำปรึกษา ห้องแนะแนว หรือจิตแพทย์ เป็นต้น

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันร้อยละ 2.2 ที่มีความคิดเห็นว่า เมื่อเกิดปัญหาจะทำร้ายตนเอง ทั้งนี้เพื่อเฝ้าระวังไม่ให้สมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันเกิดความคิดที่จะแก้ปัญหาด้วยการทำร้ายตัวเองหรือกระทำการต่างๆ ด้วยอารมณ์หุนหันพลันแล่น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้

4.1 นักจิตวิทยา โครงการทูบีนัมเบอร์วันควรติดตามดูแลพฤติกรรม และเฝ้าระวังสมาชิกโครงการทูบีนัมเบอร์วันกลุ่มเสี่ยงมิให้มีความคิดที่จะทำร้ายตนเอง โดยให้การดูแลสภาพจิตใจ

อย่างใกล้ชิด เสริมสร้างกำลังใจ กระตุ้นให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันตระหนักถึงความมีคุณค่าในตนเอง ซึ่งอาจส่งเสริมให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันกลุ่มเสี่ยงเข้าร่วมกิจกรรมที่ตรงกับความสนใจของตน เช่น การวาดภาพ การทำงานประดิษฐ์ การเต้น การร้องเพลง การออกกำลังกาย หรือการมาทำกิจกรรมนอกหลักสูตรที่มีเรียนในโครงการทูปีนัมเบอร์วัน อาทิ กิจกรรมดนตรี ศิลปะ กีฬา เป็นต้น ทำให้สมาชิกในโครงการ มีความสามารถในการจัดการกับความเครียด รู้จักนำความคับข้องใจที่มี ระบายออกมาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมแทน รู้จักการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ทำให้สามารถจัดการความขัดแย้งและปัญหาต่างๆในชีวิตได้

4.2 ให้ความรู้ สร้างความตระหนักในการป้องกันความเสี่ยง โดยผ่านการให้ทำกิจกรรม หรือการให้เล่นบทบาทสมมติ เพื่อให้ตระหนักและจริงจังต่อการป้องกันตนเอง เห็นประโยชน์ของการป้องกัน และเห็นโทษหรือภัยจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เช่น การเก็บตัว การหนีออกจากบ้าน การทำร้ายตนเอง เป็นต้น จนใช้เป็นหลักในจิตใจที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้นๆ

5. จากผลการทดสอบสมมติฐานที่พบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีสถานภาพการครองคู่ของบิดามารดา ต่างกันมีการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่น โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน ซึ่งปรากฏพบว่า สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่มีบิดามารดาเสียชีวิต มีคะแนนเฉลี่ยของการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายด้านต่อผู้อื่นน้อยกว่ากลุ่มที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน และแยกกันอยู่/หย่าร้าง ดังนั้นเพื่อเสริมสร้างความรู้สึที่ดีและทัศนคติในด้านบวกในการใช้ชีวิต ให้กับสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันกลุ่มที่บิดามารดาเสียชีวิต ให้มีพื้นฐานจิตใจเข้มแข็ง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีทักษะทางสังคม รู้จักที่จะให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือที่ดีต่อผู้อื่น ถึงแม้ว่าสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันกลุ่มนี้จะไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาโดยตรง ดังนั้น นักจิตวิทยาโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ควรมีส่วนร่วมในการเสริมสร้างกำลังใจ กระตุ้นให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันตระหนักถึงความมีคุณค่าในตนเอง เพิ่มพูนทักษะทางสังคม ในเรื่องการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนคนอื่นได้ โดยใช้กิจกรรมที่มีในคู่มือการจัดกิจกรรมฝึกคิดแก้ปัญหาพัฒนา EQ ชุด ปรับตัวปรับใจ ตามวัยสด เช่น กิจกรรมคุณค่าแห่งตน กิจกรรมเปิดโลกใหม่ด้วยใจตน เป็นต้น กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน ได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน จึงทำให้เกิดการเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานเป็นทีมและช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ซึ่งก็จะมีส่วนในการพัฒนาพื้นฐานจิตใจที่ดีในการดูแลป้องกันตนเองและผู้อื่นให้พ้นจากพฤติกรรมเสี่ยง น่าจะช่วยให้สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านต่อผู้อื่นที่สูงขึ้นได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้คือ

1. เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน สาขาฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต เพียงแห่งเดียว ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีขอบเขตจำกัด จึงควรมีการศึกษากับสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นทั้ง 4 สาขาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรือสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันสังกัดชมรมในโรงเรียน เป็นต้น ซึ่งจะทำให้มีการพัฒนาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆที่อาจมีความสัมพันธ์กับ ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันการฆ่าตัวตาย เช่น รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ทักษะคิดต่อการทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร ความรักและความสัมพันธ์ในวัยเรียน ความเครียด บุคลิกภาพ และการเข้ารับบริการแก้ปัญหาสุขภาพจิตของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน เป็นต้น
3. ควรทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม โดยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพควบคู่ด้วย โดยใช้เครื่องมือและเทคนิคในการรวบรวมข้อมูลแบบอื่นๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกต การสนทนากลุ่ม ประกอบการใช้แบบสอบถามเพราะจะทำให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการนำไปวางแผนช่วยเหลือสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วันที่อาจจะอยู่ในกลุ่มเสี่ยง
4. ควรทำการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง โดยการสร้างโปรแกรมศึกษาส่งเสริมการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ในกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำ

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. 2539. รายงานผลการสำรวจข้อมูลโครงการส่งเสริมสวัสดิการสังคมระดับครัวเรือนทั่วประเทศ. กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.

กรมสุขภาพจิต. 2543ก. สุขภาพจิตดีด้วยอีคิว. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการประจำปี. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดสท็อป.

_____. 2543ข. อีคิว: ความฉลาดทางอารมณ์. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.

_____. 2546. วัยรุ่นกับการฆ่าตัวตาย (Online). <http://www.saf.mut.ac.th/pages/psychology/Suicide.htm>, 13 ธันวาคม 2553.

_____. 2547. อีคิว: ความฉลาดทางอารมณ์. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.

_____. 2548ก. คู่มือจัดตั้งศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.

_____. 2548ข. คู่มือความฉลาดทางอารมณ์. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.

_____. 2553. สถิติการฆ่าตัวตายประเทศไทย (Online). <http://www.suicidethai.com>, 14 ธันวาคม 2553.

ก่อ สวัสดิพานิชย์. 2519. ความสัมพันธ์ในครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

คันธารัตน์ ยอดพิชัย. 2549. ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัว ความฉลาดทางอารมณ์กับความเครียดของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จันทร์แจ่ม ศิริมงคล. 2548. การส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหาการฆ่าตัวตายในชุมชนตำบลแม่ช้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จิราพร ชมพิกุล, ปราณี สุทธิสุคนธ์, เกรียงศักดิ์ ชื้อล้อม และคุณิ คำมี. 2552. รายงานการวิจัยสัมพันธภาพในครอบครัวไทย. สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล.

จันทน์ อติวัฒน์สิทธิ์, เฉลียว ฤกษ์รุจิพิมล, ประไพร์ วิริยะสมบูรณ์, เสาวคนธ์ สุดสว่าง, สุดา ภิรมย์แก้ว และสุรพันธ์ เพชรธาภา. 2552. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชรินทร์ ลิ้มสนธิกุล. 2552. “การฆ่าตัวตายสำเร็จของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2551 [ปฏิทินกะ]”. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย 17: 52-54.

ณัฐวดี สุวรรณช่าง. 2547. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความฉลาดทางอารมณ์ และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทัศนีย์ ศรีจันทร์ และ รุ่งระวี แก้วดี. 2549. “โครงการพัฒนารูปแบบการป้องกันปัญหาการฆ่าตัวตายของกลุ่มวัยรุ่นในสถานศึกษาจังหวัดลำปาง ปี 2548”. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย 14: (1) :24-31.

เทอดศักดิ์ เดชคง. 2544. จากความฉลาดทางอารมณ์สู่สติและปัญญา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน.

นางพาง ลิ้มสุวรรณ. 2546. **ธรรมชาติจิตใจของวัยรุ่น** (Online). <http://202.129.0.133/createweb/00000/00000-1755.html>. 20 สิงหาคม 2554.

นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2550. **จิตวิทยาชีวิตครอบครัว**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ 108 สูดยอคไอเดีย.

นิตยา คชภักดี. 2545. “Family participation in pediatric intensive care unit”. **เวชบำบัดวิกฤตในเด็ก**. กรุงเทพมหานคร: ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.

นیرา พรเดชะวงศ์. 2538. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วยโรงพยาบาลสังกัด กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์มหาบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บั้งอร เทพเทียน และคณะ. 2550. **โครงการสำรวจสภาพ ครอบครัวตามตัวชี้วัดสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง**. นครปฐม: สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล.

บัวลอย นนทะน้า. 2545. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพยายามฆ่าตัวตาย : กรณีศึกษาจังหวัดนครสวรรค์**. กรุงเทพมหานคร: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. ที่ประชุมวิชาการกรมสุขภาพจิตนานาชาติ ครั้งที่ 8 ประจำปี 2545 สุขภาพจิตกับยาเสพติด: 129-130.

บุญชัย นวมงคลวัฒนา และ ตติยา ทุมเสน. 2552. “สภาพจิตสังคมในเยาวชนสมาชิก To Be Number One” **วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย** 17 (3): 145-155.

บุญธรรม กิจปรีดาสุทธิ. 2543. **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เจริญผล.

ประชิด สุขอนันต์. 2544. **ปัจจัยส่วนบุคคลและสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับความสุขและพฤติกรรมฆ่าตัวตายในนักเรียนมัธยมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ประเวช ตันติพิวัฒนสกุล และ สุรสิงห์ วิศรุตรัตน์. 2542. **การฆ่าตัวตาย: การสอบสวนหาสาเหตุ และการป้องกัน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์พัฒนาวิชาการการปรึกษาเรื่อง เอดส์ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2543. **คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับ EQ. รวมบทความทางวิชาการ EQ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เคสทีโอ.

พัชรี คำธิตา. 2548. **แนวทางการช่วยเหลือผู้มีภาวะซึมเศร้าและเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย**. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการสุขภาพจิตนานาชาติ ครั้งที่ 4, กรุงเทพมหานคร: 184.

ภัทรา สง่า. 2547. **สถานภาพครอบครัวศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล. 2553. **หลักการสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว (Online)**. www.si.mahidol.ac.th. 20 สิงหาคม 2554.

ภาวินี เสาะสืบ. ม.ป.ป. **แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับครอบครัว (Online)**. www.bcnsurin.ac.th/~teacher/link.php?id=27&goto=data/~, 1 สิงหาคม 2554.

มนตรี นามมงคล, วรธนีย์ เตชะสุข, อัจฉนา เชาวน์ประยูร, เหวินเจา ชุติมา และ ชาตรี ศรีरणษ์. 2542. **รายงานการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเครียด ความคิดอยากฆ่าตัวตาย และความคิดอยากฆ่าผู้อื่นของข้าราชการในจังหวัดเชียงใหม่**. เชียงใหม่: ศูนย์สุขภาพจิต 2 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

มานิช หล่อตระกูลและปราโมทย์ สุกนิษฐ์. 2548. **จิตเวชศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: โรงพยาบาลรามาธิบดี.

รจนา คงกาลับ. 2550. ปัจจัยส่วนบุคคลและสัมพันธภาพในครอบครัวกับคุณภาพชีวิตของ
นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1 จังหวัด
ชลบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนสังคมศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2538. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2538 . พิมพ์ครั้งที่5.
กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2549. พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

วรรณภา สารโงจน์. 2551. อิทธิพลของการทำหน้าที่ครอบครัว ความฉลาดทางอารมณ์
และการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมกรช่วยเหลือของวัยรุ่นจิตอาสา:
กรณีศึกษาในโรงพยาบาลชุมชนจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขา
จิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. 2545. เซาวันอารมณ์ (EQ): ดัชนีวัดความสุขและความสำเร็จของชีวิต.
กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด.

ศิริกุล อิศรานุรักษ์. 2546. “สัมพันธภาพในครอบครัว การยอมรับจากเพื่อนกับการเห็นคุณค่าใน
ตนเอง ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น”. วารสารสาธารณสุขศาสตร์ 32 (2) : 129-139.

ศุภรัตน์ เอกอัศวิน. 2547. “การพยายามฆ่าตัวตายซ้ำในวัยรุ่นที่แผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลจิต
เวช”. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย 12 (1): 40-47.

สมพงษ์ ธนัญญา. 2540. “ประมวลประเด็นแนวคิดการเสริมสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว”.
สถาบันครอบครัว: มุมมองของนักสวัสดิการสังคม. กรุงเทพมหานคร: J.PRINT.

สมภพ เรื่องตระกูล. 2543. โรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตาย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้ว
การพิมพ์.

- สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว. 2548. รายงานสถานการณ์ครอบครัว มิติแห่งการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว.
- สุกมล วิภาวิพลกุล. 2543. **คู่มือ counselor เรื่องการช่วยเหลือผู้มีแนวโน้มฆ่าตัวตาย**. นนทบุรี: ฝ่ายโรคเอดส์และการปรึกษา โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต.
- สุนันทิพย์ จิตสว่าง. 2551. **แนวคิดฆ่าตัวตาย** (Online). www.polsci.chula.ac.th. 13 ธันวาคม 2553.
- สุวิมล อุไกรยา. 2552. **ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว ความสามารถในการฟื้นฟูเอาตัวรอด และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคุณธรรมศาสตร์ศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรพล พยอมเข้ม. 2548. **จิตวิทยาสัมพันธภาพ**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทบางกอก-คอมเทค อินเทอร์เน็ต จำกัด.
- สุริยเดว ทรีปาตี. 2551. “**พัฒนาการและการปรับตัวในวัยรุ่น** (Online)”. www.dekplus.org, 15 มิถุนายน 2554.
- แสงอุษา โลงนานนท์ และ กฤษณ์ รุยาพร. 2543. **EQ with Thai SMILE: การบริหารอารมณ์ด้วยรอยยิ้มแบบไทยๆ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: มิตรนราการพิมพ์.
- อภิชัย มงคลและคณะ. 2548. **รายงานการประเมินผลโครงการป้องกันการฆ่าตัวตายปีงบประมาณ พ.ศ.2547**. โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. 2544. **จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.

- BarOn, R. 1997. **BarOn Emotional Quotient Inventory: A Measure of Emotional Intelligence (Technical Manual)**. Toronto: Multi-health System. อ้างใน กรมสุขภาพจิต. 2543ข. อีคิว : ความฉลาดทางอารมณ์. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.
- Beck, A.T, R. A. Steer and W.F. Ranieri. 1988. "Scale for suicide ideation: psychosometric Properties of self report version." **Journal of clinical Psychology**. 44 (1): 499-505.
- Chee, N. 2549. "การป้องกันการฆ่าตัวตาย : ในมุมมองจากออสเตรเลีย". **วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย** 51 (1): 3 – 10.
- Cleary, K. M. 2002. **Risk factors for completed adolescent suicide: Implications for prevention**. Pacific Graduate School of Psychology. Professional Psychology: Research and Practice, 35 (1), 90-96.
- Durkheim, E. 1897. **Suicide: A Study in Sociology**. London: Routledge. อ้างใน ราชบัณฑิตยสถาน. 2549. **พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- Faberow, N. L. 1980. **The many Faces of suicide**. New York: McGraw-Hill.
- Giddens, D. 1978. **A. Durkheim**. London: Fontana Modern Masters.
- Goleman, D. 1995. **Emotional Intelligence**. New York: Bantam Books. Cited H. Gardner.1983. **Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences**. New York:Basic Books.
- _____. 1998. **Working with Emotional Intelligence**. New York: Bantam Books. อ้างใน กรมสุขภาพจิต. 2543ข. อีคิว : ความฉลาดทางอารมณ์. นนทบุรี: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต.

- Salovey, P. and J. D. Mayer. 1990. **Emotional Intelligence, Imagination, Cognition and Personality**. 9: 185-211. อ้างใน วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. 2545. **เขาวน่อารมณ (EQ): ดัชนีวัดความสุขและความสำเร็จของชีวิต**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด.
- Salovey, P. and J. D. Mayer. 1997. **Emotional Development and Emotional Intelligence: Education Implication**. New York:Basic Book. อ้างใน วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. 2545. **เขาวน่อารมณ (EQ): ดัชนีวัดความสุขและความสำเร็จของชีวิต**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด.
- Stengel, E. 1969. **Suicide And Attemped Suicide**. Middlesex: Penquin Books Vacarolis , E.M.(2002). **Foundations of psychiatric mental health nursing: a clinical approach**. 4th ed. New York: W.B Saunders.
- Stephen , J. B. 1989. **Family Interaction**. New York: Macmillan Publishing.
- Wang, W.L. 2000. **Family and personal factors influencing adolescent suicide risk behaviors**. University of New Hampshire, Manchester.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
ในการตรวจเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. พันตรีหญิง ดร.พนมพร พุ่มจันทร์ อาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. คุณชนิดา ชนินทยุทวงศ์ นักวิชาการสาธารณสุข 9 เชี่ยวชาญ
(ด้านจิตวิทยา) สถาบันราชานุกูล
3. คุณรวีวรรณ ศรีสุชาติ นักสังคมสงเคราะห์ 8 กรมสุขภาพจิต

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัวและการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย
ของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ สัมพันธภาพในครอบครัว และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน เพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนป้องกัน และลดปัจจัยเสี่ยงของการฆ่าตัวตาย อีกทั้งยังเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิตให้แก่สมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

การวิจัยครั้งนี้จะไม่มีการระบุชื่อผู้ตอบ จะใช้ผลเพื่อการศึกษาในภาพรวมเท่านั้น ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาเยาวชนอย่างยิ่ง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามทุกข้อ เพราะถ้าเว้นข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามนั้นใช้ไม่ได้ ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

นางสาวสุชมาลย์ สมสุขเจริญ นิสิตปริญญาโท
สาขาพัฒนสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกโครงการทูปีนัมเบอร์วัน

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความหรือเติมคำลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ ปี (พิเศษเดือนทิ้ง)

3. ระดับการศึกษา

ไม่ได้รับการศึกษา ประถมศึกษา
 มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.
 อนุปริญญา / ปวส. ปริญญาตรี

4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง
 บิดาเสียชีวิต มารดาเสียชีวิต บิดาและมารดาเสียชีวิต

5. ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดา (รวมตัวท่าน) จำนวนทั้งหมด คน

6. ท่านเป็นบุตรลำดับที่ ของครอบครัว

7.การพักอาศัย

- อยู่ร่วมกับบิดาและมารดา อยู่ร่วมกับบิดาหรือมารดาฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่ง
- อยู่ร่วมกับผู้ปกครองหรือญาติ / พี่น้อง อื่นๆ

8. ประเภทของกิจกรรมที่เข้าร่วม

- ดนตรี กีฬา
- ภาษา ศิลปะ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์

คำชี้แจง โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ

ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน □ ทำข้อความในแต่ละข้อให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงหนึ่งคำตอบเท่านั้น

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง					
1. ฉันเป็นคนอารมณ์ดี					
2. ฉันรู้ตัวว่าเมื่อฉันหงุดหงิด ฉันจะทำสิ่งต่างๆ ได้ไม่ค่อยดี					
3. ฉันรู้ว่าอะไรที่ทำให้ฉันมีความสุข					
4. ฉันบอกได้ว่าอะไรที่ทำให้ฉันโกรธ					
5. ฉันมีความมั่นใจในตนเอง					
6. เมื่อฉันมีอารมณ์เปลี่ยนแปลง ฉันรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ					
7. เมื่อฉันรู้สึกเสียใจอย่างมาก ฉันอยากจะร้องไห้ออกมา					
8. เมื่อฉันอารมณ์ดี ฉันจะทำสิ่งต่างๆ ได้ดี					
ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง					
9. ฉันทำในสิ่งที่ฉันต้องการโดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน					
10. เมื่อฉันอารมณ์ไม่ดี ฉันพยายามทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น					
11. เมื่อฉันมีเรื่องไม่สบายใจฉันจะพูดระบายให้เพื่อนฟัง					

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อย ที่สุด	จริงน้อย	จริงปาน กลาง	จริงมาก	จริงมาก ที่สุด
12. เมื่อต้องพูดต่อหน้าคนอื่นฉันรู้วิธีที่ทำให้ หายตื่นเต้น					
13. เมื่อฉันผิดหวังฉันจะให้กำลังใจตัวเอง					
14. ถึงแม้ฉันทำงานบางอย่างไม่สำเร็จ ฉันก็ ไม่รู้สึกร้อทออย					
15. ฉันมองว่าอุปสรรคเป็นสิ่งที่ท้าทายทำให้ เราเก่งขึ้น					
ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง					
16. ฉันคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ฉันเข้มแข็ง					
17. ฉันเป็นคนชอบคิดอะไรที่แปลกใหม่					
18. ฉันคิดว่าไม่มีอะไรเกินความสามารถหาก เรามีความพยายาม					
19. ฉันเข้าใจว่าทุกคนมีโอกาสทำผิดพลาดได้					
20. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันเชื่อมั่นว่าจะสามารถ แก้ปัญหาเหล่านั้นได้					
21. ฉันมีความพยายามมากขึ้นเมื่อรู้ว่าผลการ เรียนของตนเองไม่ค่อยดี					
22. เมื่อฉันอยากได้ของบางอย่าง ฉันจะ พยายามเก็บเงินให้ครบเพื่อซื้อของด้วยตนเอง					
23. เมื่อเริ่มทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ฉันมักทำต่อไป จนสำเร็จ					
ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น					
24. ฉันสังเกตได้เมื่อคนใกล้ชิดมีอารมณ์ เปลี่ยนแปลง					
25. ฉันรู้ว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไร โดยการสังเกต น้ำเสียงของเขา					

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
26. เมื่อเห็นท่าทางที่บุคคลอื่นแสดงออกมา ฉันสามารถรับรู้ความรู้สึกของบุคคลนั้นได้					
27. ฉันยอมรับได้ว่าคนอื่นก็อาจมีเหตุผลที่จะไม่พอใจการกระทำของฉัน					
28. แม้จะมีภาระที่ต้องทำ ฉันก็ยินดีรับฟังความทุกข์ของผู้อื่นที่ต้องการความช่วยเหลือ					
29. ฉันให้ความสนใจกับผู้อื่นที่ฉันไม่รู้จัก					
30. ฉันยอมรับสิ่งที่ผู้อื่นทำซึ่งอาจต่างจากสิ่งที่ฉันคิด					
31. ฉันเห็นคุณค่าในน้ำใจที่ผู้อื่นมีต่อฉัน					
ด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น					
32. ฉันสามารถพูดชักชวนเพื่อนให้เข้ามาทำงานร่วมกันได้					
33. ฉันมีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่น					
34. ฉันช่วยให้เพื่อนรู้สึกดีขึ้นได้เมื่อเพื่อนรู้สึกไม่สบายใจ					
35. ฉันสามารถเกลี้ยกล่อมให้เพื่อนคืนดีกันได้					
36. เมื่อเพื่อนโกรธฉัน ฉันจะปรับความเข้าใจกับเพื่อนโดยเร็ว					
37. เมื่อไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น ฉันสามารถอธิบายเหตุผลให้เขายอมรับได้					
38. ฉันสามารถบอกความรู้สึกของฉันให้เพื่อนเข้าใจได้					
39. เมื่อเพื่อนรู้สึกท้อใจ ฉันจะพูดให้กำลังใจเพื่อน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ท้ายข้อความในแต่ละข้อให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงหนึ่งคำตอบเท่านั้น กรณีที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ข้อคำถามที่ถามถึงพ่อแม่ เปลี่ยนเป็นผู้ปกครอง

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้ออาทรต่อกัน					
1. สมาชิกในครอบครัวของเรามีความห่วงใยต่อกัน					
2. การกระทำของพ่อแม่แสดงให้เห็นรู้ว่าท่านรักฉัน					
3. พ่อแม่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของฉัน					
4. เมื่อฉันมีปัญหาเรื่องการเรียน พ่อแม่จะให้ความสนใจฉัน					
5. ครอบครัวของฉันพร้อมที่จะช่วยเหลือกันและกันยามเมื่อมีทุกข์					
ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว					
6. สมาชิกในครอบครัวของฉันรับประทานอาหารเช้าพร้อมหน้ากัน					
7. สมาชิกในครอบครัวของฉันดูโทรทัศน์ด้วยกัน					
8. หากมีเวลาหรือในวันหยุดสมาชิกในครอบครัวของฉันไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน					
9. สมาชิกในครอบครัวของฉันไปเยี่ยมญาติพี่น้องด้วยกัน					
10. สมาชิกในครอบครัวของฉันมีงานอดิเรกที่ต้องทำร่วมกัน เช่น เล่นกีฬา หรือเลี้ยงสัตว์เลี้ยงด้วยกัน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว (ต่อ)

สัมพันธภาพในครอบครัว	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อย ที่สุด	จริงน้อย	จริงปาน กลาง	จริงมาก	จริงมาก ที่สุด
ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม ของสมาชิกในครอบครัว					
11. พ่อแม่มักให้คำแนะนำสั่งสอนฉันด้วย เหตุผล					
12. พ่อแม่ของฉันอบรมสั่งสอนให้ฉันเข้าใจ กฎระเบียบของสังคม					
13. ฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบของครอบครัว อย่างเคร่งครัด					
14. ฉันเชื่อฟังพ่อแม่ของฉัน					
15. ฉันตั้งใจเรียนหนังสือ					
ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจใน เรื่องสำคัญต่างๆ					
16. เมื่อฉันมีปัญหาสมาชิกในครอบครัวของ ฉันมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่างๆด้วย					
17. เมื่อครอบครัวมีปัญหา สมาชิกใน ครอบครัวของฉันจะปรึกษาหารือกัน					
18. เมื่อฉันมีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน สมาชิกใน ครอบครัวของฉันจะมองหาทางออกของ ปัญหาที่เกิดขึ้น					
19. พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันแสดงความคิดเห็น อย่างอิสระ					
20. สมาชิกในครอบครัวของฉันมักจะพูดคุยกัน ในเรื่องการเรียนของฉัน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพียงหนึ่งคำตอบ

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ด้านตนเอง					
1. เมื่อฉันมีปัญหาเกิดขึ้นในชีวิต ฉันจะไม่อยู่เพียงลำพังคนเดียว					
2. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันสามารถหาคนที่ให้คำปรึกษาช่วยคิดแก้ไขปัญหาได้					
3. ฉันสามารถพูดคุยปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่หรือคนในครอบครัวได้					
4. ฉันใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา มากกว่าการใช้อารมณ์					
5. ฉันใช้สติคิดทบทวนยามที่ฉันมีปัญหา เพื่อให้ปัญหานั้นลุล่วงไปได้ด้วยตนเอง					
6. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันจะไม่แก้ปัญหาด้วยการทำร้ายตนเอง					
7. เมื่อฉันรู้สึกเครียด ฉันมักจะหากิจกรรมทำเพื่อผ่อนคลาย เช่น ออกกำลังกาย เป็นต้น					
8. หากฉันมีการดำเนินชีวิตผิดปกติไปจากเดิม เช่น นอนไม่หลับภาวะอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เป็นต้น ฉันจะหาทางแก้ไข					
9. เมื่อฉันรู้สึกเครียด ฉันจะเข้ารับบริการ เพื่อแก้ปัญหาสุขภาพจิต เช่น บริการแนะแนวให้คำปรึกษา เป็นต้น					
10. ฉันมักหาทางผ่อนคลายทำจิตใจให้สบายขึ้น					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย (ต่อ)

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	ระดับความคิดเห็น				
	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ด้านต่อผู้อื่น					
11. เมื่อฉันมีปัญหาก่อเกิดขึ้นในชีวิต ฉันจะ <u>ไม่</u> อยู่เพียงลำพังคนเดียว					
12. เมื่อเห็นคนรอบข้างมีสีหน้าที่ไม่ดี ฉันจะเข้าไปพูดคุย ถามไถ่ถึงปัญหาของเขา					
13. ฉันสามารถให้คำปรึกษาเมื่อยามที่เพื่อนมีปัญหาด้วย					
14. หากคนใกล้ชิดมีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ฉันสามารถสังเกตอาการของบุคคลนั้นได้ เช่น มีสีหน้าเป็นทุกข์หม่นหมองเศร้าซึม ร้องไห้ เป็นต้น					
15. ฉันสามารถให้ความช่วยเหลือขึ้นต้นแก่ผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย หรือผู้ที่ทำร้ายตนเองได้ เช่น ยอมรับฟังปัญหาให้การยอมรับไม่ตำหนิหรือซ้ำเติม เป็นต้น					
16. ฉันสามารถปลอบโยนให้กำลังใจผู้ที่มีปัญหา ให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า และกระตุ้นให้เขาเกิดความรู้สึกที่ดี					
17. ฉันสามารถให้ความรู้พื้นฐานแก่ญาติของผู้ที่คิดฆ่าตัวตายให้เข้าใจถึงวิธีช่วยเหลือผู้ที่คิดฆ่าตัวตายในขั้นต้นได้					
18. หากคนในครอบครัวมีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ฉันจะเก็บสิ่งที่เป็นอันตรายที่จะนำไปสู่การฆ่าตัวตายจากอารมณ์หุนหันพลันแล่น					
19. ฉันจะไม่เก็บยานอนหลับ ยาคลายเครียดไว้รวมกับยาสามัญประจำบ้านที่ใช้เป็นประจำ					

** ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามค่ะ **

ภาคผนวก ค
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางผนวกที่ 1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความฉลาดทางอารมณ์รายข้อ

ความฉลาดทางอารมณ์	ข้อที่	Item – Total correlation	Alfa if Delete
ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	1	.4895	.8880
	2	.5760	.8859
	3	.2181	.8921
	4	.3791	.8898
	5	.4235	.8885
	6	.3653	.8896
	7	.0091	.8967
	8	.6904	.8843
ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง	9	.2248	.8911
	10	.4478	.8880
	11	.4157	.8887
	12	.4135	.8886
	13	.6171	.8845
	14	.3721	.8895
	15	.3143	.8905
ด้านการสร้างแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง	16	.4880	.8873
	17	.1954	.8916
	18	.5356	.8865
	19	.5379	.8874
	20	.1759	.8920
	21	.4835	.8875
	22	.2188	.8916
	23	.4275	.8886

ตารางผนวกที่ 1 (ต่อ)

ความฉลาดทางอารมณ์	ข้อที่	Item – Total correlation	Alfa if Delete	
ด้านการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น	24	.3730	.8892	
	25	.5683	.8857	
	26	.3530	.8895	
	27	.5973	.8853	
	28	.2623	.8909	
	29	.6095	.8852	
	30	.3350	.8898	
	31	.8198	.8833	
	และด้านการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น	32	.0858	.8925
		33	.5783	.8864
		34	.3502	.8896
35		.4759	.8876	
36		.1109	.8929	
37		.3983	.8888	
38		.1637	.8924	
39		.4938	.8875	
Alpha = .8914				

ตารางผนวกที่ 2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม สัมพันธภาพในครอบครัวรายข้อ

สัมพันธภาพในครอบครัว	ข้อที่	Item – Total correlation	Alfa if Delete
ด้านการแสดงออกซึ่งความรักความเอื้อ อาทรต่อกัน	1	.6401	.9477
	2	.5596	.9482
	3	.6400	.9474
	4	.7392	.9465
	5	.6363	.9477
ด้านการใช้เวลาในการทำกิจกรรมร่วมกัน ของสมาชิกในครอบครัว	6	.6809	.9470
	7	.3432	.9496
	8	.4492	.9489
	9	.4644	.9490
	10	.4413	.9490
ด้านการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ที่ เหมาะสมของสมาชิกในครอบครัว	11	.7039	.9472
	12	.6669	.9472
	13	.6500	.9472
	14	.5480	.9481
	15	.5959	.9478
ด้านการพูดคุยปรึกษาหารือ และตัดสินใจ ในเรื่องสำคัญต่างๆ	16	.6299	.9474
	17	.5704	.9474
	18	.7357	.9466
	19	.5170	.9482
	20	.7093	.9472
Alpha = .9492			

ตารางผนวกที่ 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายรายข้อ

การป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย	ข้อที่	Item – Total correlation	Alfa if Delete
ด้านต่อตนเอง	1	.0244	.8580
	2	.4679	.8373
	3	.6276	.8290
	4	.1189	.8505
	5	.7627	.8244
	6	.3852	.8408
	7	.4593	.8375
	8	.6276	.8304
	9	.0111	.8611
	10	.6034	.8312
ด้านต่อผู้อื่น	11	.5918	.8315
	12	.5722	.8329
	13	.2350	.8459
	14	.6242	.8298
	15	.7144	.8253
	16	.6686	.8301
	17	.5827	.8324
	18	.5486	.8331
	19	.0332	.8636
Alpha = .8459			

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวสุชมาลย์ สมสุขเจริญ
วัน เดือน ปีที่เกิด	9 มีนาคม 2528
สถานที่เกิด	จังหวัดปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักจิตวิทยา ตำแหน่งผู้จัดการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่น สาขาฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต (TO BE NUMBER ONE FRIEND CORNER)